

(Heusde)

Plato

A. gr. 6. 2705

~~1821~~

Auct. Gr. Vet. 69. p. 306.

SPECIMEN CRITICUM

IN

P L A T O N E M.

SPECIMEN CRITICUM

IN

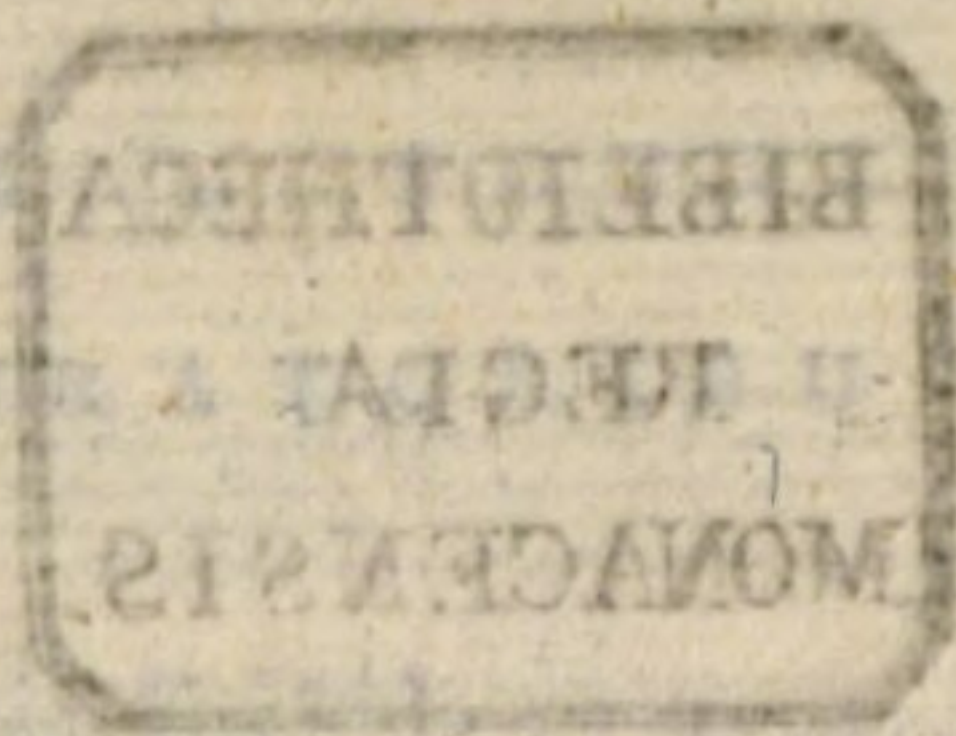
P. L. A. T. O. N. E. M.

PHIL. GUIL. VAN HEUSDE

SPECIMEN CRITICUM

I N

P L A T O N E M

A C C E D I T

D. WYTTENBACHII

EPISTOLA AD AUCTOREM

I T E M

COLLATIONES CODICUM MSS. PLATONIS,

CUM A D. RUHNKENIO CON-

FECTAE, TUM ALIAE

LUGDUNI—BATAVORUM

TYPIS HONKOOPIANIS

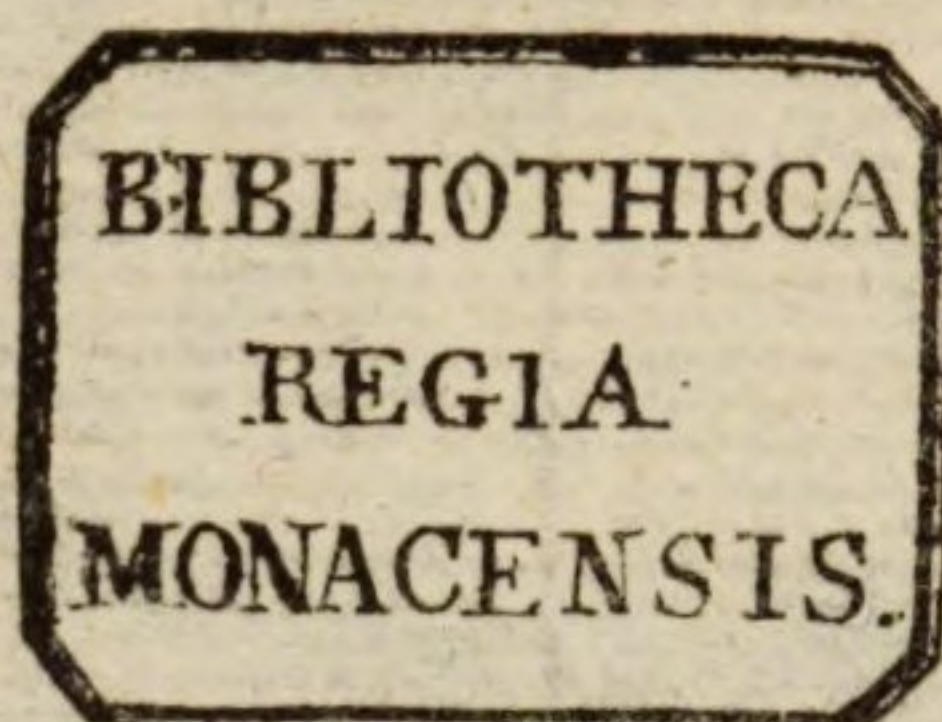
MDCCCIII.

PHIL. GUIL. VAN HEUSD.

SPECIMEN CRITICUM

IN

P. L. A. T. O. N. E. M.

ACCREDIT

DR. WYTTENBACHII

EPISTOLA AD AUCTOREM

ITEM

COLLECTIONES CODICUM MSS. PLATONIS

CUM A. D. KUNIKENIO CON-

RECTAE ET ALIAE

INTRODUCIT—L. A. VORUM

TYPI HONORIFICIS

IN DECIB

VIRIS

AMPLISSIMIS, GRAVISSIMIS,

ACADEMIAE LUGDUNO-BATAVAE

CURATORIBUS,

PETRO LEONARDO VAN DE KASTEELE,

HERMANNO ADRIANO BAKE,

HIERONYMO DE BOSCH,

JOANNI DE KRUYFF,

PETRO VAN LELYVELD, PETRI FILIO

D. D.

PHIL. GUIL. VAN HEUSDE.

Etsi talem esse scio et Vestram, Viri Amplissimi! auctoritatem, et hujus libelli tenui-

tatem , ut parum agere verecunde videar , si
 tanto collegio tantillum offerre munusculum
 sustineam ; tamen , non transgressus verecun-
 diae fines , Vestris libellum nominibus inscribo.
 Etenim insignem illam munificentiam cogitans ,
 qua quidquid antiquis literis subsidii habet hu-
 jus Academiae Bibliotheca , id mihi omne uten-
 dum obtulistis , tam certum hoc duxi benivo-
 lentiae in me Vestrae indicium , ut meae erga
 Vos observantiae quaecunque mihi ponendum
 monumentum judicarem. Et quotiescunque mo-
 destiae studio illud mihi sumere subveritus sum ,
 toties pietatis officium majoris mihi sanctitatis
 visum est , quam quod honeste omitti ullam
 ob causam posset. Itaque meae ipse cupiditati
 libere obsecutus , ut grati erga Vos animi in-
 di-

dicium, hoc Vobis offerre opusculum constitui.
 Quod nunc propositum et pie debiteque et vero
 quam lubentissime perago. Sive enim Vosmet,
 Viri Amplissimi! intueor, qui tanto tuendarum
 bonarum artium studio tantam habetis auctori-
 tatem adjunctam; Vestro favore nil ad honorem
 magnificentius reperio. Sive memet ipse confi-
 dero, qui non per vitae institutum antiquas mihi
 literas tractandas sumsi, sed ipsius naturae quasi
 propensione a primâ eas adolescentiâ amplexus
 sum et colui; alimento, quod naturali huic
 studio prae buistis, ad vitae mihi fructum nil
 cogitare uberius possum. Sed, quantam in me
 vim habuerit, & numquam non habiturum fit,
 tam jucundum mihi tamque honorificum bene-
 ficium, non est cur verbis declarare studeam.

Ne-

Neque enim ea est liberalitas Vestra, quae oratione illustrari vel velit vel possit, neque ea oratio mea, quae tantam celebrare liberalitatem aufit. Quapropter, vel me tacente, gratae meae in Vos voluntatis testis Vobis ac pignus sit velim hoc quaecunque opusculum, ut Vestro in me favori observantiam erga Vos meam parem existimetis.

Ex quo tempore antiquarum literarum degustare
elegantiam coepi, mirabiliter me cepit ac tenuit
Plato. Cujus legendi studium, legendo perpetue
auctum, non mediocriter mihi confirmavit Wytten-
bachii V. Cl. disciplina. Placebat mihi continuo na-
tiva venustas per totam aequabiliter orationem diffu-
sa, nullo ea nitens alieno colore, at suâ se praebens
simplicitate decoram: quae in intimum animi sensum
mihi molliter obrepens penitusque se insinuans, miro
me mulcere voluptatis affectu solebat. Oblectabat me
singularis illa sermonis urbanitas, nativo lepore se
ultra commendans: obvia illa quidem in nullo non
Atticorum monimento, sed in Platonis dialogis pro-
prio quodam & suo quasi lumine lucens. Mirabar

beatam illam orationis copiam atque ubertatem, qua, tanquam flumine, tam jucunde me memini suaviterque duci, tamque lubenter quocunque pergeret divertetve trahi atque auferri, ut, totus ipse penitusque delinitus, Ciceronem intelligere placideque excusare inciperem, qui errare cum Platone malebat, quam cum aliis vera sentire. Et hanc miranti orationis vim magis etiam mihi mirabile accidebat, hanc tantam eloquentiae artem nullo se prodere eloquentiae studio. Quapropter nullam non orationis dotem deprehendere gestiens, attendebam cujusque dialogi rationem, habitum, oeconomiam & vero incredibilem illam auctoris in singulis disponendis partibus artem, pari illam ac majore etiam arte occultatam. Quae diligenter omnia attendens, si dubius subinde haerebam, dramaticum scribendi genus suaviusne legenti ducerem an scribenti difficilius, hoc quidem certum existimabam, eam illud elegantiam, ubertate, festivitate, eam denique arte a Platone esse & exhilaratum & ad summum perfectionis modum limatum ac perpolitum, ut scribendi exemplum ipsius dialogis pulcrius quaerendo reperiremus nullum. Atque eo hoc mihi certius apparebat, quo verborum formarumque usum observabam diligentius. Quam quidem observationem ita ad totam penitusque percipiendam Platonis orationem & fructuosam & vero necessariam experiebar, ut, qui hanc negligeret, temere eum judicare de illa oratione censerem. Sane, si grammaticam legendi rationem captandis notandisque & verbis & phrasibus definiamus, ut eam exercentes, rebus omissis, voculas venemur, liberaliter agamus, si tantam tamque abjectam humilitatem sum-

mo cum contemptu despiciamus. Atqui tantum abest, ut aliquam cum humilitate conjunctionem habeat haec legendi ratio, ut eam spernentes justum capere lectionis fructum nequeamus. Etenim, si Veteres auctores, quo venustiores disertioresque homines fuerunt, eo magis studuerint & severo verborum delectui & proprio formarum usui, eoque evitarint curiosius libidinofam quamcumque vocum dictionumque confusionem, Veterum percipere penitus orationem nequeamus, nisi quod ipsi studium ad scribendum attulerunt, idem nos ad legendum adhibeamus. Sed in nullo temere scriptore legendo haec linguae observatio & magis se suo ipsa lumine commendat & majorem affert utilitatem suavitatemque, quam in legendo Platone. Sive enim reputemus, quo quis sit judicio accuratior ingenioque cultior, eo studiosius eum voces formasque in scribendo proprias exquirere: gravior esse Platone judicandi intelligendique auctor potest? Sive experiamur, ad percipiendas de philosophia disputationes, quo sunt subtiliores interioresque, eo interiorem item requiri dictionum formularumque cognitionem; ecquis philosophus Platone subtilius de intimâ rerum naturâ disputavit? Sive etiam consideremus, altos quosque & magnificos excellentis ingenii de rebus divinis humanisque sensus exquisitis fere nec vulgaribus verbis exprimi; sensuum sublimitate praeclarissima quaeque ingenia divinum Platonis superavit ingenium. Sive denique, ut judicio item auctoritas accedat, de Platonis oratione pronunciantem audiamus summum Romanorum oratorem eundemque unicum eloquentiae censorem; talem eam esse pronunciat, quae ipso sit

Jove digna, si Graece loquatur. Itaque existimans, vix quidquam me agere praeclarius posse, hanc intensius intelligere orationem studebam. Et hoc mihi studium, Nodelli V. Cl. institutione excitatum, dicere vix possum, quantopere aluerint Wyttenbachiana praecepta. Saepe me memini ab eruditissimi suavissimi-que viri ore pendere, & quidquid moneret memori pectore recondere, quum Graecae linguae, unius omnium uberrimae, excultissimae atque ad omnes exprimendos animi affectus affectuumque varios quoscunque habitus modosque accommodatissimae, Graecae igitur linguae vim, proprietatem, copiam, gravitatem, elegantiam, omnino, interiorem quasi indolem ac naturam explicaret: atque ita me continuo vehementer incitaret, ut, & Platone legendo ipsius linguam quam accuratissime percipere, & linguam percipiendam tantam viri eloquentiam mente animoque complecti totam niterer.

Haec autem tractandi Platonis ratio eam apud me vim habuit, ut & cupidissime appeterem quidquid ad emendandum eum excogitassent eruditi, & ipse nonnunquam conjecturam tentarem. Nam, cum omnem omnino percipere orationis praestantiam, summamque legendo capere voluptatem studerem, nil mihi accidere molestius poterat, quam mendorum qualiumcumque offensio. Quorum vel levissima etiam ac tenuissima gravissimorum mihi instar videbantur, quippe quae tam perfecta tamque perpolita bene dicendi exempla contaminarent. Quapropter acceptum mihi erat, quotiescunque depravatum locum, vel aliorum diligentiam emendatum videbam, vel meam qualicumque conjecturam illustratum putabam. Caeterum has meas sive

emendationes sive conjecturas, ut diligenter examinaveram, ita ad meum ipse usum scripto notabam. Nec earum magnopere rationem habebam, nisi quatenus mihi ad legendum Platonem & tunc erant utiles & in posterum esse usui possent. Sed accidit, ut ad edendas eas adducerer. Leidam migraturum Academiae Curatores, VV. AA. pro summâ ipsorum in bonas artes earumque studiosos voluntate, hoc me ornare beneficio volebant, ut, ad alendum meum literarum, in primis Platonis, studium, aditum mihi praeberent ad Ruhnkenianas caeterasque Bibliothecae publicae copias. Cujus summae in me munificentiae, tam mihi ad animi voluptatem jucundae, quam ad doctrinae fructum efficacis, ut qualicumque me ratione memorem probarem, ad publicum aliquid usum mihi edendum judicavi. Et circumspicienti mihi scriptionis argumentum, ut continuo occurrebat Plato, ita edendum videbatur Criticum in ipsum Specimen. Igitur animadversiones, quas dixi, denuo examinans, priorem earum partem edere constitui: ita quidem, ut ex Ruhnkenianis schedis ac Codicibus, data opportunitate, vel annotationem aliquam vel variam lectionem afferrem. Caeterum considerans nobilissimum Platonis *De Legibus* opus, quod tantis adhucdum corruptelis depravatum est, dignum hoc judicabam, quocum Codicem hujus Bibliothecae Vossianum conferrem. Et conferendo insignem expertus Codicis praestantiam, collationem ejus cum duabus item aliis specimini adjiciendam censui, alterâ, quâ Platonis *Minos* cum eodem Codice, alterâ, eâque Ruhnkenianâ, quâ ejusdem *Sophista* cum Codice Parisiensi compararetur.

Et hanc quidem qualemcunque operam Platoni navatam eo nunc lubentius in lucem emitto, quo mihi Platonis juvandi studium in dies visum est ad communem utilitatem uberius. Nam, ut magis eum legendo intelligere studui, ita magis perspicere coepi, quot & quantos cum suavitatis tum utilitatis fructus accuratior ipsius lectio praebere possit: praesertim ex quo tempore illud mihi in primis agendum esse vidi, ut in legendo dialogi personis inter se colloquentibus quasi praesentibus praesens, non, tamquam peregrinis peregrinus, qui morum opinionumque ignarus nil non continuo mirarer atque aegre ferrem, sed, tamquam civibus civis, interesssem. Neque enim justum studii fructum ex antiquorum scriptorum lectione capere iis licet, qui etsi aliquā instructi antiquitatum, quae vocantur, cognitione, tamen ad legendum suas ipsi opiniones afferunt; nec ab omni praejudicata sententia integri castique ex solius scriptoris ejusque gentis & moribus & opinionibus, tam bonis illis quam perversis, ipsum legendo intelligere conantur. Et vero, nisi nos in ipsius scriptoris ejusque civium & aequalium interiorem indolem & quasi naturam penitus insinuerimus, magnopere verendum, ne magnificas ejus ac praeclaras quibuscunque de rebus opiniones ac sententias, quotquot quidem a nostra cogitandi existimandique ratione abhorreant, commenta, ineptias, saepe etiam aegri capitis somnia vocemus. Scilicet, quoad non accurate percipimus antiqui aevi ab hoc nostro discrepantiam, antiqua nobis monimenta tractantibus quandam quasi nubem objicere haec discrepantia solet, per quam nobilissimos quosque antiquitatis

tatis viros non suâ, sed deformi, sed ridiculâ nonnunquam specie contuemur. E qua eorum specie ad cognoscendos ipsos conjecturam ducentes, quidni eos vituperemus, rideamus, despiciamus?

Ex quo igitur tempore hoc in primis studio legendum esse Platonem vidi, admirabile est, quantum ex ejus lectione, sic instituta, suavitatis hauriendum utilitatisque mihi visum sit. Quod quidem nobis eo magis appareat, quo Graecorum institutionem, mores, philosophiam, omnino agendi cogitandique rationem attendamus diligentius. Sane, cum a teneris inde annis nobilissimae illius majorum virtutis in admirationem inducti, magnanimitatis sibi quandam & fortitudinis quasi speciem & imaginem mente effingerent effectamque imitari studerent, & contemplantes quotidie pulcerrima cujuslibet artis monimenta ad judicii elegantiam ultro conformarentur; dici vix potest, quanto pere haec quasi spontanea institutio ipsorum & indolem confirmaverit & ingenium excoluerit. Sed, missis caeteris, unice consideremus gymnasticae musicaeque in eorum institutionem vim: quam quidem considerantibus ad summam nobis culturae perfectionem pervenisse videantur. Nam si recentiore aevo non ita magnopere harum artium ad pectus animumque fingendum ratio fuit habita, tanti eas momenti Graeci duxerunt, ut Musicam quidem, mollius ac praeter consuetudinem tractatam, una cum moribus ipsam funditus perdere Rempublicam existimarent (*). Atque vel hinc in-

(*) Plato Rep. IV. 424. C.

intelligatur, florente Republica, quantorum causa bonorum fuerint. Et vero, quum e gymnasticis exercitationibus, simul cum corporis robore, animi etiam constantia quaedam ac fortitudo contraheretur: e musicis autem certaminibus, simul cum animi temperantia, humanitate, pudore, ingenii etiam tractabilitas, liberalitas, elegantia duceretur: & si quid vel ex illis crudi durive contrahi, vel ex his delicati mollisve duci videbatur, iusto id omne temperamento ad summam misceretur concinnitatem; ex hac utriusque artis conjunctione in nulla non juvenili mente existerat acer quidam idemque certus cum honesti decorique tum pulcri venustique sensus, quo nil non magnum, praeclarum, generosum, nil non elegans, concinnum, suave, continuo agnoscebant vehementique amore complexabantur. Qui quidem sensus acri perpetue venustatis elegantiaeque concertatione cultior etiam eruditiorque redditus, haud mirum, si sincero quodam atque integro, eodemque indelebili, urbanitatis colore ipsorum mores imbuerit. Horum igitur morum qui rationem interius & habitum cognovit, nonne summam percipere liberalissimamque voluptatem putandus est? Atqui eorum nullum exstat illustrius theatrum, quam unusquisque fere Platonis dialogus. Uti enim qui illic agentes inducuntur, insignes fere omnes sunt vel sapientiae existimatione, vel orationis facultate, vel ingenii acumine, vel animi altitudine: ita qui eos inducit spectandosque praebet, acer nimirum est ille morum ingeniorumque existimator, cultissimus ipse & venustissimus. Ne igitur miremur, si vel cuivis facile, hos dialogos legenti, tamquam e sanis salubribus-

busque locis, grata quaedam quasi sanitatis aura adspiret, quam veluti ducens ad praeclara appetenda omnia incalescat. At hinc iidem conjecturam petamus, qualem percipere quantamque voluptatem, iisdem legendis dialogis, debeat, cui antiquum cogitanti aevum nulla ob mentem quasi nubes obversari, at purum integrumque affulgere antiquitatis lumen soleat!

Sed quamvis sit eximia haec ingenii voluptas, hae studii ratione e Platone haurienda, majores etiam ac praeclariores studii fructus capi inde posse censebam. At hac de re paulo liberius excurrendum est.

Graecorum philosophiam quo quis magis inquirat accuratiusque percipiat, eo interius cognoscere ipsius auctores nitatur. Habent enim praestantissimorum quorumque Veterum philosophorum placita non tantum magnam subtilitatis rationisque laudem, sed parem etiam sublimitatis commendationem. Ac produnt auctores, qui non ex principiis temere aliunde receptis, nec raro fallacibus, curiose ratiocinando pedetentim progressi sint, sed nimirum, qui amplo insignes erectoque ingenio, quidquid vel invenirent vel inventum confirmarent, ex ipsa rerum hominumque natura & indole repetendum ducerent: ac dissipaturi, quae offunderentur, tenebras, e quibusvis & artibus & doctrinis lumen suum accendere conarentur. Neque etiam praeclaram hanc eorum inquirendi philosophandique rationem consideranti, mira ea accidere cuiquam potest, qui nec ingeniorum excolendorum leges ignorat, & Graecarum rationem civitatum attendit. Magnis enim formandis viris nihil facile condu-

cere efficacius potest, quam ejusmodi Reipublicae conditio, quâ spontanea quaeque generosi pectoris studia vim suam exferere libere possint, communi alantur & admiratione & concertatione, atque una cum ipsorum civium voluptate universae civitatis salutem provehant. Qualem quidem fuisse Graecarum plerarumque civitatum conditionem, vel paulo fane politior nemo non cognovit. Itaque, si reputantes illam, quam memoravimus, eximiam institutionem, hanc item consideramus optimorum quorumque studiorum & vigendi opportunitatem & vigentium existimationem, confiteri profecto oportet, ad summa attingenda omnia unos fuisse Graecos & natos & excultos. Et mihi quidem, admirabilem hanc Graecorum gentem saepe multumque attendenti, omnia quasi conspirasse videntur, ut eorum tum animus ad fortitudinem, magnanimitatem, decori honestique amorem & nullam non generosae indolis virtutem conformaretur, tum ingenium, quam fieri maxime posset, excoleretur, amplificaretur, ad veri pulcrique judicium acueretur, omnino, ad omnes se artes disciplinasque applicaret. Nam, cum acres illae Graecarum civitatum & inter se dissensiones & cum Persis pugnae in singulorum civium mentibus & insitum vigorem ardoremque intenderent, & incredibilem quamdam patriae caritatem gignerent, & vero, quod prudentissime monuit Plato, illum fuscitarent alerentque pudorem, quo ducti tanto ferebantur turpitudinis ignaviaeque odio, quanto & fortitudinis studio & virtutis amore; animus vel sua ipse sponte ad summam se praestantiam erigens, patriae quoscumque & obtrectatores & adversarios su-

perare magnanimitate gestiebat, atque ardentissima ferebat generositatis virtutisque aemulatione. Et, quum antiquissimi illi Aegyptii Phoenicesque coloni Graecos, quibus intererant, populos nisi excoluissent, certe aliquo cognoscendi studio elegantiaeque gustu imbuissent; ingenium, tam generosis tamque vehementibus animi affectibus totum quasi explicitum atque amplificatum, nisi praeclarum ac venustum cogitare nihil vel fingere poterat, atque ad nullius non artis & inventionem & perfectionem, doctrinarumque quarumlibet tractationem, suo ipsum impetu cursuque impellebatur. Et vero hinc factum est, ut tanta eorum in militia fortitudo & constantia prorsus ab incultarum ista gentium ferocitate abhorreret, tantaque domi morum studiorumque venustas omnis esset mollitiei, ignaviae, humilitatisque immunis: atque etiam nunc in eorum, quae supersunt, monumentis miram animi lenitatem ac mansuetudinem cum pari conjunctam robore ac fortitudine reperiamus, ingeniique felicitatem, elegantiam, lumina, una cum ipsius & subtilitate & amplitudine admiremur. Profecto, quotiescunque, monumentis illis cum aliquo sublimitatis sensu legendis, tanto animo tantum ingenium mirabili concentu ad praestantissimam naturam coaptatum intuemur: toties spectare spectaculum videmur, quo ab homine spectari praeclarius non possit. Hac igitur conditione homines cum ea tractarent, quae sola ipsis tractatu videri digna possint, id est, divinam naturam inquirere, se ipsi animamque suam cognoscere, hujusque universi ordinem rationemque perspicere complectique niterentur, quo tandem & ingenii lumine & animi

sensu spirituque insignia fuisse eorum placita existimemus? Et fane, ut alios mittam, quos hoc item nomine celebrare possim, Pythagoreorum placita, per Veteres passim libros dispersa, si diligenter, cogitare, nec vero frigide, legimus ac meditamur, fateamur necesse est, formandis talium placitorum auctoribus, quid formare excellentissimum posset, expertam videri naturam.

Jam vero tantorum ingeniorum qui vim omnem atque amplitudinem mente complectitur, ecquem studii fructum aliunde percipere uberiores illustrioremque possit? Et quandoquidem Plato, unâ cunctorum & consentiente intelligentium voce, antiquorum omnium unus maximam ingenii existimationem meretur, atque inter caeteros philosophos, veluti Deus quidam, elucet & quasi regnat: hunc talem tantumque virum qui ex ipsius aevo, natura, indole, sensu, cogitandi habitu, philosophandi ratione, legendis ipsius scriptis, ita sibi totum ob mentem repraesentat, ut

circumsusa repente

Scindat se nubes,

atque in sua ipsum luce aspiciat, quantum tandem dicendus est lectionis fructum capere?

Atque hîc quidem suum orationi cursum concedens eo non invitatus accederem, ut Platonis legendi studium, sic institutum, postquam ad cujusque usum legentis commendavi, ad gravissimarum etiam disciplinarum emolumentum laudare studerem. Sane, quotiescumque singularem illam Graecorum gentem considero, toties miror, omni fere tempore fuisse, qui ex tantorum monumentis virorum accuratae nihil doctrinae

per-

percipientes, unam exinde ducendam rationis orationisque elegantiam putarent, unice illam utilem temperandae exhilarandaeque doctrinarum severitati. Est illud quidem aliquid, ex perenni illo limpidoque elegantiae fonte quasi rivulos ducere, quibus recentis inventa temporis perfusa antiqui sanitatem aevi spirare videantur. Cum enim magnopere conducat alliciendis cujusque tenendisque studiis; diffundendis inventorum luminibus magnopere item conducat necesse est. Atque idem cum in primis valeat ad acuendum erudiendumque pulcri venustique sensum, & hujus sensus culturâ liberaliorum censeantur artium incrementa, permagnum profecto ducendum est. Verumtamen, vel fallor, vel sunt item alia longe etiam majora. Enimvero, cum praestantiores quique ex antiquitate viri, & suâ ipsi indole tanti, & praeterea ad summa inquirenda perspiciendaque omnia tum institutione exculsi, tum concertatione erecti, quam pueri didicerant doctrinam, non unam viri tractarent, sed, collatis primum magnarum quarumque artium ac disciplinarum luminibus, ita sibi illustrandam censerent; haud ita leviter ac temere suspicemur, ad nonnullarum doctrinarum vel fundamenta jacienda firmiora vel rationem instituentiam accuratiorem vel vim perspicendam interius, ex antiquorum etiamnunc placitis profici posse; quin etiam, eadem illa placita vias forte inquirentibus & monstratura & patefactura, quae, adhucdum ignotae, ex hac dubitandi quasi fluctuatione ad certius aliquod de rebus gravissimis judicium perducant. Quod suspicati si Platonem intuemur, in tantis illum viris suâ insignem elucentemque virtute, quanto haec omnia

uberiora etiam atque illustriora ex eo percipienda arbitremur! Sed ne prooemii fines, quos jam fortasse migravi, ulterius etiam migrare videar, nolim gravissimum hoc argumentum attingere propius. Illud monendum, hanc tantam rem, si a quopiam homine, ab eo posse uno perfici, qui, usus eâ quam commendamus legendi ratione, in Platonis & tempora & ingenium quasi totum se transtulerit atque insinuaverit: eundem vero illum, si cum summa divinare probabilitate liceat, e divini ingenii cogitationibus, nisi placita decerpiturum, quae, tamquam maturos fructus, in communem continuo usum conferat, certe placitorum initia & quasi semina suscepturum, quae ad nostrorum temporum velut temperiem exculta, uberrimos aliquando fructus generi humano largiantur.

Equidem non diffiteor, haec tot ac tanta & voluptatis & utilitatis bona, illo, quod adumbravimus, Platonis studio assequenda, arduum studioso ac difficultatibus plenum aditum habere. Neque vero ignoro, quam longe ipse ab eâ absim felicitate, ut, superatis quae adeuntem impediunt difficultatibus, ad capiendam illa bona accederim. Illuc enim quicumque tendit atque aliquando accessurus est, non tantum instructus sit, oportet, accuratâ antiquitatis scientiâ, comparandâ illâ antiquis auctoribus diligenter criticeque legendis; sed, valeat etiam, necesse est, eâ cogitandi efficacia, eo sentiendi acumine, ut tanti ingenii & amplitudinem complecti totam & vim percipere penitus queat. Quantam quidem & intelligendi facultatem & eruditionis copiam juvenili menti neque inferere natura solet, neque adjungere studium potest. Attamen, si
ve-

verum est, quod nemo dubitat, ex Veterum Aucto-
 rum, in primis Platonis, monimentis deligendum esse
 & quasi cum pulvisculo exhauriendum quidquid in
 iis insit praeclari; ad hunc profecto perfectionis
 gradum summâ ope omnique ratione innitendum est.
 Et ego quandoquidem magnâ Platonis famâ ad ip-
 sum legendum excitatus, legendo tam singularem
 viri tantamque inquirere virtutem studuerim, haud
 profecto mirum, si illuc continuo mentis aciem con-
 vertens atque intendens, intelligere aliquatenus in-
 ceperim, quâ quis potissimum ratione hanc cogno-
 scere virtutem possit. Caeterum, cum Platoniam
 philosophiam percepturi, alii in quasdam tantum ejus
 partes inquirent, alii singularum inter se partium co-
 pulam non animadvertant, in suis autem utriusque an-
 gustiis multa continuo mirentur, reprehendant, ridi-
 cula existiment: hunc item fructum meum mihi stu-
 dium attulit, ut, aliquanto me magis ex ista humili-
 tate erigens, ad latioreque conspectum assurgens,
 reprehensoribus cognitis, debitâ philosophum admi-
 ratione profectus sim. Nam cogitando eum mihi in-
 formans Platonis studiosum, qui viri magnitudinem
 totam percipiens, ipsius de philosophiâ placita non
 tarde molesteque & quasi rependo assequeretur, sed,
 tamquam e sublimi arce universa simul unoque oculo-
 rum obtutu contemplaretur: hunc quasi praesagivi mi-
 hique persuasi tantum abfore, ut placitorum aliquod
 mirum absurdumve duceret, ut talem eorum perci-
 peret inter se concentum, qualem divino illo dignum
 ingenio judicaret. Enimvero, si in magni fere viri
 errores acuti homunculi continuo involant, & hos

car-

carpentes praeclarissima etiam placita corripere subinde ac mordere gestiunt: qui excellentis cujusque ingenii & vim & rationem tenet, is horum latratum magnifice despiciens, placide illius errores excusabit, illud Martialis usurpans:

Si non errasset, fecerat ille minus.

Sed fatis jam multa de justo tractandi Platonis & modo & proposito, ut intelligatur, quot & quantos cum suavitatis tum utilitatis fructus praebere ipsius lectio possit. Redeo unde orsus sum. Igitur, quo majores esse vidi & praeclariores hos lectionis fructus, eo uberius esse existimavi ad communem utilitatem, eorum percipiendorum aditum, quoad ejus fieri posset, planum expeditumque reddi. Atque illud equidem si hoc edendo opusculo quantulacunque parte effecerim, sublatis nonnullis, quae Platonis lectionem impeditam adhucdum reddunt, difficultatibus, operae me pretium fecisse arbitrabor.

DANIELIS WYTENBACHII

EPISTOLA

AD

PHIL. GUIL. VAN HEUSDE.

Quod roganti Tibi receperam, mi Heusde, me tuo libello aliquid literularum & iudicii de locis a Te tractatis additurum: ecce, ubi ad rem ventum est, nil habui quod adderem. Nam quum de animadversionibus tuis inter nos ageremus, Tuque, instar illius apud Platonem nostrum Theaeteti, iis iudicii severitatem adhiberes, falsum quodque & ἀνεμιαστον abjiceres, nec nisi, si quid probabile & γόυμρον videretur, retineres; non profecto opus est, ut nunc eas denuo recenseam, & singulis meum iudicium, *pulcre, bene, recte*, apponam. Ergo primum hoc literarum nobis argumentum periit. An igitur, ut saltem tuae voluntati meoque promisso satisfaciam, hoc ipsum unum ad Te scribam, me non habere quod scribam? Aliis hoc sit concessum, a nostra

qui

quidem abhorret conjunctione, cui numquam vel sermonis vel epistolae materia defuit. Ergo & alterum hoc mihi ereptum est scribendi genus. Et tamen scribere me cogit & tua voluntas & mea fides. Ecquod tandem nobis argumentum superest? Superest unum certe, idque minime tenue aut leve. Tu ipse, mi Heusde, Tu mihi hujus epistolae eris argumentum. Te quum dico, dico ingenium animumque tuum, dico commune nostrum optimarum Literarum & Platonis studium. Quibus de rebus cogitanti quamvis indiferto copia scribendi deesse nequeat. Quocertius hoc mei de Te judicii documentum Tibi accidere debet; quod, quum libri tui ubertas mihi de eadem re docte differendi facultatem praeripuerit, malim indoctius & amantius, ἀμαθέστερον καὶ φιλικώτερον, quam nihil ad Te scribere.

Sextus hic annus est cum ad me Amstelodamum venisti incensus studio Literarum, earumdem cognitione sensuque jam imbutus Rotterodami in schola Cl. Nodelli, elegantissimae doctrinae viri: ostendebas Te Platonis amore captum, ad cujus intelligentiam ut Tibi adjutor essem, candide me modesteque rogabas. Hoc primum mihi novum & inexpectatum accidebat, adolescentem modo ex puerili disciplina prodeuntem, Platonis & cognitione tinctum & studio ardentem, ad me venire: Platonis, inquam: quem quotusquisque non modo discendum, sed docentium, legit, aut si forte inspexit, non continuo relinquit? Nam discendum quidem iste dudum est mos, ut si paucos Graecos versus, paucas Latinas Elegias didicerint, jam haec ubique crepent, sibi que docti vide-

deantur. At vero Tu, in hoc etiam similis Platonici Theaeteti, οἶον ἐλαίου ῥεῦμα ἀποφικτὶ ῥέοντος, sine strepitu, sine vento, quid scires, quid nescires, ingenue prae te ferebas. Ex quo in primis judicavi, Te vere a Platone captum esse, & ut ipsius dictione utar, τὸν Πλάτωνα τὴν ἀληθῆ σοῦ εἰληφθαι λαβὴν, Platonem verâ Te anfrâ apprehendisse. Hunc enim qui legunt, intelligunt, in ejusque se doctrinam ac praecepta insinuant, hi profecto primam omnium legum sibi imponunt τὸ γινῶσι σαυτόν. huic perpetuo & volentes parent: hujus ad adventum & imperium omnis ex animo expellitur expurgaturque vanitas, arrogantia, superbia. Unde fit, ut homines vani & ventosi Platonem nec diligant, nec intelligant. Tu propositum iter ingressus, cum in meas de Graecis Literis scholas ventitabas, tum domi assidue Platonem tractabas; ut facile animadverterem, Te eum in dies magis & diligere & intelligere. Ita biennium traductum. Interea multa, quae rerum mearum statum mutarent: obiit Ruhnkenius: vel hujus necessitudo, vel mei fati necessitas, me migrare Lugdunum coëgit. Tu adhuc annum Amstelodami mansisti, inchoatum opus urgens, domi legens relegensque Platonem, caeterum in Jurisprudencia operam dans Craſo, in Philosophia Swindenio, clarissimis nuper meis collegis, & utrique cum Athenaei Amstelodamensis, tum suae disciplinae, doctori celeberrimo. Tum ipse Lugdunum ad nos venisti.

Mihi vero, mi Heusde, quum temporum meorum varietas & stationis commutatio, multa ἀβούλητα attulerit, quae nunc narrare nil attinet: τὰς γὰρ ἐν

μέσω σιγῶ τύχας, κατ' Εὐριπίδην: *cujus & hoc mihi subjicere soleo, ὅτι πότνια λήθη τῶν κακῶν, ὥς εἴ σοφὴ —*: in his igitur unice me consolatur conscientia recte factorum, servati officii, & restitutae in hac nostra Academia disciplinae Literarum, quae jam per aliquot annos prostrata jacuerat. Disciplinam dico scholas, discipulos, horumque studia & progressus: quae non numero censentur, sed pondere: quamquam & numerus, pro hujus saeculi ingenio, probabilis est. Et in his, qui pondere censeantur, discipulis Tu quoque in primis mihi es, mi Heusde. Sed Literarum studiosi alii aliud propositum habent: alii eas, ut adjumentum aliarum doctrinarum, adhibent: alii ad ingenii ornatum: alii ad animi oblectationem: alii alia de causa: paucissimi ipsarum unice causa & amore, & ut in ipsarum studio vitae tabernacula ponant. His equidem semper soleo auctor esse, ut studia adolescentiamque suam aliquo scripto in optimam partem ad civium notitiam commendent. Quod & Ciceronis est praeceptum, & his ipsis diebus, ut nosti, a nobis in schola de Officiorum libris tractatum. Quamquam enim subinde fit, ut adolescentes vani & ventosi modestis doctisque adolescentibus & laudem & laudis praemia praeripiant: est illa non laus, sed opinio & error exigui temporis: magna est vis veritatis, quae diu latere nequit: maxima est virtutis efficacitas, quae sui cultores certissimo doctrinae conscientiaeque fructu beat. Sed ostendenda est virtus, & ad publicam notitiam producenda. Etenim si cognita virtus nonnumquam negligitur, quid ignoratae virtuti fiet? Et, ut isti ventosi non nisi τὸ δοκεῖν con-

confectantur, hi modesti unice τῷ εἶναι contenti sunt: ita, quamvis modestus virtutis cultor, virtutis muneri sic satisfaciet, ut τὸ δοκεῖν ne prorsus negligat, sed τῷ εἶναι addat, & qualis est, talis haberi velit. Ita & superiore anno recte fecit Lyndenus noster, documento progressuum suorum, Disputatione de Pan-aetio edenda ac defendenda: qui quum & generis nobilitate & opibus omnia summa consequi posse videretur, tamen externa ista bona adeo levia ducit, ut in his nihil, omne decus in animi bonis ponat. Et nunc Tu recte facis prodendo tuo Specimine, mi Heusde: qui, nec ipse illorum inops subsidiorum, iis posthabitis, omnem vitae suavitatem laudemque ex Platonis optimorumque veterum lectione petis. Et communis noster amicus, vester condiscipulus, Sluiterus, dum ipse similis editionem documenti meditatur, ante paucos hos dies in Daventriensi cathedra positus, ipse documentum exstitit, suum adhuc meritis constare honorem.

Caeterum nostros de Platone sermones, Amstelodami inchoatos, Lugduni instauravimus: quum Tu quotidie Platonem tereres, non huc illuc vagando, sed unoquoque dialogo ab initio ad finem perlegendi, perlecto iterando, singularum deinceps sententiarum nexu indagando, teque omni mente & cogitatione in philosophi dicendi disputandique consuetudinem insinuares, itaque veram scripturam multis in locis, quamvis oblitteratam, perspiceres, plurimaque librariorum menda corrigeres. Quae Tu inventa ad me deferens, materiam adferebas de qua jucunde colloqueremur, non solum συμφιλολογοῦντες, sed etiam

συμπλοῦντες & συνεθροισιῶντες, quum dictionum, sententiarum, imaginum, suavitatem, veritatem, sublimitatem in admirationem Platonis abriperemur. Est profecto divinus scriptor Plato, neque *divini* cognomen temere ei venit. Nullus enim est ex erudita antiquitate scriptor, in quo major sit ubertas & copia earum virtutum, quibus legentes in quemdam divinitatis sensum auferantur: aut, si qui sunt, qui in ejusdem laudis ac similitudinis societatem venerint, hi ab ipso Platonis fonte fluxerunt.

Mihi vero nostri sermones saepe in memoriam revocarunt adolescentiae meae tempus, quo ille in animo meo sensus & recentior & acrior vigeat: quem nunc usus & aetas vel refrigerarunt, vel ratione coercuerunt. Ego vix dum adolescentiam ingressus eram, quum mirificus me caperet & quasi δαιμόνιος amor Platonis: cui legendo quum omne meum tempus impenderem, tum in primis otia captabam, quibus per anni tempestatem in sylvas montesque excurrerem, & nunc viridi membra sub arbuto stratus, nunc ad aquae lene caput sacrae, promerem, non ut ille veteris pocula Massici, sed librum Platonis, in ejus me lectionem conjicerem ac penitus dmitterem. Ibi tum fieri solebat, ut, quemadmodum ipse in alto editoque positus in circumjacentia infra me loca veluti parva & humilia prospiciebam, sic Platonis genio repletus purior leviorque in coelestes regiones sublimis evolare viderer,

*Ut mihi jam summam sapientia panderet arcem,
Unde hominum errores longe lateque per orbem
Despicere, atque humiles possem contemnere curas.*

Sed

Sed hoc somnium, saepe mihi inchoatum, quamvis breve, quippe mox abruptum corporis admonitione, animum e coelo in terram detrahentis, tamen ita crebrum refertumque fuit mirabilium visorum sensuumque varietate, quae veluti mysteria, nemo, quamvis initiatus, oratione enarrare, nemo profanus, quamvis enarrata, intelligere possit, initiatus ab initiato paucis verbis admonitus continuo sentiat. Igitur & Tu sentis, mi Heusde. Et mihi satis sit, hoc dedisse recordationi somnii illius & frequentis & mirifici, tamquam anticipationis & gustus verae & a corporis vinculis solutae vitae: atque, ut cum ipso Platone loquar, (Phaedro p. 346. D.) ταῦτα μὲν οὖν μνήμη κεχαρίσθω δι' ἣν πόθῳ τῶν τότε μακρότερα εἴρηται. Interea dum in hac vita sumus, hujus vitae officia ne negligamus. *Quam quisque norit artem, in hac se exerceat*, ut est in Graecorum proverbio: per eamque aliis prodesse studeat. Qui in Platone plus aliis videt, ad hujus intelligentiam studiosis profit: & profecto egregium vitae munus susceperit. Hoc tuum est, mi Heusde.

Equidem ipse adolescens δαιμονίῳ illo Platonis amore incensus, eum aliquando edere constituebam: mox Julianum, Synesium, denique Plutarchum eodem amore & edendi proposito complectebar: nec dubitabam quin studium meum vitaeque spatium vel quatuor edendis his scriptoribus suffecturum esset. Veni deinde ad Ruhnkenium, qui me a reliquis ad unum Plutarchum convertit: Platonis editionem ipse cogitabat: in caeteris scriptoribus unus omnium Plutarchus maxime emendatricem explicatricemque interpretis operam & desiderare & mereri videbatur: &

brevis

brevi animadvertere coepi, hunc tantam habere materiam, quae meam quidem vitam operamque omnem consumere posset, siue operis magnitudine, siue virium mearum tenuitate, siue temporum iniquitate. Quinque sunt anni, quod Ruhnkenius noster diem obiit: quatuor, quod Lugdunum migravi. Horum quinque annorum quotam partem putas me Plutarcho tribuere potuisse? Sex menses, ne hos quidem continuos. Hoc sex mensium spatium confeci Animadversiones in Moraliū paginas priores centum, a libello De Educatione ad Consolationem Apollonii. Et hucusque profeceram his ipsis diebus, quum ecce, denuo belli tempestas intonat, post brevem pacis usuram nondum recreata patria, immo tamquam primae quietis dulci somnio lactata & mox excussa. Igitur Plutarchus meus rursus commeatu cum Oxoniensibus excludetur. Sed hoc, & omnino meum omne negotium, leve est prae patriae damno: quod quis tandem bonus civis non lubens vel suo incommodo redimat? Utinam, qui populis praesunt, Platonem legerent! mallent profecto ἀδικεῖσθαι quam ἀδικεῖν, injuriam ferre quam inferre aut referre: & siquidem bellum est malum, ut nemo dubitat, mallent philosophari, quam bellare: studerent suo ipsi exemplo ratam facere & implere nobilem illam Platonis vaticinationem, (Republ. V. p. 466. B.) εἰ μὴ ἢ οἱ φιλόσοφοι βασιλεύσωσιν ἐν ταῖς πόλεσιν, ἢ οἱ βασιλεῖς τε νῦν λεγόμενοι καὶ δυνάσται φιλοσοφήσωσι γνησίως τε καὶ ἱκανῶς, καὶ τοῦτο εἰς ταυτὸν ξυμπέσῃ δύναμις τε πολιτικὴ καὶ φιλοσοφία — οὐκ ἔστι κακῶν παῦλα, ὧς φίλε Γλαύκων, ταῖς πόλεσιν· δοκῶ δὲ οὐδὲ τῷ

τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει. At nos, qui non regimus, sed regimur, in hoc certe philosophemur, ut pareamus rectoribus nostris, cum hominibus, tum supremo omnium rectori Deo: quidquid nobis praeter nostram culpam acciderit, ut ab illo immissum, aequa mente accipiamus, semperque in promptu habeamus illud Cleanthis: Ἄγου δέ μ', ὦ Ζεῦ, καὶ σὺ γ' ἡ Περρωμένη, Ὅποι ποθ' ὑμῖν εἰμὶ διατεταγμένος.

Et quandoquidem quod quis agat, nil superest quam suum cuique officium, age, & nos nostrum agamus, & ego me protinus ab hujus temporis cogitatione ad recordationem adolescentiae institutamque scriptionem referam. Igitur ego illa aetate cogitans Platonis editionem, solebam mihi ipse justae editionis formam designare; quam Tibi, jam depositum a me hoc opus suscepturo, cognoscere non inutile sit.

Editoris munus duabus constat partibus, *emendatione* & *interpretatione*. Hoc nunc verbo monuisse satis est; quandoquidem de utroque officio uberius exposuimus alibi, & nuper in Praefatione ad Plutarchum. Nunc aliud volo. Nam mihi adolescenti accidebat, ut, quum utrumque officium Platoni adhiberem, tamen multas eorum partes non perspicue cognoscerem: sentiebam, mihi aliquid deesse ad eorum accuratam cognitionem: nec, quale hoc esset, intelligebam. Venit mihi tandem in mentem, totum argumentum in suas partes distribuere. Haec me distributio sponte ad singularum cognitionem partium ducebat, mentis involutam notionem explicabat, ut jam intelligerem quid illud esset quod mihi defuisset, multaeque novae & judicandi & inveniendi viae mihi

aperirentur. Erat autem distributio a simplici manifestoque hoc principio ducta, omnem emendationis interpretationisque sylvam duobus locis contineri, altero *in ipso scriptore*, altero extra eum *in aliis scriptoribus*.

Ipsum scriptorum bifariam dicimus: primo *ipsum hominem*, quis, quando, ubi, quibus parentibus, qua gente, patria, vitae actione & factis fuerit: deinde, *ejus scripta*. Prioris generis cognitionem saepe etiam ex Literaria Historia percipiunt homines, qui ipsa scriptoris scripta numquam legerunt; quomagus ea nobis & primo loco, & diligenter, tenenda erit. Alterum genus, quod *ipsa scripta* continet, in quorum lectione & accurata intelligentia nobis finis omnis nostrae operae positus est, in tribus cernitur partibus, *ditione, materia, forma*.

Atque, siquidem ita naturâ comparatum est, ut a verbis ad res proficiscendum sit, primum *ditioni* studebimus: consuetudinem scriptoris, cum in singulis verbis, tum in constructione caeterisque partibus orationis, figuris, sententiis, exemplis, comparationibus, notabimus, indicibus consignabimus, ut paratum habeamus Lexicon, cujus ope scriptorem secum ipsum conferamus & ex ipso interpretemur: quae prima & certissima omnis intelligentiae est via, & totius grammaticae interpretationis fundamentum. Qua in re saepe officium desideravi Editorum, qui suis editionibus nulla verborum Lexica addunt, itaque eas tam necessario intelligendi judicandique subsidio carere sinunt. Habent pleraeque Latinorum editiones Scriptorum: Graecorum paucae: caret Plato: & Aristoteli.

stoteles aliquid amplius desiderat quam Sylburgianos indices, quamquam laudandos caeterum, ut omnia hujus viri. In Hippocrate exemplum dederat A. Foesius, egregio opere Oeconomiae Hippocrateae: quod utinam secuti essent editores Galeni: qui quum propter librorum multitudinem & doctrinae varietatem copiosissimis & verborum & rerum indicibus opus haberet, utrosque adhuc exspectat. Poterat & Wesfelingiani Herodoti quamvis magna commendatio tamen augeri addendo locupletandoque Lexico Herodoteo Aemylii Porti. Igitur Platonis quoque editor glossarium Platicum conficiet, verborum dictionumque, cum eorum, quae in philosophia, tum eorum, quae in reliquo linguae usu versantur. Et prouti Ciceronis in hoc genere duo exstant subsidia, Thesaurus Nizolii & Clavis Ernesti, ita Platicum glossarium utriusque dotes habeat, immo superet etiam, copiam illius, hujus diligentiam. Atque hujusmodi singularibus Scriptorum Lexicis paulatim materia congeritur, unde posterius aliquando Stephanianum Graecae Linguae Thesaurum expleant, vel certe augeant: qui quandocumque & quicumque existant, certe non solis hisce singularibus Lexicis freti opus aggredientur, *οἱ τοὶ νῦν βροτοὶ εἰσὶ*, Stephani compilatores, ad eum reprehendendum prompti, ad imitandum infirmi: sed vere Grammatici ex heroico illo Stephani genere & aevo, magnas ipsi suas ingenii doctrinaeque vires ad materiam locupletandam digerendamque adferent.

In hac lectione necesse est multae se legenti offerant cogitationes, quibus vel sententiae difficultas ex-

pediatur, vel scripturae vitia emendentur: etiam si unice *dictionis* rationem habuerit. Sed, hac finita lectione, releget scriptorem; nam saepius legendus est. Et priora quidem inventa cum corriget, tum confirmabit: nec *dictionis* rationem umquam negliget: caeterum, jam ad *materiam* quoque animum propius attendet. Haec universe duplex est, vel *philosophiae*, vel *reliquae doctrinae*, quae pertinet ad historiam, antiquitatem, mores, leges, instituta, opiniones, artes ac disciplinas omnes in omni vitae genere versatas. Philosophiam Platonis cognoscet ex ipso Platone: cavebit sibi ne iudicium ipse suum occupet eique inculcet aliquod compendium Philosophiae Platonis, qualia feruntur & Veterum quaedam, veluti Apuleji, Diogenis Laertii, Alcinoi, & plura recentiorum de *philosophiae historia* Scriptorum. Nunc ipsum Platonem leget: illa compendiorum adminicula relinquet minutis illis & acutulis *μετεωροφύλαξι*, sublimis scilicet sapientiae captatoribus: qui quum sibi & philosophi & nescio quid videantur, tamen desiderant, saepe etiam postulant ab iis, qui Platonem diligenter tractant, ut breve compendium ejus philosophiae conscribant, circumcisis omnibus ambagibus; nam eum habere tam multa a proposito aliena, ut magni laboris sit ad sententiae cognitionem pervenire. Equidem memini me aliquando in istiusmodi flagitatores incidisse. Et Tu fortasse quoque incideris, mi Heusde. Nec desunt qui istorum desideria probent. Vidimus aliquando viros doctrinae tuendae focios, certamen ac praemium proponere disceptandae quaestioni, quomodo
poë.

poëta Belga, id est, homo Belgica lingua versus scribens, vel scripturus, Graecae linguae expertus, ad Homeri intelligentiam pervenire possit. Haud mirer si aliquando proponatur, quomodo philosophus Belga, Graecae linguae expertus, ad Platonis intelligentiam pervenire possit. Tu, si forte in certamen descendes, videbis quid respondeas. Ego non descendam. Sed inter nos respondeam, neque Homeri, neque Platonis scripta, quemquam intelligere nisi Graecae linguae accurate intelligentem. Si nil nisi facta quaerimus, ut in historia, possit sane scriptor in vulgarem linguam verti: sed ita, ut pereat omne orationis lumen & acumen, omnis affectus sensusque dictionis, omnis gratiae venustatisque flos: quae omnia singulis verbis & constructione continentur, nec alia in lingua pariter exprimi possunt: veluti ex magno intervallo pulcri corporis non nisi universam faciem extremis quasi lineis designatam videmus: peculiares pulcritudinis partes, os, oculos, obtutum, lineamenta, vultum, colorem, animi morumque significationem, non videmus. Neque adeo facta ipsa recte intelligere possumus, sine cognitione opinionum, institutorum, morum, omnium omnino rerum illius aetatis. Neque vero nos invidemus huiusmodi interpretationes hominibus Graecae linguae & antiquitatis ignaris: sed eosdem inde de scriptoribus rebusque Graecis judicare, vel ridemus, vel miseramur, certe miramur, qui ignorantiam ignorantia cumulent, nec vereantur prodere se nescire, quid sit judicare. *At, inquiunt, quaerimus nucleum, non putamina.* Vos vero, ut pueri, nucibus luditis:

quasi vero ista similia sint: aut quasi ad nucleum nisi per putamen aditus sit: aut quasi id, quod vos putamen vocatis in scriptore, id est, vestitus & forma orationis, non item sit pars sententiae & nutrimenti. Et vero, cum ipse Plato est poëta, tum multa assumfit a poëtis, ut a nemine intelligatur, nisi Graece legatur. Neque tamen omnis Graece doctus intelliget Platonem. Ad linguae accuratam cognitionem accedat oportet proprium quoddam legentis ingenium, studium, iudicium: quibus instructus esse debet Platonem vel intellecturus, vel editurus. Hic igitur philosophiam ejus cognoscere studebit, ut primo cujusque dialogi & argumentum & consilium perspiciat: deinde tres antiquae philosophiae partes distinguat, & unicuique suum ac proprium det locum, Logicae, Ethicae, Physicae: subjectas singulis partes discernat: Logicae, Dialecticam, Oratoriam, Poëticam, Grammaticam, Criticam: Ethicae, locos de Principiis, Virtutibus, Finibus, Officiis, Summo Bono: Physicae, de rebus Divinis, Humanis, Animo, Corporibus, & commune fundamentum Metaphysica. Platonis de philosophia sententias quasque in hos locos digeret: expletis singulis locis, sententias in iis notatas inter se comparabit, ordinabit, & ad quamdam doctrinae rationem disponet. Reliqua materia multiplex, nec solum caeteras, praeter philosophiam, disciplinas, sed omnem historiam & antiquitates, omnium in omni vita rerum varietatem, sacrarum, civilium, bellicarum, domesticarum, complectitur: quae ipsae in Excerptis suo quaeque loco notandae sunt. Hanc
ego

ego rationem in Platone mihi sequendam designavi breviter adolescens: postea in Plutarcho factitavi, non sine magno meo quidem fructu. De uno etiam indice monendum generis historici illius, quo continentur nomina propria hominum, non modo Scriptorum, sed aliorum qui vel colloquentes inducuntur, vel alia quacumque causa memorantur. Horum nomina & res, cum ex Platone, tum aliunde, colligendae, & ad quamdam notitiae perspicuitatem constituendae sunt: veluti in Prosopographia Codicis Theodosiani factum a magnis viris Jac. Gothofredo & D. Rittero. Habet haec opera magnum momentum cum ad auctoris intelligentiam, tum ad multos historiae locos explendos.

Tertium eorum, quae in ipso scriptore cernuntur, est *forma*. Plato usus est *forma dialogorum*. Hac offenduntur minuti philosophi compendiorum angustiis assueti: eamque puerilem, non virilem esse rationem dictitant. Imperite, ut omnia. Non intelligunt quid in docendi via sit virile, quid puerile: & dialogum confundunt cum catechismo. Nunc videmus istos viriles scilicet philosophos suam sapientiam libellis conscribere, ubi magister breviter, ut ignorans, interrogat, discipulus docte & copiose respondet. Inepte, profecto, nec naturae convenienter. Nisi forte dicant, interrogationem magistri nil aliud esse, nisi titulum capitis. Quid igitur attinebat hoc *dialogum* vocare, quod potius inculcamentum vocandum erat. Videmus eosdem istos, quum in reprehendendis contemtoribus suis faceti & festivi esse volunt, colloquia scribere, inficeta quidem illa & hor-

horrida, nec enim aliter possunt: sed colloquentibus antiqua nomina imponentes, subito sibi suisque germani Socratici videntur: a doctis ridentur, ut ille in proverbio asinus ad lyram saltans. Ne igitur aut dialogum pro puerili lusu; aut puerilem stultitiam interrogando respondendoque distinctam pro dialogo habeamus. Sed hoc docendi genus quam ob causam & qua ratione Plato usurpaverit, accuratius exponendum videtur; si forte reprehensores isti aliquando rectius judicare discant.

Ante Platonem qui dialogos scripserint philosophi, incertum est. Alexamenum Tejum primos scripsisse Socraticos dialogos prodidit Aristoteles libro perduto de Poëtis, unde hanc mentionem retulerunt Athenaeus XI, p. 505, C, & Diogenes Laertius, III. 48: qui idem primum dialogos fecisse perhibet Zenonem Eleatem, sed nullo ille auctore: *διαλόγους τοίνυν φασὶ πρῶτον γράψαι Ζήνωνα τὸν Ἐλεάτην*. Plato an Xenophon prior Socraticos sermones ediderit, quaeri possit. Sed haec nunc exquirere nil attinet. Illud inter omnes constat, Platonem primum omnes philosophiae partes adhuc dispersas complexum, uno doctrinae vinculo ligasse, dialogorum formâ consignasse, eamque formam ad artis rationem & verisimilitudinem communis vitae excoluisse. Nam, ut aliarum rerum, ita philosophiae primi scriptores fuerunt poëtae, ligata certe oratione scripserunt. In quibus ne memoremus Orpheum, Musaeum, Hesiodum, quorum sub nominibus spuria ferebantur carmina: certe germana fuerunt Xenophanis, Parmenidis, Empedoclis. Sed hoc scribendi genus, quippe adstrictum necessitati

mo-

modorum, quum excluderet facultatem subtiliter differendi, definiendi, argumentandi; factum est, ut philosophi paulatim prosa scriptione uterentur. Et antiquissimorum quidem in hoc genere, quos aliquid scripsisse constet, Pherecydis, Anaximandri, Anaximenis, Anaxagorae, Zenonis Eleatae, Gorgiae, Melissi, Protagorae, Prodici, aliorum, libri ita perierunt, ut ne tantum quidem supersit unde eorum de oratione iudicetur. Aliquanto plures exstant reliquiae Heracliti, qui legentibus sententias magis divinandas, quam intelligendas, objecit. Multae sunt Pythagoreorum Disputationes, Logicae, Ethicae, Physicae, cum differendi diligentia & orationis gravitate. Haud paucae ad nos venerunt, non quidem disputationes, sed breviores sententiae, Democriti: cujus de omni philosophia, excepta Logica parte, fuerunt libri, insigni orationis ornatu; ut essent qui hoc nomine eum & Platonem, potius quam Comicos, in poëtis habendos censerent: quod est apud Ciceronem, Oratore, 20: *Itaque video, visum esse nonnullis, Platonis & Democriti locutionem, etsi absit a versu, tamen, quod incitatus feratur, & clarissimis verborum luminibus utatur, potius poëma putandum, quam comicorum poëtarum: apud quos, nisi quod versiculi sunt, nihil est aliud quotidiani dissimile sermonis.* Sed Plato nullam fecit Democriti mentionem: quamquam poterat per aetatem. Hujus silentii quaecumque fuerit causa, certe in orationis ornatu confectando, habuit quorum exemplum sequeretur, Democritum & Pythagoreos: & aliquanto plus hac etiam in re vidit. Vidit prosam philosophiae orationem

ni-

nimio intervallo a poëseos similitudine avulsam, propius denuo ad eam revocandam esse. Hoc effecit dialogo adhibendo: itaque philosophiae institutioni motum vitamque adjunxit: nec differendi diligentiae quidquam detraxit: immo accuratius eam ad humanae captum naturae accommodavit. Exemplo in primis ei erant sermones magistri sui Socratis: exemplo poëtae, tragici, comici, mimici. Igitur & poëseos genera in dialogorum varietate apparent. Alii enim, ut epicum genus, sunt διηγηματικοί, narratione continentur, interposito *inquam* & *inquit*: alii δραματικοί, in quibus colloquium agitur, non narratur: alii ad tragoediae sublimitatem assurgunt, alii ad comoediae similitudinem & vitae quotidianae exemplum compositi sunt. Hoc debebat cogitare, excellentis ille ingenii doctrinaeque scriptor Dionysius Halicarnassensis, sed idem in Platonem iniquior, vetere oratorum erga philosophos odio, in primis Platonem, cujus, & alibi, & maxime in Gorgia, iudicium de civili eloquentia, omnibus deinceps & oratoribus & rhetoribus fedit alta mente repositum. Hic ergo Platonem in genere *tenui* summis laudibus afficit, in *sublimi* ut puerilem reprehendit: ejusque causae documentum adfert dialogum Phaedrum, in quo utrumque genus exstat: illud egregie, hoc perperam, tractatum affirmans. Quod, nisi invidia occupatus, affirmare nemo possit. Quis enim integro iudicio ad illius libri lectionem accedens, non sentiat omnia apta inter se & continuata eodem verisimilitudinis nexu, omnia in utroque genere cum argumento, loco, tempore, re ipsa, pariter convenire

tan-

tantum, quantum in ficto colloquio fieri potest; ut legentis sensus nusquam quidquam vel ineptum, vel absurdum, vel intempestivum offendat, sed ubique Platonem, κεκηλημένος καὶ συνεμβουσιῶν, delinitus eodemque divinitatis spiritu afflatus, sequatur. Sed Tu Dionysii locum, jam antea Tibi lectum, in tuo ipse exemplo relege; est enim longior quam qui hic apponatur: exstat in *Epistola ad Pompejum* Cap. II, p. 203 ed. Hudson: & partim repetitus in *Judicio de Demosthene* Cap. VI, VII, p. 271: & eundem locum jam posuerat in parte nunc perdita operis *de Oratoribus Atticis*. Tanti ei videbatur istam Platonis reprehensionem ubique inculcare.

Et quod dixi, Platoni exemplum colloquii etiam poëtas praebuisse: certe utrumque genus jam philosophiae adhibuerant scenici, tragicus Euripides, comicus Epicharmus. Et mimorum scriptorem Sophronem diligenter lectitavit Plato; quo magis dialogos ipse suos ad verisimilitudinem & communis vitae speciem formaret. Quam quidem laudem mirifice explevit. Differunt enim hujus dialogi ab aliis & Socraticorum & aliorum omnium philosophorum dialogis tantum, quantum viva corpora a statuis. Nam ut Xenophon sententiam Socratis verius sinceriusque tradat: certe Plato rationem Socraticam disertius exprimit: dico ironiam, urbanitatem, facetias, imaginem quotidianae consuetudinis ac sermonis, tum illam differendi viam accommodatam vel ad errores vanorum hominum confutandos, vel ad studia discentium juvanda, &, quasi obstetricis instar, ex parturientibus eorum ingeniis notiones involutas eli-

ciendas. Porro, dialogus Platonis habet fere justam magnitudinem dramatis, partes, descriptionem, ingressum, progressum, digressiones, exitum: habet interrogandi respondendique vices ita probabiles, ut ex ipsa humana natura expressae videantur, nil de industria quaesitum appareat: habet sensum affectumque, jocandi viam urbanam, venustam, verecundam. Et credibile est, jam ipsius Platonis aetate lectionem librorum ejus frequentatam multum valuisse ad conversionem veteris comoediae, ut sal Atticus, quem *Eupolis atque Cratinus Aristophanesque poëtae, Atque alii, quorum comoedia prisca virorum est*, multum quidem & acrem, sed acerba suffusum bile, gerebant, paulatim per mediae poëtas comoediae, tum novae in primis Menandrum, ab his labibus purgaretur, & ad germanam Atticam festivitatem elegantiamque redigeretur. Plato in plerisque omnibus suis scriptis dialogi formam tenuit, exceptis Epistolis & duabus Orationibus, Apologia Socratis & Epitaphio; quamquam & hujus principium & causa repetitur a colloquio Socratis cum Menexeno. Qui postea fuerunt philosophi multum ex illa dialogi frequentia remiserunt: velut Speusippus, qui Platoni in Academia successit, teste Diogene Laertio, IV, 4, 5, *καταλέλοιπε πάμπλειστα ὑπομνήματα, καὶ διαλόγους πλείονας, reliquit plurimos commentarios, & complures dialogos*: non, ut vulgatus interpres reddit, *complura commentaria, & dialogos plurimos*: neque enim πλείονα plura sunt quam πάμπλειστα: valet hujusmodi hyperbole apud eos, qui oratorie loquuntur, in significanda praecipue amoris magnitudine: veluti illud fuit, quod

quod in clausula librorum de Officiis vidimus: *Vale, mi Cicero, tibi que persuade, esse te mihi quidem carissimum, sed multo fore cariores, si talibus monumentis praeceptisque laetabere.* Plinii minoris, quem primis his feriarum diebus relegi, Panegyrici, 86, 6: *ut maximo fructu suscepti, ita majore depositi officii gloria fruitur.* 92, 5: *principem abstulit pessimum, dedit optimum, meliorem optimo genuit.* Epistolarum II, 6, 7: *quae cum sint turpissima discreta ac separata, turpius junguntur.* V, 18, 1: *Neque enim dubito esse amoenissimam villam, in qua se composuerat homo felicior antequam felicissimus fieret.* In Laertio qui proprie loqui solet, alia est ratio. Subjicit enumerationem dialogorum, & ὑπομνημάτων multitudinem numero versuum 43475 definit: quo in loco notandum est, ὑπομνήματα esse libros nondum ad editionem expolitos, & in his quoque censendos esse τοὺς ὑπομνηματικούς διαλόγους. Sed & hujus & deinceps reliquorum, excepta parte librorum Aristotelis & Theophrasti, ac nonnullis Epicuri & Chrysippi fragmentis, reliquorum igitur ad Ciceronem usque philosophorum scripta perierunt, nec tantum ex iis servatum est, unde eorum de oratione & forma judicetur. Ex horum numero complures fuisse qui dialogos scriberent, credibile est. Et nominatim quidem omnes recensere, non est hujus loci: sunt certe, quorum dialogi memorentur, praeter Socraticos: *Heraclides Ponticus*, apud Ciceronem, Attic. XIII, 19: *Dicaearchus*, apud eundem, Tusc. I, 10: forte *Aristo Chius*, apud eundem De Senectute, 1: *Clearchus*, in Eusebii Praep. Evang. IX, p. 409, ex Jo-

sepho contra Apionem I, 22: *Stilpon*, apud Diogenem Laertium II, 120, & Suidam.

De Aristotele diligentius dicere juvat; quod hunc locum brevius attigi in Praeceptis Philosophiae Logicae III, 1, 9, & meam sententiam a nonnullis non recte intellectam animadverti. Ac primum quidem ex Ammonio, Hermiae filio, cui debemus accuratissimam librorum Aristotelis distributionem, in Commentario ad Categorias propositam p. 4. edit. Ald. eam descriptionis partem, quae ad dialogos pertinet, Latine & summatim apponamus. Igitur secundum formam usumque scripta Aristotelis bifariam dividebantur, ut essent, vel *συνταγματικὰ*, id est, opera composita, descripta, absoluta ad editionem aliorumque cognitionem: vel *ὑπομνηματικὰ*, quae Latine dicantur *commentariensia* aut *commentaria*, quae nondum ad editionem conformata, tantummodo adversaria & materiam scribendi libri continerent. *Συνταγματικὰ* duplicis fuerunt generis: alterum, *αὐτοπρόσωπα* & *ἀκροαματικὰ* dicta, in quibus e sua ipse persona differens ad germanos auditores *ἀκροατὰς*, sententiam suam explicabat per accuratissimas demonstrationes, ac difficiliiores illas intellectu aliis hominibus: alterum *διαλογικὰ* & *ἐξωτερικὰ* dictum, in quibus sub alieno nomine, veluti Plato factitaverat, alienam personam agens, suam sententiam exponit non accuratis demonstrationibus, sed facilioribus rationibus ad communem multorum captum comparatis." — Haec ita sunt accipienda, non ut omne *ἐξωτερικόν* genus dialogis conscriptum fuerit, sed ut omnes dialogi *ἐξω-*

περικοῦ generis fuerint. Eodem valet testimonium
 Simplicii in Commentario ad Aristotelis Physica,
 Libr. I, p. 2, lat. 2: Διχῇ δὲ διηρημένων αὐτοῦ τῶν
 συγγραμμάτων, εἰς τε τὰ ἐξωτερικὰ, οἷα τὰ ἱστορικὰ
 καὶ τὰ διαλογικὰ, καὶ ὅλως τὰ μὴ ἄκρας ἀκριβείας
 φροντίζοντα, καὶ εἰς τὰ ἀκροαματικὰ, ὧν καὶ αὕτη ἐστὶν
 ἡ πραγματεία, ἐν τοῖς ἀκροαματικοῖς ἀσάφειαν ἐπετή-
 δευσε, διὰ ταύτης τοὺς βραθυμοτέρους ἀποκρουόμενος, ὥς
 παρ' ἐκείνης μὴδὲ γεγράφθαι δοκεῖν: quibus in verbis
 ultimis ἐκείνης mutandum in ἐκείνην, id est, *per il-*
lam, propter illam obscuritatem. Nosti enim hunc
 usum Praepositionis παρὰ cum Accusativo. Locum
 sic reddam: „Quum autem Aristotelis scripta bifa-
 „riam dividantur, in *exoterica*, veluti historica,
 „dialogica, & omnino ea, in quibus non summa de-
 „monstrandi diligentia adhibetur: & in *acroamatica*,
 „ex quibus & haec Physica sunt; in acroamaticis
 „obscuritati studuit, per hanc inertes a se rejiciens,
 „ita ut propter hanc ipsam obscuritatem ne scripta
 „quidem videantur.” Illud ἀποκρουόμενος plane con-
 venit cum Ciceronis dicto ad Trebatium in Topicis,
 I: *Sed a libris (Aristotelis) te obscuritas rejecit.* Et
 quum de his, quae ad nos servata sunt, Aristotelicis
 scriptis dissentiant homines docti, quae sint scripta
 in acroamatico genere censenda, quae in exoterico;
 minus incertus erit census secundum perspicuitatem:
 quo quidem censu pleraque scripta in genere acroa-
 matico vel hypomnematico erunt habenda. Neque
 dubium est, quin hypomnematici generis major etiam
 fuerit obscuritas; si quidem hoc genus nec ab initio
 ad

ad editionem & perspicuitatem conformatum ab Aristotele, deinde cum hujus ac Theophrasti libris in Asiae urbe Scepsio situ ac putredine corruptum, ita Athenas, inde Romam venit: ibique primum editum est ex laceris istis ac derosis voluminibus. Equidem in hypomnematico genere quoque censeam libellum, qui hodieque exstat, *de Poëtica*, inchoatum illum ad modum commentarii, postea tribus libris *περὶ ποιητῶν* ab Aristotele conscriptum & editum, nunc perditis. Sed de ista calamitate librorum Aristotelis ac Theophrasti, luculenta exstant testimonia Strabonis XIV, p. 906, & Plutarchi in Sulla, p. 468, B: nec plura dicere attinet. Illud non est praetereundum, libros Aristotelicos ac Theophrasteos per illam Romae factam editionem jam Ciceroni ejusque aequalibus innotuisse: ac deinde frequentatos fuisse, exotericos quidem usque ad extincta veteris philosophiae studia jussu Justiniani Caesaris, ac deinceps: acroamaticos etiam diutius per totum Medii Aevii spatium, subinde non modo a Graecis tractatos, sed ab Arabibus & Latinis in suas utrisque linguas conversos & infano studio cultos. Igitur qui hodieque exstant libri Aristotelis in genere Logico, Ethico, Physico, longe maximam partem sunt acroamatici: exoterici perierunt plurimi, in his etiam Historici veluti De Rebus publicis, & Dialogi. Et ex his adeo non nisi duo servati sunt longiores loci, nec tamen satis ad Aristotelici formam Dialogi cognoscendam: alter, ex Eudemo, cui libro argumentum fuit *περὶ ψυχῆς*, servatus a Plutarcho in Consolatione ad Apollonium p. 115: alter ex illo *περὶ εὐγενείας*, sed forte spurio, rela-

relatus a Stobaeo Serm. LXXXIV & LXXXVI. Et si qui alii Aristotelis dialogos memorant, brevior fane defunguntur mentione, quam ut inde horum cum Platonice aliisque Socraticis dialogis similitudo aut dissimilitudo definiatur. Nam aut verbo eos attingunt: veluti Dio Chrysostomus Orat. LIII, p. 553, C: — Ἀριστοτέλης, ἀφ' οὗ φασὶ τὴν κριτικὴν τε καὶ γραμματικὴν ἀρχὴν λαβεῖν, ἐν πολλοῖς διαλόγοις περὶ τοῦ ποιητοῦ διέξεισι, θαυμάζων αὐτὸν, ὥς τὸ πολὺ καὶ τιμῶν: hinc nil aliud colligatur, nisi Aristotelem multis in dialogis *de Homero* differuisse: non item, hoc fuisse ipsum illis dialogis nomen & argumentum. Themistius Orat. XXIII, p. 295, D, meminit Aristotelis dialogum nomine *Corinthium*, inque eo inductum agricolam Corinthium, qui Platonis Gorgiam legisset. Plutarchus *Adversus Colotem* p. 1115, B, narrans Aristotelem ubique Platonis sententiam de ideis exagitasse, scribit: Τὰς γε μὲν ἰδέας, περὶ ὧν ἐγκαλεῖ τῷ Πλάτῳ, πανταχοῦ κινῶν ὁ Ἀριστοτέλης, καὶ πᾶσαν ἐπάγων ἀπορίαν αὐταῖς, ἐν τοῖς ἠθικοῖς ὑπομνήμασιν, ἐν τοῖς φυσικοῖς, διὰ τῶν ἐξωτερικῶν διαλόγων, φιλονεικώτερον ἐνίοις ἔδοξεν ἢ φιλοσοφώτερον ἔχεισθαι τῶν δογμάτων τούτων, ὥς προθέμενος τὴν Πλάτωνος ὑπερείπειν φιλοσοφίαν. ita corrigendus hic locus: quem in nostra editione ita posuimus, ut pro διαλέγων daremus διαλόγων ex antiquis codicibus: caeterum ἔχεισθαι pro ἐκ, & ὑπερείπειν pro ὑπεριδεῖν corrigendum moneremus. Ne vero aliquis per hanc Plutarchi mentionem inducatur in eam opinionem, ut putet, duplex fuisse genus dialogorum Aristotelis,

* * * * *

ex-

exotericum & esotericum; nam eadem ratione quis colligat, Aristotelem tantummodo in ethicis & physicis *commentariis*, ὑπομνήμασι, non item in ethicis & physicis *συντάγμασι*, editis libris, illam Platonis sententiam reprehendisse. Falso. Nam dixit Plutarchus Aristotelem hoc fecitasse πανταχοῦ, deinde amplificandi causa quaedam genera librorum Aristotelis recenset: nec opus erat omnia recensere genera: neque exigenda est ab eo, tamquam a jurato teste, absoluta omnium generum enumeratio & quasi confessio. Quamquam frequens est haec iniquitas & ἐκπίστις etiam apud eos, qui se Criticos haberi volunt.

Cicero denique, qui bis Aristotelicorum orationem dialogorum memoravit, ejus vix unam partem significavit; & hanc quoque tam breviter, ut alter alteri locus repugnare videatur. Sed operae pretium est, ipsos apponere locos, si forte eorum contentione aliquid huic argumento lucis eliciamus. Igitur in Epistolis Ad Div. I, 9, §. 67, scribit ad Lentulum: *Scripsi igitur Aristoteleo more, quemadmodum quidem volui, tres libros in disputatione ac dialogo De Oratore: quos arbitror Lentulo tuo fore non inutiles; abhorrent enim a communibus praeceptis, & (ita recte Ernestus reposuit pro vulgato ac) omnem antiquorum, & Aristoteleam & Isocrateam rationem oratoriam complectuntur.* Hoc loco nil apparet dilucidius posse dici: *Aristoteleam & Isocrateam rationem oratoriam* dicit ipsa eloquentiae praecepta ex his duabus principibus scholis sumpta: quarum laudes praedicat ipse De Inventionem II, 2. *Aristoteleo more in disputatione ac dialogo,*
signi-

significat ipsam differendi ac dialogi formam: cujus formae certe ea pars Ciceroni cum Aristotele communis est, quod scriptor non ex sua ipse persona loquitur, sed alios loquentes inducit: veluti Cicero in libris De Oratore Crassum, Antonium, Catulum, Caesarem, differentes facit: atque item Aristotelem factitasse, ex illis Ammonii verbis colligi debet: — *διαλογικὰ δὲ, ὅσα μὴ ἐξ οἰκείου προσώπου συνέγραψεν, ἀλλ', ὥσπερ ὁ Πλάτων, ὑποκρινόμενος ἑτέρων πρόσωπα.* — Nam & Plato nusquam in suis ipse libris suo nomine loquitur. Altero loco contrarium videtur asserere Cicero, Attic. XIII, 19, quasi libros De Finibus more Aristoteleo scriptos affirmet, eos De Oratore contra: *Sunt etiam De Oratore nostri tres, mihi vehementer probati: in eis quoque eae personae sunt, ut mihi tacendum fuerit. Crassus enim loquitur, Antonius, Catulus senex, C. Julius frater Catuli, Cotta, Sulpicius: puero me hic sermo inducitur, ut nullae esse possent partes meae. Quae autem his temporibus scripsi, Ἀριστοτέλειον morem habent: in quo sermo ita inducitur caeterorum, ut penes ipsum sit principatus: ita confeci quinque libros περὶ τελῶν; ut Epicurea L. Torquato, Stoica M. Catoni, περιπατητικὰ M. Pisoni darem.* Hic locus, ut ex Epistolis ad Atticum, corruptissimo omnium Ciceronis operum, cedere debet priori loco, ut operis multo magis emendati, praesertim confirmato auctoritate Ammonii. Nec difficile est excogitare mutationis aliquid, quo haec verba cum illis in consensum redigantur. Nos quidem istud aliis relinquimus: neque enim ii sumus, qui omnem mutationem

emendationis instar censeamus. Igitur hoc unum tenemus : in ista duorum locorum repugnantia auctoritatem prioris graviores esse reputandam. In reliquis ἐπέχομεν.

Caeterum diversitatem dialogi Aristotelici a Platónico insignem notat eruditus ac disertus ecclesiae doctor, Basilius cognomine Magnus, in Epistola CLXVII, Tom. Opp. III, p. 187, C: — τῶν ἔξωθεν φιλοσόφων οἱ τοὺς διαλόγους συγγράψαντες, Ἀριστοτέλης μὲν καὶ Θεόφραστος εὐθὺς αὐτῶν ἤψαντο τῶν πραγμάτων, διὰ τὸ συνειδέναι ἑαυτοῖς τῶν Πλατωνικῶν χαρίτων τὴν ἔνδειαν. Πλάτων δὲ τῇ ἐξουσίᾳ τοῦ λόγου ὁμοῦ μὲν τοῖς δόγμασι μάχεται· ὁμοῦ δὲ καὶ παρακωμῶδεϊ τὰ πρόσωπα· Θρασυμάχου μὲν τὸ θρασὺ καὶ ἴταμον διαβάλλων· Ἰππίου δὲ τὸ κοῦφον τῆς διανοίας καὶ χαῦνον· καὶ Πρωταγόρου τὸ ἀλαζονικὸν καὶ ὑπέρογκον. ὅπου δὲ ἀόριστα πρόσωπα ἐπείσχει τοῖς διαλόγοις, τῆς μὲν εὐκρινείας ἔνεκεν τῶν πραγμάτων κέχρηται τοῖς προσδιαλεγόμενοις, οὐδὲν δὲ ἕτερον ἐκ τῶν προσώπων ἐπείσκυκλεῖ ταῖς ὑποθέσεσιν, ὅπερ ἐποίησιν ἐν τοῖς Νόμοις. Ex hoc loco, non satis intellecto, fluxit pervulgata opinio, Aristotelem primo dialogos scripsisse, deinde scribere desiisse, quod Platonis & Xenophontis copiam & venustatem aequare non posset. Quam opinionem, ut probans, repetiit vir, quamvis magnus, J. A. Ernestus in notula ad Ciceronis l. c. Attic. XIII, 19, nulla tamen alicujus auctoris facta mentione. Latinus interpres Basilius εὐθὺς αὐτῶν ἤψαντο τῶν πραγμάτων, reddit: *mox rectam tractationem rerum aggressi sunt*: perperam, certe ambigue; quasi hic sit sensus: *mox, relicta dia-*

logorum *scriptione*, *se ad alteram differendi formam*, *quae res ipsas simpliciter & continua disputatione persequitur*, *retulerunt*. Atqui Basilus loquitur de forma dialogorum Aristotelis ac Theophrasti, quae non, ut Platonis, dramatico artificio ab initio ad finem deducta & personarum morumque notatione distincta erat: sed ipsum argumentum statim adgrediebatur: qualem in Xenophonteis item dialogis exstare videmus, iis quidem, qui in Memorabilibus Socratis consignati sunt.

Sequitur, ut de iis dicamus emendandi interpretandique fontibus, qui extra Auctorem ex aliorum lectione Scriptorum proficiscuntur. Igitur aliorum Scriptorum triplicem sequemur distributionem; ut eos spectemus primum *universe*, deinde *peculiariter* in duplici aetate; altera eorum, qui post Auctorem, altera eorum, qui ante eum fuerunt. Atque totus hic locus, quamvis late patens, omnem antiquorum Graecorum Latinorumque scientiam monumentorum complectens, nunc brevi admonitione contentus erit.

Et primo quidem, qui Platonem cum fructu perlegere velit, nemo ad eum accedit, nisi lectis poëtis, Homero, Hesiodo, Pindaro, Tragicis, Aristophane, & ex prosae orationis scriptoribus certe Xenophonte. Lecto demum Platone, reliquos omnes persequetur: in iisque, ut item in Platone factitaverat, duplex cognitionis genus colliget, *linguae & rerum*. Ad utrumque recte perspiciendum adhibebit etiam recentiorum libros, cum Grammaticorum & Criticorum, tum Antiquariorum. De illis plura di-

cere nil nunc attinet. De his unum satis sit monuisse, horum delectum accommodandum esse ad argumenta ea, quae Plato, vel tractavit, vel attigit. Igitur & omnis historia tenenda est, & formae civitatum, leges, mores, instituta, consuetudo in omni vitae genere, cum publico, tum privato: & artes a Graecis cultae, cum mathematicae, tum aliae, five bellicae five civiles, musicae, gymnasticae, similes, cognoscendae sunt ad eum certe modum, qui valeat ad Platonis frequentes in his argumentis locos interpretandos. Nam de philosophia, quae est proprium & perpetuum Platoni argumentum, quid moneamus futurum editorem? Et monuimus supra, eam ex ipso Platone colligendam esse. Neque vero colligere eam poterit, nisi ipse adferat aliquam philosophiae cognitionem exercitationemque jam antea perceptam. At cuius philosophiae, antiquae an novitiae? Utriusque, si fieri possit: sin minus, certe antiquae, ut magis conjunctae cum Platone. Sed volo in primis dialecticam: cuius expertus *τυφλοῦ πορείᾳ* oberrat, ut ipse dixit Plato: volo item physica & mathematica, volo etiam ethica: sed haec omnia haecenus, quatenus vel explorata vel verisimilia sunt, & ad vitae usum conducunt: nam quae supra hunc modum ad intelligibilia abstractaque, uti vocant, rerum principia adscendere se profitetur metaphysica doctrina, magis historice quam dogmatice assumenda, ut magis videamus quid alii statuerint, quam ut ipsi aliquam statuendi necessitatem suscipiamus. Igitur is, quem quaerimus, Platonis interpres, philosophiae, veluti aedificii, partes ac membra ita teneat, ut sciat quae sit

fit eorum magnitudo & quasi supellex, ut judicare possit, qui in iis vel instruendis, vel amplificandis operae pretium, qui secus fecerint, quid actum, quid agendum, sit. Et hujusmodi cognitione satis munitus, non se moveri, aut a proposita via deduci patietur clamoribus magistellorum novissimae cujusque sectae, vaticinantium, suam demum sectam solam & unice veram esse, hanc tenendam, si quis Platonem interpretari velit. Tale memini esse saeculum ineuntis meae adolescentiae. Intereram sermoni doctorum hominum: incidebat mentio Aristotelis: erant qui dolerent, eum contemptum jacere, nec nova editione ornari: horum aliquis, *Atqui novus, inquit, Aristotelis editor debet simul & Graecae linguae & philosophiae bene peritus esse: is nunc unus est J. A. Ernestus.* Tum alius, isque juratus Wolfianus, *Immo, ait, Ernestus Graecae quidem linguae peritissimus est, sed philosophiae ignarus.* Mirantibus reliquis temeritatem hominis, & commemorantibus, quos de philosophia libros scripsisset Ernestus; *Enimvero, inquit iste, Ernestus subinde Wolfium reprehendit, quem cum ratione nemo reprehendere potest; igitur prodit se aut non legisse Wolfium, aut non intellexisse; utrumvis sit, peritus philosophiae haberi nequit.* Hic alii acutiores indoctam hominis simplicitatem ridere: unus eum leniter admonere: *Heus tu, inquit, o bone; philosophiae peritum non eum dicimus, qui unius aliqujus magistri sectam cognovit, in eamque juravit: sed eum, qui plurimas, quoad ejus fieri potest, cognovit, iisque tractandis & censendis judicium ac delectum adhibuit. Et in aliis disciplinis eandem rationem tenemus.*

mus. *Veluti in Medicina, Jurisprudencia, atque adeo in Theologia, ut item in Philosophia multae deinceps fuerunt sectae: si quis igitur, ut hoc utar, in Medicina, recentissimi alicujus & famigeratissimi medici methodum amplexus, hanc solam dicat veram, reliquas ignoret & contemnat, is ineptus sane sit & a prudentioribus rideatur. Ipsa quaeque doctrina manet: sectae nascuntur & pereunt ut homines. Recte ille & vere. Ita fuit, ita & nunc esse videmus, ita erit. Semper novitatis cupidi erunt homines. Et quod de musica dixit Homerus, Od. A. 351:*

Τὴν γὰρ αἰοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,
 ἥτις ἀκούοντες νεωτάτῃ ἀμφιπέληται.

item de aliis valet studiis, valet de philosophia, quam Plato noster *τελειοτάτην μουσικὴν* appellavit. Quot quantaeque fuerunt in Graecorum philosophia sectarum varietates? Quot quantaeque in quavis secta novae sectae, tamquam ex majore rivo minores rivuli? Harum nulla fuit tam tenuis & exilis, quin ultimus quisque ejus doctor a discipulis admiratoribusque suis victor aequalium ac priorum omnium, & solus veritatis inventor ferretur. Medio Aevo in Scholastica philosophia fuerunt Realistae & Nominalistae: utrorumque multae sectarum subdivisiones: uniuscujusque sectae antistes supra quam humanis honoribus celebrabatur: alius erat doctor *Angelicus*, alius doctor *Seraphicus*, alius doctor *Irrefragabilis*: alii aliis nominibus, omnes deorum instar, colebantur. Sed erat haec divinitas brevissimi temporis: de-

dejecto priore deo, novus inducebatur: qui, quum suam aetatem explevisset, item desertus, novo ipse deo locum fecit. Et recentiore aevo eadem fabula, aliis actoribus, deinceps repetita est: viderunt eandem agi majores nostri, vidimus ipsi, videbunt posteri. Spectatores prudentes fabulam agi sciunt: imprudentes, tamquam pueruli in scena, veram rem videre se putant, moventur, insaniunt, clamant nunc demum veritatem ostensam patefactamque apparere. Adeo verum est quod dixit Cicero de historia, *eam nescire, idem esse, ac semper esse puerum*. Et isti omnino dupliciter pueri, ut in proverbio est, *δὲ παῖδες*, reperiuntur. Primum, historiam ignorantes philosophiae, a novissimae cujusque sectae auctore capiuntur: deinde, prouti pueruli, simiarum instar, viros imitantur, sic isti illius auctoris verba crepant. Sed missum faciamus istud *imitatorum servum pecus*.

Videamus peculiariter de scriptoribus, qui ante & post Platonem fuerunt. Adhuc quidem posterius magis genus, ut copiosius & paratius, adhibitum est, cum a Criticis, tum a Philosophis. Nosti enim quanto studio postera omnis erudita Graecorum Latinorumque aetas legerit triveritque scripta Platonis: non modo omnium sectarum Philosophi, sed Grammatici, Rhetores, Historici, caeterique omnes, ut quisque maxime dicendi cogitandique elegantiam consectabatur. Habes in manibus Timaei Lexicon Vocum Platoniarum, cum commentario Ruhnkenii nostri, cujus Tu rationem tuo hoc in libello laudabiliter secutus es. Et ut in omnibus illis scriptoribus frequentes sunt Platonis loci, vel ad verbum appositi, vel imitando

expressi, qui valeant ad Platonis cum scripturam emendandam, tum sententiam interpretandam; ita in primis ratio habenda est philosophorum, non solum Platoniorum, sed reliquorum inde ab Aristotele ad extrema fere Byzantina tempora omnium; quippe in quibus multi adhuc latent tales loci, nondum a novissimis interpretibus animadversi & excussi. Neque hoc ita dico, quasi Platonis de philosophia sententiam velim cognosci censerique ex posteriorum commentariis Philosophorum. Unam spectamus grammaticam rationem, quid scripserit senseritque Plato: vere nec ne senserit, suum cuique iudicium relinquimus. Quot enim sunt hominum capita, tot sunt diversa iudicia: & ad iudicandum fere inclinare solent capita inania historiae philosophae, & unius aliquis magistri decretis occupata.

Supereft, ut de iis moneamus Scriptoribus, qui ante Platonem fuerunt, quos a novissimis huius editoribus interpretibusque parum adhuc cognitos adhibitosque animadvertimus. Sunt vel solutae orationis scriptores, vel poëtae, vel philosophi, vel utrumque: eorumque scripta vel supersunt, vel perierunt. In citandis auctoribus primus frequens esse coepit Aristoteles: neque tamen infrequens fuit Plato. Hunc multa e prioribus sumfisse, nulla eorum facta mentione, non solum est probabilis conjectura, sed certa res multis documentis ac testibus confirmata. Ergo ratio duci debet diligens priorum Scriptorum: cum philosophorum, nec modo eorum, qui recensentur a Diogene Laertio, sed aliorum ab Aristotele memoratorum, in primis eorum qui carmina scripserunt,

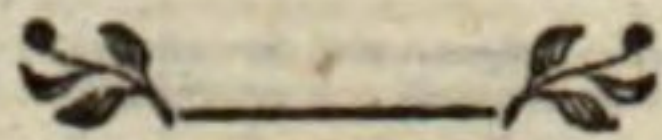
Xenophanis, Parmenidis, Empedoclis, Epicharmi: tum vero, Historicorum, Sophistarum, Oratorum, aliorumque omnium. Sed plerorumque quum libri perierint, nec nisi leves reliquiae in aliorum scriptis sparsae lateant; has ipse quisque interiorum Literarum studiosus colliget. Nam quae adhuc sunt collectae, & paucae sunt & paucissimorum: & qui hac laude in primis fertur libellus H. Stephani, *Poësis Philosophica* inscriptus, ut inchoatus, eadem laborat inopia: quem ut aliquis doctus homo augeat suisque numeris expleat, & omnino ut omnium perditorum Scriptorum reliquiae congerantur, & sub suo cujusque nomine digestae vulgentur, vehementer optamus; quo facilior expeditiorque reddatur fontium cognitio, sine qua omnis interpretandi labor vanus & inanis est. Caeterum in iis, quae exstant integra, scriptis, prompta ac parata, certe minus difficilis, est observatio. Homericæ quidem & Hesiodæ imitationes cuique Platonem legenti sponte in oculos incurrunt: aliae magis latent, veluti ex Lyricis, Tragicis, Comicis, expressæ. Equidem in hoc genere complures imitationes nondum, quod sciam, a quocquam animadversas, annotare me memini: & credibile est, multo plures me fugisse. Et profecto ita se res habet, ut maximum Criticæ feliciter tractandæ momentum positum sit in cognitione fontium, unde scriptor quisque & res & verba hauserit; quippe ignoratis fontibus, plurimorum locorum & sententiam & venustatem latere necesse est.

Sed hæc pleraque Te ipsum, mi Heusde, jam re & usu expertum esse, multis in tuo libello documen-

tis comprobasti : & mea haec scriptio magis perti-
nuit ad Te admonendum, quam ad docendum. Tu
igitur, qui Platonis ornandi stadium ita ingressus sis,
ut primum hoc specimen edideris non modo tironi
decorum, sed neque veterano poenitendum; fac reli-
quum cursum gnaviter persequaris, ut tua ex opera
fructus & ad Te laudis, & ad multos doctrinae,
perveniat uberrimus. Vale. Scripsi Lugduni Batavo-
rum, d. vii Julii, A. MDCCIII.

P H I L . G U I L . V A N H E U S D E .

HEUSDIUS, integros animosus carpere flores;
Haud amat in sterili ponere calle pedem,
Neve Sophistarum spinosa per arva vagari,
Unde nihil legitur quod ratione probes;
Evolat at prudens in amoena vireta Platonis,
Cecropii admirans tot bona gymnasii:
Hic, ubi mellifluis fluxit sapientia labris,
Materiaeque gravi par erat eloquium:

Quod vetus ut frustra, sic frustra serior aetas

Est conata suis reddere luminibus:

Tantus ubique nitor se fundit, ubique venustas,

Ut praecepta avidis auribus arripias.

HEUSDIUS hos hilares circumvolat impiger hortos,

Dum sibi, sicut apes sedula, mella parat:

Mella, quibus virtus, animis infusa serenis,

Moribus ornatum vimque dat ingenio.

Dignus honore labor, per quem non surgit inanis

Gloria, quam populos desidiosus amat;

At WYTTENBACHII studiis quae fulta severis,

Quo verum invenias sola frequentat iter.

HEUSDIUS hoc sequitur, Latios seu tendit in agros,

Flumina doctrinae de Cicerone trahens;

Sive petit, quam Graja Venus, ditissima cultu,

Nutrit, & ingenii floribus ornat, humum.

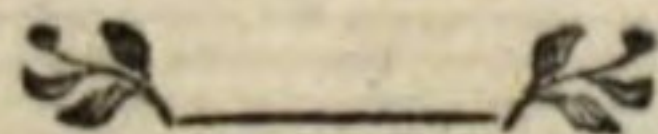
Indole hic egregia, studioque adjutus & usu,

Inclyta Piëridum templa nemusque colit:

Frugiferae valles qua splendent solis ab ortu,

Nec minus in tenebris utilitatis habent.

His

His adfuetus agris laetas prospectat aristas,

Speratâ & nullo tempore messe caret,

Unde animo robur, venit & prudentia menti,

Prodit & ipsa potens vincere fata labor.

Sic data sint juveni de fronde parata Minervae

Lectaque in Aufonio ferta beata iugo.

His munitus eat, dum felix computat annos;

Atque inter vitae munera quemque diem.

HIERONYMUS DE BOSCH

DOCTISSIMO ELEGANTISSIMOQUE JUVENI,

PHIL. GUIL. VAN HEUSDE,

Suas in Platonem Observationes edenti.

Ingenii vires & docti fama laboris,

HEUSDENE, quis dudum cluis,

Magni aliquid certe nos expectare jubebant,

Apollinis dignum choro;

Ast operis tantas dotes, tantumque nitorem,

Quantum stupentes cernimus,

A juvene & primi sperare in temporis annis,

Aetate quis nostra audeat?

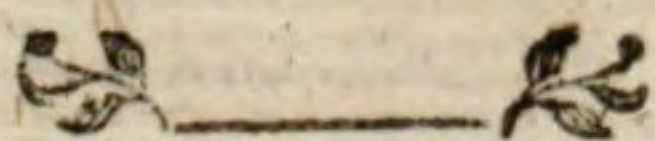
JO. AD. NODELL.

A D

PHIL. GUIL. VAN HEUSDE:

Inter amicorum carum mihi nomina nomen,
Magna Therapnaeo cura, **PHILIPPE**, Deo,
Rottera quem mecum, docto praeëunte **NODELLO**,
Vidit ad Aufonios thura litare focos,
Maxima dum spirans, laudisque incensus amore,
Doctrinae adgrederis pandere dona tuae,
Inque tuas merito ducuntur carmina laudes,
Fallor an? an, fileat num mea Musa, rogas?

Illa

Ille neget tecum peragrarè vireta PLATONIS,

Et quae Socraticis sunt loca trita Sophis?

Et tamen illa filet, quam gaudia nulla morantur,

Torpet & assuetos comprimit ore modos!

Nempe redux terras iterum Pax alma relinquit,

Et negat afflictis mittere rebus opem,

Bellaque grassantur, miseris nocitura Batavis,

Infanda & patriam damna levare vetant:

Hic diros avidus caedis Mars explicat enses,

Pugnarum & caecus saevit in orbe furor:

Illic immensis Neptunus clauibus aequor

Complet, in Oceani bella cietque vadis:

BELGICAQUE, ut puppis, mediis in fluctibus errat,

Cui negat accessus hospita terra suos:

Illaque, vae miserae! scopulos natat inter acutos,

Datque undis quassum, naufraga pene, latus.

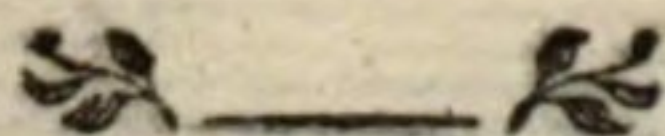
Dic mihi, si vastas minitetur volvere flammæ

Excidio Siculas Aetna datura plagas,

Dic mihi, Cecropias si circumcingat Athenas,

Et premat Actaeam lurida pestis humum,

En.

Ennaea an pastor deducat arundine carmen?

Pascentes curas pellat an inter oves?

An genio libans hederis sua tempora cingat,

Et molli Grajus voce poëta canat?

Dum patriae certam videt impendere ruinam,

Quos nisi, det, tristes Musa Batava sonos?

Et tamen exposcunt hilares tua gaudia cantus,

Estque triumphali fama canenda tuba.

Scilicet immensum nostro decus adseris aevo,

Cecropiam & patrio sistis in orbe Deam,

Quaque volat magni nomenque decusque PLATONIS,

Illic HEUSDENII nobile nomen erit.

Cura recens illi, quo surgit gloria LEIDAE,

Illius at, jactat quem MOSA, cura prior:

Jam WYTTENBACHII, jam crescit fama NODELLI,

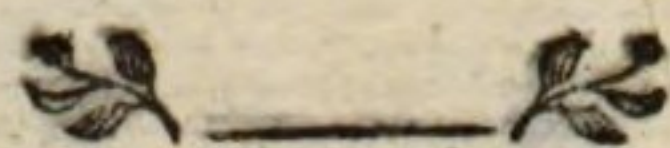
Discipulo laetus plaudit uterque suo!

Haec animo quam grata meo, quam digna relatū

Gaudia, si mihi non vena rigeret iners!

Ast, si fata velint leges imponere bello,

Si Belgis spiret mollior aura meis,

Carmina non aliter plenis de fontibus ibunt,
Quam cum sol niveas frigore solvit aquas.
Quando erit, ut, viridis tiliae sub tegmine tutus,
Phoebeo, vates, entheus igne canam?
Et tibi ferta parem de fronde virentis olivae,
Suavior a reditu cujus habetur odor?
Quando erit? — At tacito claudantur pectore vota,
Quae moveant, illis cognita nempe, Deos.

H. COLLOT D'ESCURY

Quodque volat magni nominis aethere raptis,
Illic hauriunt nobile nomen erit.

Quae recens illi, quo iugis gloria laudat,

Illius at, iacet quae mox, curia prior:

Jam WITTENBACH, jam crevit fama nobilitas

Dilectulo laetus plaudis nectare suo!

Haec animo quam grata meo, quam digna relatu

Gaudia, si mihi non vena rigeret inertis!

At, si fata velint leges imponere bello,

Si Belgis spiret mollior aura meis,

SPECIMEN CRITICUM

I N

P L A T O N E M.

Euthyphr. p. 7. A. Ut caeteri omnes Platonis dialogi, ita hic etiam, eâ se formae praestantiâ commendat, quae in disputationis cum distributione tum nexu cernitur. Quo minus ferri potest, hanc dialogi dotem etiamnum obscuratam esse h. l.

Φέρε δὴ, ἐπισκεψώμεθα τί λέγομεν. τὸ μὲν θεοφιλέες τε καὶ ὁ θεοφιλὴς ἄνθρωπος, ὅσιος· τὸ δὲ θεομισῆς καὶ ὁ θεομισῆς, ἀνόσιος· οὐ ταυτὸν δ' ἔστιν, ἀλλὰ τὸ ἐναντιώτατον τὸ ὅσιον τῷ ἀνοσίῳ· οὐχ οὕτως;

ΕΥΘ. Οὕτω μὲν οὔν. ΣΩ. Καὶ εὖ γε φαίνεται εἰρησθαι. ΕΥΘ. Δοκῶ, ὦ Σώκρατες. εἴρηται γάρ. ΣΩ.

Οὐκοῦν καὶ ὅτι τσασιάζουσιν οἱ θεοὶ καὶ διαφέρονται ἀλλήλοις, ὦ Εὐθύφρων, καὶ ἔχθρα ἐστὶν ἐν αὐτοῖς πρὸς ἀλλήλους, καὶ τοῦτο εἴρηται; ΕΥΘ. Εἴρηται γάρ. ΣΩ. Ἐχθραν κ. τ. λ.

Interrogatus Euthyphro, quae ante dicta sunt, an recte ipsi ac vere dicta videantur, ita se exi-

stimare respondet: εἴρηται γὰρ. Qua responsione nullam facile absurdiores reperias. Praeterea illud καὶ τοῦτο εἴρηται; post καὶ εὖγε φαίνεται εἰρῆσθαι, non recte interrogari, nemo est quin videat. Sed has, opinor, difficultates superaverimus, si transponendo ita locum constituamus: — Οὕτω μὲν οὖν. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ὅτι τσασιάζουσιν οἱ θεοὶ καὶ διαφέρονται ἀλλήλοις, ὧς Εὐθύφρων, καὶ ἔχθρα ἐστὶν ἐν αὐτοῖς πρὸς ἀλλήλους, καὶ τοῦτο εἴρηται; ΕΤΘ. Εἴρηται γὰρ. ΣΩ. Καὶ εὖγε φαίνεται εἰρῆσθαι; ΕΤΘ. Δοκῶ, ὧς Σώκρατες. ΣΩ. *Εχθραν κ. τ. λ. Nil autem in dialogis frequentius, quam hujusmodi personarum colloquentium confusio. Cujus non pauca nobis deinceps exempla suppeditabit Plato. Nunc simile vitium Luciano detrahamus Imag. T. II. p. 464. ubi Lucinus, informata formosissimae illius foeminae specie, Polystratum interrogat: τί σοι, ὧς Πολύστρατε, δοκεῖ καλὴ γενήσεσθαι ἢ εἰκὼν; καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀποτελεσθῇ; ΠΟΛ. Ἐτι γὰρ, ὧς γεννασιότατε, καταλέλοιπάς τι κάλλος ἔξω τοῦ ἀγάλλματος, οὕτω πάντα ἐς τὸ αὐτὸ συμπεφορηκώς; ΛΥΚ. Τοῦτο μικρότατον, ὧς Φιλότης, εἰ μὴ σοι δόξει ὀλίγα πρὸς εὐμορφίαν συντελεῖν χρόα καὶ τὸ ἐκάστω πρέπον· ὥς μέλαινα μὲν εἶναι ἀκριβῶς, ὅποσα μέλαινα, λευκά δὲ ὅσα τοιαῦτα χρὴ καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπαυθεῖν· καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει τοῦ μεγίστου ἔτι ἡμῖν προσδεῖν. ποθεν οὖν καὶ ταῦτα πορισαίμεθ' ἂν, ἢ παρακαλέσαιμεν δηλαδὴ τοὺς γραφέας κ. τ. λ. Quo loco, obscuro illo atque impedito, cum constituendo tum emendando ita forte operae pretium facias, si reponas: τί σοι, ὧς Πολύστρατε, δοκεῖ; ΠΟΛΥ. Καλὴ γενήσεσθαι ἢ εἰκὼν,

κὼν, καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀποτελε-
σθῇ· ἐτι γὰρ, ὧ γυναιότατε, καταλέλοιπας τι κάλλος
ἔξω τοῦ ἀγάλματος, οὕτω πάντα ἐς τὸ αὐτὸ συμπε-
φορηκώς. ΑΤΚ. Τί τοῦτο; ΠΟΛΥ. Οὐ τὸ σμικρότα-
τον, ὧ φιλότης, εἰ μὴ σοι δόξει ὀλίγα πρὸς εὐμορφίαν
συντελεῖν χρόα, καὶ τὸ ἐκάστῳ πρέπον, ὥς — ἐπαυθεῖν
καὶ τὰ τοιαῦτα. ΑΤΚ. Κινδυνεύει τοῦ μεγίστου ἐτι
ἡμῖν προσδεῖν· ποθέν οὖν καὶ ταῦτα πορισαίμεθ' ἄν;
ἢ παρακ. de qua conjectura eo minus dubitandum
censebimus, si animadvertamus, post δὲ, tamquam
germanae distinctionis vestigium, in duobus Codd.
reperiri πολὺ. Caeterum & Lucini interrogatio Τί
τοῦτο; & Polystrati responsum Οὐ τὸ σμικρότατον,
utrumque operarum negligentia facillime abire in vul-
gatum illud τοῦτο σμικρότατον potuit. Forma ποθεῖν
οὖν —; ἢ δηλαδὴ —; tam frequens est, ut exemplis
eam confirmare non opus sit. Forté haud dissimili
remedio restituendus est lepidissimus ille ejusdem au-
ctoris dialogus T. I. p. 365. ἘΡ. Ἐμβαινε, ὧ Με-
νίππε, ἀνδρῶν ἄρις, καὶ τὴν προεδρίαν ἔχε παρὰ τὸν
κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλοῦ, ὥς ἐπισκοπῆς ἅπαντας. Ὁ
καλὸς δ' οὗτος, τίς ἐστι; ΧΑΡ. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρι-
κός, ἐπέραιτος· οὗ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν. In qui-
bus verbis Mercurii interrogatio τίς ἐστι; si quidem
ipsum alloquatur Charmoleum, non satis apta vide-
tur. Haud equidem ignoro, οὗτος & οὗτος ἀνὴρ in
alloquendo nonnumquam tertiā personā usurpari; cu-
jus elegantissimi ejusdemque exquisiti usus exempla
sunt: Plato Euthydem. p. 295. Ε. Ἐγωγε, ἔφην.
τῇ γε ψυχῇ. Οὗτος αὖ, ἔφη, προσαποκρίνεται τοῖς
ἐρω-

ἐρωτωμένοις; οὐ γὰρ ἔγωγε ἐρώτῳ ὅτῳ· ἀλλ' εἰ ἐπίστα-
σαι τῷ. Theaet. 166. A. Οὗτος δὴ ὁ Σωκράτης ὁ
χρηστὸς, ἐπειδὴ αὐτῷ — γέλῳτα δῆτά με ἐν τοῖς λό-
γοις ἀπέδειξε; τὸ δὲ, ὧ ῥαθυμότατε Σώκρατες, τῇ δ'
ἔχει. Gorg. 489. B. Οὗτος ἀνὴρ οὐ παύσεται Φλυα-
ρῶν; εἶπέ μοι, ὧ Σώκρατες, οὐκ αἰσχύνῃ. Ibid.
505. C. Οὗτος ἀνὴρ οὐχ ὑπομένει, ὠφελούμενος καὶ
αὐτὸς, τοῦτο πάσχων κ. τ. λ. Lucian. Nigrin. T. I.
p. 50. ἙΤΑΙΡ. Οὗτος ἀνὴρ οὐ παύσεται τήμερον
πρὸς με πολλῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγωδίᾳ χρώμενος;
ΛΟ, Καὶ μὴν παύσομαι γε. Plutarch. Gryllo T. II.
p. 985. E. Οὗτος ὁ ἀνὴρ οὐχ αὐτῷ μόνον οὐδέ τοῖς
ἐταίροις, ἀλλὰ τοῖς μηδὲν προσήκουσιν οἴεται δεῖν ὑπὸ
ἀβελτηρίας συμφόρῳ γενέσθαι τὴν αὐτοῦ φιλοτιμίαν;
Euripid. Phoeniss. vs. 927.

Ἄνὴρ ὃδ' οὐκέτ' αὐτὸς, ἐκνεύει πάλιν;

Sed ad praesentem Luciani locum hic usus trahi non
potest. Forte, non Charmoleum, sed Menippum rogat
Mercurius, ut Menippus dicat: Χαρμόλεως, ὁ Μεγα-
ρικὸς, ἐπέραιος· οὗ τὸ Φίλημα διτάλαντον ἦν. Simil-
lime in seqq. rogat Mercurius: ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος ἀπὸ
γε τοῦ σχήματος, καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπιηρ-
κῶς, ὁ ἐπὶ τῶν Φραντίδων, τίς ἐστιν, ὁ τὸν βαθὺν πώ-
γωνα καθειμένος; & respondet Menippus Φιλόσοφος
εἰς, ὧ Ἑρμῇ. In antecedd. autem οὗτος τίς ὁ πρῶ-
τός ἐστι; MEN. Μένιππος ἔγωγε. mutandum videtur
ἐστι in εἶ. Hoc enim scripturae vitium facile exsi-
stere inde potuit, quod compellativam vocis οὗτος

vim non fatis five attenderent five intelligerent librarii. Caeterum, antequam dimittamus Lucianum, unum etiam in eo locum constituamus, quem & penitus perturbarunt librarii, & perturbatum ediderunt Interpretes in libro de conscrib. hist. T. II. p. 2.

Καὶ μεσὴ ἦν ἡ πόλις ὠχρῶν ἀπάντων καὶ λεπτῶν, τῶν ἐβδομαίων ἐκείνων τραγωδῶν,

Σὺ δ' ὦ θεῶν τύραννε κἀνθρώπων, Ἔρως,

καὶ τᾶλλα μεγάλη τῇ Φωνῇ ἀναβοώντων, καὶ τοῦτο ἐπιπολὺ, ἄχρι δὲ χειμῶν καὶ κρύος δὲ μέγα γενόμενον, ἔπαυσε ληροῦντας αὐτούς. Refinge — τραγωδῶν καὶ τᾶλλα μεγάλη τῇ Φωνῇ ἀναβοώντων καὶ τοῦτο ἐπιπολὺ.

Σὺ δ' ὦ θεῶν τύραννε κἀνθρώπων, Ἔρως,

ἄχρι δὲ χ. κ. τ. λ. Sed redeundum ad Platonem.

Quod locum hunc nostrum continuo subsequitur:

Ἐχθραν δὲ καὶ ὀργὰς, ὧ ἄριστε, ἡ περὶ τίνων διαφορὰ ποιεῖ, ὧδε δὲ σκοπῶμεν. posito post ποιεῖ interrogandi signo, bene se habebit. Saepe sic institutam interrogationem dimittit, novamque orditur: veluti Gorg.

477. E. Τίς δὲ πονηρίας καὶ ἀδικίας; εἰ μὴ οὕτως εὐπορεῖς, ὧδε σκοπεῖ. Menone 82. C. πόσων ἂν εἴη ποδῶν τὸ ὅλον; ὧδε δὲ σκοπεῖ. Legg. VII. 819. E.

Cratyl. 422. E. Pol. 258. E. alibi. Sic item Musonius apud Stob. p. 456. τί μέντοι τὸ πείθεσθαι ἐστὶ, θεασώμεθα· μᾶλλον δὲ πρότερον τὸ ἀπειθεῖν κ. λ. Ex praecedentibus duo excitandi sunt loci, alter p. 4. E.

οὐδέν γάρ ἂν μοι ὄφελος, ὃ Σώκρατες, εἴη — εἰ μὴ
 τὰ τοιαῦτα πάντα ἀκριβῶς εἰδείην· ut moneamus,
 quod unicuique facile in oculos incurrat, legen-
 dum ibi esse οὐδέν μου ὄφελος — εἴη. Alter p. 2. C.
 καὶ φαίνεται μοι τῶν πολιτικῶν μόνος ἀρχεσθαι ὀρθῶς·
 ὀρθῶς γάρ ἐστι τῶν νέων πρῶτον ἐπιμεληθῆναι, ὅπως ἔσυν-
 ται ὅτι ἀριστοί, ὥσπερ γεωργὸν ἀγαθὸν τῶν νέων φυτῶν
 εἰκὸς πρῶτον ἐπιμεληθῆναι, μετὰ δὲ τοῦτο καὶ τῶν ἄλ-
 λων· ut formam — ἀρχεσθαι ὀρθῶς· ὀρθῶς γάρ ἐστι —
 contra Stephanum & Mudgium defendamus: quorum
 ille — ὀρθὸν γάρ ἐστι, hic — ὀρθῶς γάρ ἔχει tentavit.
 Ad confirmandum hunc usum duo attulisse exempla
 sufficiat. Cratyl. 388. C. Ὑφαντικὸς μὲν ἄρα κερκίδι
 καλῶς κεχρήσεται· καλῶς δ' ἐστὶν ὑφαντικῶς. Alterum
 ex incerti quidem, sed antiqui tamen, auctoris dia-
 logo qui Hipparchus inscribitur, p. 227. C. εἴ τις
 ὃ Σώκρατες, οἶμαι, ὀρθῶς λαμβάνοι τὸν φιλοκερδῆ·
 ὀρθῶς δ' ἐστὶ τοῦτον ἡγεῖσθαι φιλοκερδῆ, ὃς ἂν κ. λ.
 Vulgatam lectionem habet item Cod. MS. Augustae
 Bibliothecae Caesareae Vindobonensis, cuius colla-
 tionem habuit Ruhnkenius. Quod ad loci senten-
 tiam, universe statuebat Plato, ὥς εὖ μὲν τραφέντων
 καὶ τρεφομένων τῶν νέων, πάντα ἡμῖν κατ' ὀρθὸν πλεῖ-
 ντι loquitur Legg. VII. 813. D. Similiter Diotogenes
 Pythagoreus apud Stobaeum p. 249. Τίς οὖν ἀρχὰ πο-
 λιτείας ἀπάσης; νέων τροφὰ· οὐ γὰρ μήποκα τὸν καρ-
 πὸν δυνασιφόρον ἀμπελοὶ γεννήσονται μὴ φυτοτροφηθεῖσαι
 καλῶς· Caeterum praeter Theag. p. 120. & Lach.
 179. A. conferri potest praeclarus locus Legg. VI.
 765. E. Παντὸς γὰρ δὴ φυτοῦ ἡ πρώτη βλάστη καλῶς
 ὀρ-

ἐρμηθεῖσαι πρὸς ἀρετὴν τῆς αὐτοῦ φύσεως, κυριωτάτη τέλος ἐπιθεῖναι τὸ πρόσφορον, τῶν τε ἄλλων φυτῶν καὶ τῶν ζώων ἡμέρων καὶ ἀγρίων καὶ ἀνθρώπων· — πρῶτον δὲ ἀρξασθαι χρεὼν τὸν μέλλοντα αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι καλῶς.

P. 13. B. οὐκοῦν θεραπείαι τε πᾶσαι ταυτὸν διαπράττεται, οἷον τοιόνδε ἐπ' ἀγαθῷ τινὶ ἔσαι καὶ ὠφελεία τοῦ θεραπευομένου.) Offendens Stephanus in illud οἷον τοιόνδε ἐπ' ἀγ. tentavit ὁ ἐπ' ἀγ. Sed fatis haec bene se habere videntur, modo interrogative accipiantur & post τοιόνδε levis ponatur distinctio. *Universa cura nonne unum idemque efficit, veluti hujusmodi quid, nonne ad commodum ejus, qui curatur, & utilitatem conducet?* Nisi tamen malis οἷον τὸ τοιόνδε. Sic Phaedone 65. A. Οἷον τὸ τοιόνδε λέγω· ἄρα ἔχει — Ibid. D. Πῶς λέγεις; Οἷον τὸ τοιόνδε· Charm. 168. D. λέγω δὲ τὸ τοιόνδε, οἷον ἡ ἀκοή — Max. Tyr. Diff. XII. c. 2. οἷον τὸ τοιόνδε λέγω. Et haud scio, an male ante ταυτὸν inferamus τι: hoc certe, uti & τὸ τοιόνδε ad perspicuitatem non mediocriter valeat.

P. 14. C. Καὶ γὰρ νῦν ἐπειδὴ ἐπ' αὐτῷ ἦσθα, ἀπέτραπου· ὁ εἰ ἀπεκρίνω, ἴσως ἂν ἤδη παρὰ σοῦ τὴν ὁσιότητα ἐμεμαθήκειν· νῦν δὲ, ἀνάγκη γὰρ τὸν ἐρωτῶντα τῷ ἐρωτωμένῳ ἀκολουθεῖν, ὅπῃ ἂν ἐκεῖνος ὑπάγῃ, τί δὲ αὖ λέγεις τὸ ὅσιον εἶναι καὶ τὴν ὁσιότητα;) Ficinus verba ἀνάγκη — ὑπάγῃ pro parenthesi accipit, & τί δὲ αὖ λέγεις κ. λ. ad νῦν δὲ refert. Sed elegans est uniceque vera Codicis Tub. lectio νῦν δὲ: quam ut recipiendam duco, ita totum locum sic constituo: — ἐμεμαθήκειν· νῦν δὲ, ἀνάγκη γὰρ τὸν ἐρ. τ.
ε.

ε. α. δ. α. ε. ὑπόγῃ· τί δὴ αὖ λ. κ. λ. Sententia huc redit: *nunc enim ad illud quam proxime accedens, viam mutasti: quod si respondendo declarasses, jam nunc forte a te sanctitatem edoctus essem; nunc vero* (subaudi *nondum edoctus sum*) *interrogantem enim sequi interrogatum, quocunque hic ducat, oportet. Quid igitur rursus τὸ sanctum esse et sanctitatem dicis?* Magnam haec ellipsis venustatem habet nec infrequens est apud Platonem; sed multis eadem locis vel pravâ distinctione obscurata, vel ab Interpretibus non intellecta: veluti hoc ipso dialogo p. 11. C. Καὶ εἰ μὲν αὐτὰς ἐγὼ ἔλεγον καὶ ἐτιθέμην, ἴσως ἂν με ἐπέσκηπτες ὥς ἄρα καὶ ἐμοὶ κατὰ τὴν ἐκείνου συγγένειαν τὰ ἐν τοῖς λόγοις ἔργα ἀποδίδρασκεῖ, καὶ οὐκ ἐθέλει μένειν ὅπου ἂν τις αὐτὰ θῇ· νῦν δὲ (σαὶ γὰρ αἱ ὑποθέσεις εἰσὶν) ἄλλου δὴ τινος δεῖ σκώμματος. Tollendi sunt unci ac post νῦν δὲ, uti & post εἰσὶν, distinguendum. *Quod si illa ego dixissem ac posuissem, me forte risisses, cujus nimirum ex oratoria arte artificia, propter Daedali cognationem, quo posita sunt loco, eo manere nolint sed aufugiant. Nunc vero* (subaudi *me hoc joco petere non licet*) *nam tu ea posuisti: alio igitur joco opus est. Similiter refingendus est Laches 184. D. Εἰ μὲν γὰρ συνεφέρεσθην τῷδε, ἥττον ἂν τοῦ τοιούτου ἔδει· νῦν δὲ (τὴν ἐναντίαν γὰρ, ὥς ὁρᾷς, Λάχης Νικίᾳ ἔθετο) εὖ δὴ ἔχει καὶ σοῦ ἀκοῦσαι, ποτέρῳ τοῖν ἀνδρῶν σύμφηφος εἶ. Hi enim si consentiissent, minus istiusmodi iudice opus esset; nunc vero* (subaudi *opus est*) *nam contrariam inierunt sententiam: te igitur audire oportet. Tim. 32. Α. Εἰ μὲν οὖν ἐπίπεδον μὲν, βάθος δὲ μηδὲν*
ἔχον

ἔχον ἔδει γίνεσθαι τὸ τοῦ πάντος σῶμα, μία μεσότης
 ἂν ἐξήρκει τὰ τε μεθ' αὐτῆς ξυνδεῖν καὶ ἑαυτήν. νῦν δὲ
 (σερεὸν γὰρ αὐτὸ προσῆκεν εἶναι —) οὕτω δὲ κ. τ. λ.
*Quodsi latitudinem tantum, non vero profunditatem
 habere debuisset universi corpus, unum suffecisset me-
 dium: nunc vero (subaudi non sufficit unum) nam
 solidum illud esse oportebat. — Hac igitur de causa
 Deus &c.* In his locis omnibus Ficinus, uti etiam
 in superiore, nullam suspicatus ellipsin, νῦν δὲ cum
 sequenti δὲ conjunxit. Atqui nos δὲ eadem, quā
 οὖν, significatione accepimus: quod recte nos fecisse
 evincit ejusdem rationis locus, ubi pro δὲ positum
 οὖν reperitur: Lach. 200. E. Εἰ μὲν οὖν ἐν τοῖς δια-
 λόγοις τοῖς ἄρτι ἐγὼ μὲν ἐφάνην εἰδώς, τῷδε δὲ μὴ εἰ-
 δότε, δίκαιον ἂν ἦν ἐμὲ μάλιστα ἐπὶ τοῦτο τὸ ἔργον πα-
 ρακαλεῖν· νῦν δ' ὁμοίως γὰρ πάντες ἐν ἀπορίᾳ ἐγενόμε-
 θα. τί οὖν ἂν τις — Post νῦν δὲ intelligendum οὐ δί-
 καιον ἐστὶν ἐμὲ ἐπὶ τοῦτο τὸ ἔργον παρακαλεῖν. Et ve-
 ro νῦν δὲ hac sententia elliptice poni, haud minus
 probant alia loca, in quibus nihil est, ad quod re-
 feratur: veluti Apol. Socr. 38. B. Εἰ μὲν γὰρ ἦν μοι
 χρήματα, ἐτιμησάμην ἂν χρημάτων ὅσα ἐμελλον ἐκτί-
 σειν· (οὐδὲν γὰρ ἂν ἐβλάβην) νῦν δὲ· οὐ γὰρ ἐσι· εἰ
 μὴ ἄρα — Sic bene hunc locum constituit Fischerus
 V. Cl. Eadem est ratio Charmid. 175. A. Οὐ γὰρ
 ἂν ποῦ ὃ γε κάλλιστον πάντων ὁμολογεῖται εἶναι, τοῦτο
 ἡμῖν ἀνωφελὲς ἐφάνη, εἴτι ἐμοῦ ὄφελος ἦν πρὸς τὸ κα-
 λῶς ζητεῖν. νῦν δὲ πανταχῇ γὰρ ἡττώμεθα, καὶ —
 Post νῦν δὲ· reticetur οὐδὲν ἐμοῦ ὄφελος ἐστὶ πρὸς τὸ
 καλῶς ζητεῖν. & Themistii Orat. XXIV. 302. D. Καὶ
 B γὰρ

γὰρ εἰ μὲν μόνος ὑμῶν ἑάλων ἐγὼ καὶ ὑπῆρχεν ἂν μοι
 μετ' ἐξουσίας τοῖς παιδικοῖς ἐναβρύνεσθαι, προτίμησιν
 ἀντερᾶσθαι μὴ δεδιότα· νῦν δὲ ὁρᾶτε γὰρ ἤδη καὶ ἑτέ-
 ρους ὁμοίως κεκινημένους. *Intellige post nūn δὲ· non
 solus ego amore vestrum captus sum. Caeterum non
 dispar est ratio* Parmen. 137. A. Καγὼ μοι δοκῶ
 μεμνημένος μάλα φοβεῖσθαι πῶς χρὴ τηλικόνδε ὄντα
 διανεῦσαι τοιοῦτόν τε καὶ τοσοῦτον πλῆθος λόγων. ὁμοίως
 δὲ δεῖ γὰρ χαρίζεσθαι. *Ubi & Stephanus & Corna-
 rius γὰρ delendum censent. Sed facile quis animad-
 vertat, post ὁμοίως δὲ elliptice omissum esse διανευστέον,
 vel simile quid, ab eoque γὰρ vim accipere. Atque
 vix dubitem, quin eadem restituenda sit forma Theae-
 teto 143. E. Καὶ εἰ μὲν ἦν καλὸς, ἐφοβούμην ἂν σφό-
 δρα λέγειν, μὴ καὶ τῷ δόξῳ ἐν ἐπιθυμίᾳ αὐτοῦ εἶναι·
 νῦν δὲ (καὶ μή μοι ἄχθου) οὐκ ἔστι καλὸς· — ἀδεῶς
 δὴ λέγω. εὖ γὰρ ἴσθι κ. λ. Quod ita reddidit Fici-
 nus: *Qui si formosus esset, laudare illum vererer,
 ne cui forsitan illius amore captus videri possem.
 Nunc autem ne mihi succenseas: non enim est pul-
 cer.* Quam Ficini versionem attendens manifesto
 intelligas germanam eum lectionem οὐ γὰρ ἐστὶ καλὸς in
 suo Cod. invenisse. Nam qui, uti vidimus, hanc
 ellipsin non magnopere cepit, hoc eam loco con-
 finxisse non putandus est. Caeterum parenthesis
 καὶ μή μοι ἄχθου uti inepte hīc. occurrit, ita suam
 habet propriamque sedem post — ἀδεῶς δὴ λέγω:
 ut sic legendum sit: — νῦν δέ· οὐ γὰρ ἐστὶ καλὸς —
 ἀδεῶς δὴ λέγω, καὶ μή μοι ἄχθου· εὖ γὰρ ἴσθι. — Post
 νῦν δὲ cogitatione suppleas οὐ σφόδρα φοβοῦμαι λέγειν.*

P. 14. D. Ἄρ' οὖν τό γε ὀρθῶς αἰτεῖν ἂν εἴη, ὧν
 δεόμεθα παρ' ἐκείνων, ταῦτα αὐτοὺς αἰτεῖν; ΕΤΘ.
 Ἄλλο τί;] Pro ἄλλο τί; & caeterae Editiones
 omnes & Ficini versio habent ἄλλὰ τί; Aequè vero
 utrumque a loci sententia abhorret. Germana vide-
 tur lectio Ἄλλ' ἔσι, quae unice ad εἴη respondet.

Apol. Socr. p. 20. E. Καί μοι — μὴ θορυβήση-
 τε μηδέν, ἂν δόξω τι ὑμῖν μέγα λέγειν· οὐ γὰρ ἐμὸν
 ἔρῳ τὸν λόγον, ὃν ἂν λέγω, ἀλλ' —] Malim μὴ
 θορυβήσητε, μηδ' ἔαν δόξω — In sequentibus apparent
 vestigia imitationis Euripideae: Helena vs. 520.

Λόγος γάρ ἐστιν οὐκ ἐμὸς, σοφῶν δ' ἔπος —

Eundem locum ob oculos habuisse videtur cum The-
 mistius Orat. XXI. 246. B. Ἐρῶ δὲ οὐκ ἐμαυτοῦ λό-
 γους — ἀλλ' οὐς Σωκράτης καὶ Πλάτων ἐλεγέτην κ. τ. λ.
 tum Max. Tyr. Diff. XXXIII. p. 142. Λέξω δ' οὐκ
 ἐμαυτοῦ λόγον, ἀλλ' ἐξ Ἀκαδημίας ὀρμηθέντα. Cae-
 terum non dissimilis est ejusdem Euripidis versus in
 fragmentis:

Οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος ἀλλ' ἐμῆς μητρὸς παρὰ.

Quem, uti, monente Valckenario ad Hippol. vs. 352.
 & in Diatrib. p. 46. Plato respexit Sympof. 177. A.
 ita imitando expressit Themist. Orat. XXIX. 347. C.
 Ὅτι δὲ οἱ σοφισταὶ οὕτω κηλοῦσι τοὺς νέους εἰς τὰς με-
 γάλαις πόλεις ἰόντες καὶ ἐν ταύταις πείθοντες τὰς τῶν
 ἄλλων συνουσίας ἀπολιπόντας καὶ οἰκείων καὶ ὀθνείων

καὶ νεωτέρων καὶ πρεσβυτέρων, αὐτοῖς συνεῖναι καὶ θυ-
ραυλεῖν, ἀμελοῦντας γάμων τε καὶ παιδοποιΐας· οὐκ
ἐμὸς οὗτος ὁ μῦθος ἀλλὰ Πλάτωνος τοῦ σοφοῦ κ. τ. λ.

Cujus loci prior pars tangit quidem, ut vidit Har-
duinus Protag. 315. A. sed maxime pertinet ad Apol.
p. 19. E. & simillimum locum Theag. 128. A.

P. 28. D. Μὴ αὐτὸν οἶει Φροντίσαι θανάτου καὶ κιν-
δύνου; οὕτω γὰρ ἔχει κ. τ. λ.] Hujus interrogationis
vis ac ratio non magnopere in aperto est, nec fatis
eam apte subsequitur οὕτω γὰρ ἔχει. sed legendum
μὴ αὐτὸν οἶου — κινδύνου· οὕτω γὰρ — Pertinent haec
ad superiora: ἐγὼ δὲ τούτῳ ἂν δίκαιον λόγον ἀντεῖποι-
μι, ὅτι, οὐ καλῶς λέγεις, ὦ ἄνθρωπε, εἰ οἶει κίνδυνον
ὑπολογίζεσθαι τοῦ ζῆν ἢ τεθνᾶναι ἄνδρα ὅτου τί καὶ
σμικρὸν ὄφελος ἔστιν. Ibi tunc alio se convertit ora-
tio, nunc eodem redit μὴ αὐτὸν οἶου κ. λ. *ne illum
existimes ullum habere mortis ac periculi rationem:
ita enim se res habet —*

P. 36. D. Οὐκ ἔσθ' ὅ, τι μᾶλλον, ὦ ἄνδρες Ἀθη-
ναῖοι, πρέπει οὕτως, ὥς τὸν τοιοῦτον ἄνδρα ἐν Πρυταν-
εῖῳ σιτεῖσθαι.] Non erat, quare hunc locum non-
nulli sollicitarent Interpretes. Bene Graeca est dictio
μᾶλλον οὕτως, ὥς. Sic Min. 318. E. Οὐ γὰρ ἔσθ' ὅ,
τι τούτου ἀσεβέστερον ἔστιν, οὐδ' οὕτω χρη μᾶλλον εὐ-
λαβεῖσθαι, πλὴν εἰς θεοὺς καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαμαρ-
τάνειν. Auctor dialogi, qui inscribitur Eryxias p.
392. C. Ὑπὸ δὲ τῶν σμικρῶν τούτων ἂν μᾶλλον ὀργί-
ζοιντο οὕτως ὥς ἂν μάλιστα χαλεπώτατοι εἴησαν. Cae-
terum hunc locum imitatus est & mira festivitate in
suos usus convertit Lucian. T. I. p. 188, ubi ad
Mer-

Mercurium Prometheus: ἔοικας καὶ σὺ, κατὰ τὸν ποιη-
τὴν, ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι· ὅς τὰ τοιαῦτα προφέρεις, ἐφ'
οἷς ἔγωγε τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια
ἐγίγνετο, ἐτιμωσάμην ἂν ἑμαυτόν.

P. 37. B. Πεπεισμένος δ' ἐγὼ μηδένα ἀδικεῖν, πολ-
λοῦ δέω ἑμαυτόν γε ἀδικήσειν καὶ κατ' ἑμαυτοῦ ἐρεῖν
αὐτὸς ὥς ἄξιός εἰμι τοῦ κακοῦ, καὶ τιμῆσεσθαι τοιοῦ-
του τινὸς ἑμαυτῷ. τί δείσας, ἢ μὴ πάθω τοῦτο κ. λ.]

Impeditam sententiam explanare conatus Stephanus
tentabat τί δείσας; ἢ μὴ πάθω —; quod uti paulo
eam clariorem reddit, ita in pristinum lumen restituit
Ficini lectio: τί δέ; ἢ δείσας μὴ πάθω —; quam ex
ejus versione *quid ergo? numquid veritus, ne id
subeam* —? probabiliter colligimus.

P. 41. B. Ἐπὶ πόσῳ δ' ἂν τις — δέξαιτο ἐξετάσαι
τὸν ἐπὶ Τροίαν ἀγαγόντα τὴν πολλὴν στρατιάν, ἢ Ὀ-
δυσσέα, ἢ Σίσυφον, ἢ ἄλλους μυρίους ἂν τις εἴποι καὶ
ἄνδρας καὶ γυναῖκας, οἷς διαλέγεσθαι ἐκεῖ — ἀμηχάνου
ἂν εἴη εὐδαιμονίας πάντως] Sive οὖς post μυρίους in-
feras, uti inferendum censuit Stephanus, sive,
Fischerum secutus, ἢ ἄλλους μ. a superioribus majore
distinguendi signo separes, dura erit utrâque ratione
oratio. Sed locus explicandus est ex ipsius aucto-
ris consuetudine: Gorg. 483. D. Ἐπεὶ ποίῳ δικαίῳ
χρώμενος Ξέρξης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐσράτευσεν; ἢ ὁ πα-
τὴρ αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς Σκύθας; ἢ ἄλλα μυρία ἂν τις
ἔχοι τοιαῦτα λέγειν. Phaedone 94. B. Λέγω δὲ τὸ
τοιόνδε, ὥς εἰ καύματος ἐνόντος καὶ δίψους, ἐπὶ τοῦναν-
τίου ἔλκειν, τὸ μὴ πίνειν· καὶ πείνης ἐνούσης, ἐπὶ τῷ
μὴ ἐσθίειν· καὶ ἄλλα μυρία που ὁρῶμεν ἐναντιούμενην

τὴν ψυχὴν τοῖς κατὰ τὸ σῶμα. Sophista 226. B. Καὶ πρὸς γε τούτοις ἔτι, ξαίνειν καὶ κατὰγειν καὶ κερκίζειν καὶ μυρία ἐν ταῖς τέχναις ἄλλα τοιαῦτα ἐνόντα ἐπισάμεθα. Legg. XII. p. 944. A. Ἔτι δὲ ὁπόσοι κατὰ κρημνῶν ῥιφέντες ἀπώλεσαν ὅπλα, ἢ κατὰ θάλατταν, ἢ χειμῶνων ἐν τόποις ὑποδεξαμένης αὐτοὺς ἐξαίφνης πολλῆς ῥύσεως ὕδατος, ἢ μυρί' ἂν ἔχοι τις τοιαῦτα παραμυθούμενος ἐπάδειν —

Crito p. 48. A. Ἀλλὰ μὲν δὴ φαίη γ' ἂν τις, οἷοί τε εἰσιν ἡμᾶς οἱ πολλοὶ ἀποκτινύναι; KR. Δηλαδὴ καὶ ταῦτα, φαίη γ' ἂν τις, ὧ Σώκρατες. ΣΩ. Ἀληθῆ λέγεις· ἀλλ', ὧ θαυμάσιε, οὗτός γε ὁ λόγος ὃν διεληλύθαμεν, ἔμοιγε δοκεῖ ὅμοιος εἶναι τῷ προτέρῳ· καὶ τόνδε δὲ αὖ σκόπει, εἰ ἔτι μένει ἡμῖν, ἢ οὐ· ὅτι οὐ τὰ ζῆν περὶ πλείους ποιητέον, ἀλλὰ τὸ εὔ ζῆν.] Magnam omnino difficultatem habet hoc Socratis dictum. Quis enim est fermo, ὃν διεληλύθαμεν? Et si forte quis putet, significari illum, quem p. 47. A. ingresus est, quomodo hic diversus est ab illo τῷ προτέρῳ? Forte ὃν διεληλύθαμεν, e contextu aliquando ejectum, postea alieno loco intrusum fuit. Sane si locum ita refingamus: οὗτός γε ὁ λόγος ἔμοιγε δοκεῖ ὅμοιος εἶναι τῷ προτέρῳ, ὃν διεληλύθαμεν, sua loco & vis & perspicuitas restituta sit. Et sic manifeste pateat, anteriorem disputationem significari eam, quam memoravi, p. 47. A. Hujus autem in fine hoc effecerat Socrates, injustam vitam non esse vitalem.

P. 53. A. Οὕτω σοι διαφερόντως τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἤρεσκεν ἡ πόλις τε καὶ ἡμεῖς οἱ νόμοι δηλονότι. τίτι γὰρ ἂν πόλις ἀρέσκοι ἄνευ νόμων; γυν δὲ δὴ οὐκ ἐμ-

ἐπὶ μένεις τοῖς ὁμολογημένοις.] Stephanus glossatoris esse putabat οἱ νόμοι δηλονότι. Et vero habet haec opinio quo se non mediocriter commendet. Fischerus vero ea Platoni vindicare studet atque acriter impugnat Stephanum: et cum alias affert rationes, tum hanc etiam efficacissimam, sublatis οἱ νόμοι δηλονότι, nullam fere vim habere, quae sequuntur, τίνι γὰρ ἂν πόλις ἀρέσκοι ἄνευ νόμων; Quid vero si haec verba una cum illis expungenda judicemus? Sane, quo cogitatus locum lego, eo mihi magis haec glossatori propria & Platone indigna videntur. Additur quidem fere in hac Legum oratione οἱ νόμοι post ἡμεῖς, uti p. 50. A. Τούς τε νόμους ἡμεῖς. p. 51. D. Ἡμεῖς τοὺς νόμους. Ibid. Ἡμεῶν τῶν νόμων. p. 54. A. Οὐχ ὑφ' ἡμεῶν τῶν νόμων, ἀλλ' ὑπ' ἀνθρώπων. Sed idem saepenumero omittitur, veluti p. 51. E. Ἡμεῖς τὰς τε δίκας δικάζομεν, & mox ὁ δὲ ἂν ἡμεῖς κελεύωμεν. p. 52. B. Ἡμεῖς σοι ἱκανοὶ ἤμεν. alibi. Et vero quā illud sententiā in praesenti loco omittendum censemus, eādem omittitur p. 51. D. Εἰ μὴ ἀρέσκοιμεν ἡμεῖς τε καὶ ἡ πόλις & p. 52. B. Ὅτι σοι καὶ ἡμεῖς ἡρέσκομεν καὶ ἡ πόλις. Platonis igitur manus videtur: Οὕτω σοι δ. τ. α. Ἄ. ἡρεσκει ἡ πόλις τε καὶ ἡμεῖς· νῦν δὲ δὴ. —

Phaedo. p. 65. D. Τί δὲ δὴ τὰ τοιάδε, ὦ Σιμμία; Φαμέν τι εἶναι δίκαιον αὐτὸ ἢ οὐδέν; Φαμέν τι, νῆ Δία. Καὶ οὐ καλὸν καὶ ἀγαθόν; Πῶς δ' οὐ;] Opportune nobis cod. Tub. lectionem praebet Φαμέν μέντοι, νῆ Δία· ut ex ea germanam reponere possimus Φαμέν τι μέντοι, νῆ Δ. Est hic elegans pars

particulae μέντοι in responsione atque affirmatione
 usus. Infra p. 68. B. Οὐ πολλή ἂν ἀλογία εἴη — ;
 Πολλή μέντοι, νῆ Δία. p. 73. D. Καὶ ἄλλα που μυ-
 ρία τοιαῦτ' ἂν εἴη. Μυρία μέντοι, νῆ Δία. p. 81. D.
 Εἰκός γε, ὦ Σώκρατες. Εἰκός μέντοι, ὦ Κέβης.
 p. 93. C. Καὶ ταῦτα ἀληθῶς λέγεται; Ἀληθῶς μέν-
 τοι. Euthyd. 287. C. Ἡ καὶ δίκαιον; Δίκαιον μέντοι.
 Ibid. 298. A. Οὐκοῦν ἕτερος εἶ τοῦ λίθου; Ἑτερος μέν-
 τοι. Alcib. I. 145. E. Ἡ πολλοῦ φήσομεν ἐνδεῖν;
 Πολλοῦ μέντοι, νῆ Δία. Charm. 154. A. Οἴσθα που
 σύ γε, ἔφη (ἀλλ' οὐπω ἐν ἡλικίᾳ ἦν πρὶν σὲ ἀπιέναι)
 Χαρμίδην τὸν τοῦ Γλαύκωνος τοῦ ἡμετέρου θείου υἱόν,
 ἐμὸν δὲ ἀνεψιόν. Οἶδα μέντοι, νῆ Δία. Sic enim
 haec interpungenda. Sed fatis jam exemplorum.
 Ex eodem cod. pro καὶ οὐ καλὸν omnino recipien-
 dum καὶ καλὸν γέ τι κ. α.

P. 66. D. Ἀλλὰ τῷ ὄντι ἡμῖν δέδεικται κ. λ.]
 Emendo δέδοκται. Exorsurus enim Socrates hunc
 philosophorum inter se sermonem, dixerat supra:
 οὐκοῦν ἀνάγκη — ἐκ πάντων τούτων παρίστασθαι δόξαν
 τοιάνδε τινὰ τοῖς γνησίως φιλοσόφοις, ὥς τε καὶ πρὸς ἀλ-
 λήλους τοιαῦτα ἅττα λέγειν; eundemque sermonem
 postquam tradidit, haec addit, infra: τοιαῦτα οἶμαι —
 ἀναγκαῖον εἶναι πρὸς ἀλλήλους λέγειν καὶ δοξάζειν πάν-
 τας τοὺς ὀρθῶς φιλομαθεῖς, ut manifestum sit, philo-
 sophos hoc loco, non quid sibi *demonstratum* sit nar-
 rare, sed confiteri id, quod *opinantur* ac probabile
 existimant.

P. 67. D. Οὐκοῦν — γελοῖον ἂν εἴη, ἄνδρα παρα-
 σκευάζονθ' ἑαυτὸν ἐν τῷ βίῳ ὅτι ἐγγυτάτῳ ὄντα τοῦ
 τεθ-

τεθνῶναι, οὕτω ζῆν· καὶ πειθ' ἤκοντος αὐτῷ τούτου, ἀγα-
νακτεῖν οὐ γελοῖον;] Omnino Platoniam habebit
formam interrogatio, si reponamus, quam Ficinus
expressit, lectionem: Οὐκοῦν γελοῖον ἂν εἴη — ἀγα-
νακτεῖν; ἢ οὐ γελοῖον; Saepissime sic N intercepit H,
quod multis ostensurus est Vir summus in animad-
versionibus ad Plutarchum. Similiter absorbit TI
Phaedro 240. D. Ὁρῶντι μὲν ὄψιν πρεσβυτέρων καὶ
οὐκ ἐν ὥρᾳ. Scribe: οὐκετι ἐν ὥρᾳ. Abiit item Π
in N in illo Aristoxeni apud Stobaeum Serm. X. p.
130. Περὶ δὲ ἐπιθυμίας τάδε ἔλεγεν· εἶναι τὸ πάθος
τοῦτο ποικίλον καὶ πολύπονον καὶ πολυειδέστατον. Lege
πολύτροπον. τς facillime in π immutari potuit. In
primis vero H, Π, I, Γ & similes literae cum aliis
literis permutatae sunt. Cujus permutationis non-
nulla hīc exempla apponere juvat, quae hac oppor-
tunitate & emendemus & illustremus. Et primum
quidem binis illud locis deprehendimus in Platonis
Symposio, altero p. 216. E. Ἴσθε ὅτι οὐτ' εἴ τις κα-
λὸς ἐστὶ μέλει αὐτῷ οὐδὲν, ἀλλὰ καταφρονεῖ τοσοῦτον,
ὅσον οὐδ' ἂν εἴς οἰηθείη· οὐτ' εἴ τις πλούσιος, οὐτ' εἰ
ἄλλην τινὰ τιμὴν ἔχων τῶν ὑπὸ πλήθους μακαριζομέ-
νων· ἡγεῖται δὲ πάντα τὰ κτήματα οὐδενὸς ἄξια, καὶ
Ἡμᾶς οὐδὲν εἶναι. Emendo — καὶ Τιμὰς οὐδὲν εἶναι.
Altero p. 219. E. Ὅποταν γοῦν ἀναγκασθῆμεν,
ἀπολειφθέντες που, οἷα δὲ ἐπὶ στρατείας, ἀσιτεῖν, οὐδὲν
ἦσαν οἱ ἄλλοι πρὸς τὸ καρτερεῖν. Pro ἀπολειφθέντες
ΠΟΥT malim ἀπολειφθέντος ΣΙΤΟΥT. Themist. Orat.
II. p. 25. C. Ἀλλ' οὐδὲν θαυμαστὸν, οὐδ' ἐμῆς μοχθη-
ρίας σημεῖον, εἰ καὶ ὀφλήσας ποτὲ ἄνδρι πλουσίῳ, χα-

λεπῶς τὰ δίκαια ποιήσαιμι καὶ ὑπὲρ τὸν συγκεείμενον χρόνον. Lego — τὰ δίκαια ἀποτίσαιμι κ. υ. τ. σ. χ. Xenoph. Sympos. C. 2. §. 9. Καὶ ὁ Σωκράτης εἶπεν· ἐν πολλοῖς μὲν, ὧ ἄνδρες, καὶ ἄλλοις δῆλον, καὶ ἐν οἷς δὲ ἡ παῖς ποιεῖ, ὅτι ἡ γυναικεία φύσις οὐδὲν χείρων τῆς τοῦ ἀνδρὸς οὔσα τυγχάνει, γνώμης δὲ καὶ ἰσχύος δέϊται. Nolim equidem ambitiose inquirere, an revera foeminae non tantum corporis viribus, sed ingenii etiam efficaciam univēse viris cedant. Illud intelligi velim, si bene dixerit Socrates, foeminas viris non deteriore esse conditione, nisi quod γνώμη & robore inferiores sint, non satis apte eum subungere: ὥςτε εἴ τις ὑμῶν γυναῖκα ἔχει, θαρρῶν διδασκῆτω, ὅ, τι βούλοιτ' ἂν αὐτῇ ἐπιταμένη χρῆσθαι· nec vero convenienter ad ea respondere Antisthenem πῶς οὖν, ὧ Σώκρατες, οὕτω γιγνώσκων, οὐ καὶ σὺ παιδεύεις Ξανθίππην, ἀλλὰ χρῆ γυναικὶ τῶν οὐσῶν, οἶμαι δὲ καὶ τῶν γεγενημένων, καὶ τῶν ἐσομένων χαλεπωτάτης; Si enim foeminae non ita magnopere mente valent, quomodo quis eas, quidquid velit, docere possit, & Xanthippen instituere Socrates debeat? Sed non videtur γνώμης a Xenophontis manu profectum, sed, mutato P in Γ & injecto N, ex germano ῥώμης corruptum. Similiter ἰσχὺς & ῥώμη conjungit Plato de Legg. IX. p. 863. C. Μετὰ μὲν ἰσχύος καὶ ῥώμης ἐπομένης. Et similiter idem de foeminis statuit Rep. VII. & alibi.

P. 73. A. Ἀλλὰ — ποῖαί εἰσι τούτων αἱ ἀποδείξεις ὑπόμνησόν με.] Etsi non habent haec verba quod magnopere reprehendamus, tamen, cum Aldina ha-

beat

beat ποιῆσαι, & utraque Basil. ποῖα σοὶ τούτων αἱ ἀποδείξεις — ex his ego lectionibus ita proficiendum esse putem, ut legatur: ποῖαι ἦσαν σοὶ τούτων αἱ ἀποδείξεις ὑπόμνησόν με. Ita sane multo erit mollior & vero aptior interrogatio.

P. 74. C. Ἔως γὰρ ἂν ἄλλο ἰδὼν, ἀπὸ ταύτης τῆς ὁψεως ἄλλο ἐννοήσης, εἴτε ἀνόμοιον εἴτε ὅμοιον, ἀναγκάϊον, ἔφη, αὐτὸ ἀνάμνησιν γεγονέναι] Vertit Ficinus: *necessè est, hinc reminiscèntiam provenire, ut pro αὐτὸ legisse αὐτῷ videatur. Sed neutra lectio probabilem sensum habet, certe non eum, quem argumentationis hujus nexus & ratio requirit. Equidem legendum putem αὐτοῦ idque referendum ad praeced. ἄλλο, εἴτε ἀνόμοιον εἴτε ὅμοιον. Socrates, postquam dixit, ipsum aequale rebus aequalibus, vel simile esse, vel dissimile, nunc dicit, simile hoc illis fit, an dissimile, haud magnopere interesse. Nam, si quis rem quandam contemplatus, hac contemplatione aliam reputet, sive haec illi similis sit, sive dissimilis, necesse esse, ut hujus rei recordetur. Caeterum Ficinus Platonis non cepit sententiam, qui antecedentia illa αὐτοῦ τὴν ἐπισήμην ἐννευόηκός τε καὶ εἰληφας; reddiderit: *ipsius simul excogitasti scientiam atque percepisti. Nam tam procul abest philosophus, ut dicat, a rebus illis aequalibus ipsum nos aequale percepisse atque excogitasse, ut statuat, & hoc loco probet, nos ante habuisse ipsius aequalis cognitionem, quam res aequales perceperimus: postea vero, rebus aequalibus percipiendis ipsius aequalis cogni-**

tionem reputando repetiisse. Verti igitur illa possint:
ipsius aequalis cognitionem reputando accepisti.

P. 89. E. Ἡ οὐκ ἦσθῃσαι οὕτω τοῦτο γιγνόμενον;]
 Omnino adsciscendum οὕτω, quod Fischerus e margine
 Ed. Turic. memorat: nec negligendum ἦσθῃσαι σὺ
 τοῦτο, quod in Stobaeo & Cod. Tub. apparet: cui
 si adjungimus καὶ, hanc esse opinor germanam loci
 scripturam: ἢ οὐκ ἦσθῃσαι καὶ σὺ οὕτω τοῦτο γιγνό-
 μενον;

P. 91. B. Λογίζομαι γὰρ, ὦ Φίλε ἑταῖρε (καὶ θέα-
 σαι ὥς πλεονεκτικῶς) εἰ μὲν τυγχάνει ἀληθῆ ὄντα ἃ
 ἐγὼ λέγω, καλῶς δὲ ἔχει τὸ πεισθῆναι· κ. λ.] Ita
 haec edi curavit Fischerus, ut nova esse sententia
 videatur εἰ μὲν τυγχ. κ. λ. qua id contineatur, quod
 λογίζεται Socrates. Eodem haec modo accipit Fi-
 cinus, vertens: *sic enim cogito, dulcis amice, & vi-*
de quanto cum lucro sit ratio mea. Si forte vera
sunt, quae dico, operae pretium est, ita credere.
 Nisi quod hic supplevit *sic*. Atque ita fane, si
 οὕτως cum λογίζομαι conjunctum ante εἰ μὲν τυγχ.
 κ. λ. reperiremus, nil esset quod reprehenderemus.
 Nunc vero durior videtur dicendi ratio. Sed in
 promptu est emendatio. Nam quod requiritur ὥς
 ante εἰ μὲν τυγχ. id ex ultima praecedentis πλεονεκ-
 τικῶς repetendum est, ut legatur: — πλεονεκτικῶς)
 ὥς εἰ μὲν κ. λ. Idem remedium Platoni aliquoties
 in sequentibus adhibebimus, nunc adhibemus Lucia-
 no Nigrin. T. I. p. 48. Ὡς κἄν ἐνδεέστερόν τι δοκῶ
 λέγειν, ἐκεῖνο μὲν ἔσω πρόχειρον, ὥς ἀμεινον ἦν· καὶ
 ἄλ-

ἄλλως ὁ ποιητὴς ἴσως διεξήει· ἐμὲ δὲ καὶ ἐκσυρίττης, οὐ πάνυ τι λυπήσομαι. Quae ita cum antecedentibus cohaerent, ut in iis dixerit, histrionis peccata non ad poëtam pertinere, atque adeo, si Nigrini enarrans orationem nonnihil peccet, minime hoc in Nigrinum esse conferendum. Ut locum expedirent, alia alii tentarunt. Jenſius pro ὥς ἄμεινον ἦν legendum putavit ὥς ἀπ' ἐμοῦ ἦν hoc ſenſu: *illud continuo cogitetur, id a me profectum & quasi adlitum, aliterque forte &c.* Minus etiam probabiliter L. Boſius ὥς ἄμεινον ἦν legit, & accepit pro ſolemni formula ὥς γὰρ ἄμεινον, ut ſignificet: *ſic erat melius.* Unus Hemſterhuſius ſententiam Luciani recte percepiffe videtur, ita eam exprimens: *ſi quid deterius, quodque ab argumenti dignitate longius abeat, videar dicere, hoc tibi ſit in promptu, iſta melius ab ipſo Nigrino fuiſſe diſputata.* Et tamen fugit acutiſſimum virum puſilla corruptela, quā correctā, ipſe hanc ſententiam exprimat Lucianus. Corrigendum enim: — ἄμεινον ἦν καὶ ἄλλως, ὥς ὁ ποιητ. Vertendum: *hoc tibi ſit in promptu: melius haec fuiſſe & aliter tractata eo modo, quo forte ea tractaſſet poëta.* Caeterum uti his locis excidit ὥς, ita redundare Interpretibus viſum eſt Julian. p. 250. B. Ἀπείρως γὰρ [ὥς] οἱ Λατρύγονες καὶ Κυκλωπες ἦσαν αὐτοῦ κρείττους. Sed legendum: ἀπείρως γὰρ ὥς οἱ Λ. κ. λ.

P. 93. B. Ἡ οὖν ἐς τοῦτο περὶ ψυχὴν, ὥς καὶ κατὰ τὸ ſμικρότατον μᾶλλον ἐτέραν ἐτέρας ψυχῆς ἐπὶ πλέον καὶ μᾶλλον, ἢ ἐπ' ἔλαττον καὶ ἥττον, αὐτὸ τοῦτο εἶναι ψυχὴν;] Μᾶλλον poſt ſμικρότατον, quod

nullo omnino sensu occurrit & e seq. μάλλον temere natum videtur, expungendum censeo. Deinde haud dubie legendum: ἑτέραν ἑτέρας ψυχὴν ψυχῆς, uti in seqq. μηδὲν μάλλον μηδ' ἥττον ἑτέραν ἑτέρας ψυχὴν ψυχῆς εἶναι, & mox ἑτέραν ἑτέρας ἁρμονίαν ἁρμονίας εἶναι. De hac forma dicturi sumus infra ad Menex. 247. E.

P. 99. B. Ἐπειδὴ δὲ ταύτης ἐξερέθην, καὶ οὐτ' αὖ αὐτὸς εὐρεῖν, οὔτε παρ' ἄλλου μαθεῖν οἶός τε ἐγενόμην, τὸν δεύτερον πλοῦν ἐπὶ τὴν τῆς αἰτίας ζήτησιν ἦν πεπραγμάτευμαι, βούλει σοι, ἔφη, ἐπιδείξιν ποιήσωμαι;] Difficultatem movet τὸν δεύτερον πλοῦν, quod unde pendeat, quove referendum sit, non facile est ad perspiciendum. Perspexisse tamen sibi visus est Fischerus; quippe qui ad ἐπιδείξιν ποιήσωμαι illud pertinere opinatus est. Hanc vero loci expediendi rationem duram equidem nimisque quaesitam judicem. Neque enim, uti ἐπιδείξωμαι, ita etiam ἐπιδείξιν ποιήσωμαι, cum accusativo reperiri credam. Nec multo mihi probabilior videtur Zeunii ratio, qui, sublato ἦν, ad τὸν δεύτερον πλοῦν refert πεπραγμάτευμαι, & reliqua, intellecto τούτου, absolute posita censet. Sed evanescant, ni fallor, quas uterque vir doctus superare conatus est, difficultates, si τὸν δεύτερον πλοῦν simpliciter in τοῦ δεύτερου πλοῦ abire jubeamus. Caeterum eleganter item hoc proverbio utitur Plato Phileb. 19. C. Ἀλλὰ καλὸν μὲν τὸ ξύμπαντα γινώσκειν τῷ σώφρονι· δεύτερος δ' εἶναι πλοῦς δοκεῖ, μὴ λανθάνειν αὐτὸν αὐτόν. Polit. 300. B. Διὰ ταῦτα δὴ τοῖς περὶ ὁτιούων νόμους καὶ συγγράμμα-

μα-

κατὰ τιθεμένοις, δεύτερος πλοῦς, τὸ παρὰ ταῦτα μήτε
 ἓνα μήτε πλῆθος μηδὲν μηδέποτε ἔαν δρᾶν μηδ' ὀτιοῦν.

Ad Scholiaſtem h. l. a Ruhnkenio citatos reperi
 auctores hosce : „ Forſter ad Plat. p. 390. Heſiod.
 „ p. 31. Schott. ad Suid. pr. p. 399. Philo I. p. 627.
 „ Stob. Grot. p. 279. D'Orvill. ad Charit. p. 282.
 „ Synef. p. 49. Bergler. ad Alciph. p. 256. Stob.
 „ p. 420. Ariſt. T. I. p. 215. Phil. 75. F. Menandr.
 „ fragm. p. 86. Pol. 187. C.”

P. 108. A. Ἡ μὲν οὖν κοσμία τε καὶ Φρόνιμος ψυ-
 χὴ ἔπεται τε καὶ οὐκ ἀγνοεῖ τὰ παρόντα· ἡ δὲ ἐπιθυ-
 μητικῶς τοῦ σώματος ἔχουσα, ὅπερ ἐν τῷ πρόσθεν εἶ-
 πον, περὶ ἐκεῖνο πολὺν χρόνον ἐπτοημένη καὶ περὶ τὸν
 δρατὸν τόπον πολλὰ ἀντιτείνασα καὶ πολλὰ παθοῦσα,
 βία καὶ μόλις ὑπὸ τοῦ προσηταγμένου δαίμονος οἴχεται
 ἀγομένη.] Nullo hīc ſenſu occurrit οὐκ ἀγνοεῖ, cu-
 juſ loco deſideratur iſtiusmodi verbum, quod, ut
 antecedenti ἔπεται recte adjungatur, ita ſignificatio-
 ne oppoſitum ſit ſequentibus ἀντιτείνασα καὶ πολλὰ
 παθοῦσα, βία καὶ μόλις &c. Hoc autem vix dubitem
 quin huic loco reſtituam, pro οὐκ ἀγνοεῖ τὰ παρόντα
 legens οὐκ ἀγανακτεῖ τὰ παρόντα. Caeterum, quod
 poſt ἐπτοημένη eſt diſtinguendi ſignum, poſt τόπον
 ponatur, ut huc redeat ſententia: *animus igitur mo-
 deratus ac prudens ſponte ducem ſequitur, neque aegre
 fert praefentia: qui vero corporis deſiderio tenetur,
 poſtquam longum tempus circa illud & viſibilem lo-
 cum cupiditatibus trepidavit, multum reluctans, mul-
 tumque ſe excrucians, non niſi aegre & vi deducitur.*

Ama-

Amator. 132. A. Ἐφαινέσθην μέντοι ἢ περὶ Ἀναξαγόρου ἢ περὶ Οἰνοπίδου ἐρίζειν· κύκλους γοῦν γράφοντες ἐφαινέσθον, καὶ ἐγκλίσεις τινὰς ἐμιμοῦντο τοῖν χειροῖν ἐπικλίνοντε καὶ μάλα ἐσπουδακότες.] Uti nemo non continuo in ἐφαινέσθον offendat, ita probemus necesse est illud Interpretis: *quasdam sphaerae inclinationes*. Sphaerae certe mentio, nec temere a Ficino conficta videtur, & opportune fit, quandoquidem περὶ τῶν μετεώρων egisse hos pueros e sequentibus patet. Loco ἐφαινέσθον scribendum σφαῖρας censeam, ut sensus sit: *videbantur autem de Anaxagora vel Oenopide disceptare: circulos enim sphaerae & inclinationes quasdam delineando imitabantur, manibus innixi & attenti admodum*.

P. 133. E. Ἡ γῆ δὲ δὴ τοὺς φιλογυμνασοῦντας ἄλλου τοῦ ἐπιθυμεῖν ἢ τούτου ὃ, τι ποιήσει αὐτοὺς ἔχειν εὖ τὸ σῶμα; Τοῦτο, ἔφη.] Legendum: Τούτου, ἔφη. Quae respondendi ratio, etsi cui mira & minus apta videri possit, usus est Platonici. Min. 317. A. Ἐπίστανται δὲ ἄλλοι τινὲς ἢ οἱ πολιτικοὶ καὶ οἱ βασιλικοί; MIN. Οὗτοι μὲν οὔν. Phaedon. p. 59. C. Ἄλλος δέ τις παρῆν; ΦΑΙΔ. Σχεδόν τι οἶμαι τούτους παραγενέσθαι.

P. 134. A. Ἐγὼ μὲν, ὦ Σώκρατες, ἔφη, ὥμην τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο καὶ νῦν γινῶναι, ὅτι οἱ μέτριοι πόνοι εὖ ποιοῦσιν ἔχειν τὰ σώματα. Πόθεν δὲ; οὐχὶ ἄνδρα ἀγρυπνόν τε καὶ ἄσιτον, καὶ ἀτραβῆ τὸν τράχηλον ἔχοντα, καὶ λεπτὸν ὑπὸ μεριμνῶν;] Locus misere depravatus, ut pristini leporis non nisi tenuia supersint

sint vestigia. Atqui haec diligenter legenda sunt, si forte ad germanam ejus venustatem legentem adducant. Et primum quidem ποθεν δὴ; οὐχὶ facile suspicionem moveant, latere hic Atticam formam ποθεν δὲ οὐχὶ; Deinde ἄνδρα ἄγρυπνόν τε καὶ ἄσιτον, καὶ τ. λ. manifesta habent indicia, opponi haec antecedentibus p. 132. C. Ἡ οὐκ οἶσθα αὐτὸν, ὅτι τραχιλιζόμενος καὶ ἐμπιμπλάμενος καὶ καθεύδων πάντα τὸν βίον διατετέλεκεν; ut vel hinc opineris, bene legisse Ficinum *cervice molli*, & ἀτραβῇ in εὐτραβῇ mutandum esse. Quid multis? Ita hic locus refingendus videtur: Ἐγὼ μὲν — ὥμην τὸ λεγόμενον νῦν δὴ τοῦτο καὶ νῦν γινῶναι, ὅτι οἱ μέτριοι πόνοι εὖ ποιοῦσιν ἔχειν τὰ σώματα, ποθεν δὲ οὐχὶ; ἄνδρα ἄγρυπνόν τε καὶ ἄσιτον, καὶ εὐτραβῇ — *Equidem, o Socrates, existimabam, quod modo dictum est, e modicis laboribus corpus se bene habere, id nunc etiam illum non ignorare, virum scilicet insomnem, inpastum, exile habentem collum & curis extenuatum.* Sic festive retorquet quod alter in ipsum conjecerat, quum diceret, *hunc nihil habere cum philosophia commune, crassum habentem collum, bene pastum, totam vitam dormiendo transigentem.* Quod in marg. annotavit Steph. ἀτραβῇ τὸν τραχ. glossatoris esse putem, qui nesciverit, collum crassum stupiditatis indicium a veteribus esse habitum. Caeterum forma illa ποθεν δὲ οὐ; vel, quod eodem redit, πῶς δὲ οὐ; pari ironiae suavitate usus est Plato Gorg. 487. A. Τὼ δὲ ξένω τώδε — σοφῶ μὲν καὶ φίλῳ ἔσδον ἐμῶ, ἐνδεεστέρω δὲ παρρησίᾳς, καὶ αἰσχυντηροτέρῳ μᾶλλον

λον τοῦ δέοντος· πῶς γὰρ οὐ; ὥγε εἰς τοσοῦτον αἰσχρῆς ἐληλύθατον, ὥς διὰ τὸ αἰσχύνεσθαι τολμᾷ ἐκάτερος αὐτῶν αὐτὸς αὐτῷ ἐναντία λέγειν — Sic item auctor dialogi *de divitiis*, qui Aeschinis nomine fertur p. 28. Ed. Cler. Πῶς δ' οὐχί; ὥγε ὑπάρχει γῆ τε ἀφθονος —;

P. 137. A. Αὐθις δ' αὖ τοὺς φιλοσόφους ὁμολογῆσαμεν, ἕως ἂν οἱ δημιουργοὶ ᾖσιν, ἀχρήστους εἶναι· δημιουργοὺς δὲ αἰεὶ εἶναι.] Obscura haec reddit oī ante δημιουργοί, quod si expungatur, nihil ulterius desideres.

Ibid. Ὁμολογοῦμεν ἄρα, ὥς ἔοικε, κατὰ γε τὸν σὸν λόγον, εἴπερ τὸ φιλοσοφεῖν ἐστὶ περὶ τὰς τέχνας ἐπισήμονας εἶναι, ὥς σὺ λέγεις, τὸν τρόπον πονηροὺς αὐτοὺς εἶναι, καὶ ἀχρήστους, ἕως ἂν ἐν ἀνθρώποις τέχναι ᾖσιν. Ἀλλὰ μὴ οὐχ οὕτως, ὥ φίλε, ἔχουσι, μὴ δὴ τοῦτο φιλοσοφεῖν, περὶ τὰς τέχνας ἐσπουδακέναι —] Foedis haec mendis contaminata sunt, quibus abstergendis ut operae pretium faciamus, bene intelligendus est disputationis nexus. Dixerat ὁ ἀντερασῆς, illud tandem esse philosophari, si quis omnium artium ad eum certe modum peritus esset, ut eas sermonibus usurpare posset. Deinde vero, interrogante subinde Socrate, eo deductus erat, ut concederet, nullam omnino utilitatem philosophum praestare, quandoquidem ad artes tractandas non ipsius, sed opificum opera requireretur, & cum inutilis esset, idcirco item malum esse. Nunc autem ea, quae concesserat ille, breviter commemorat Socrates. Hoc monuisse sufficit, ut judicare quis possit de hac conjectura: — πονηροὺς αὖ τοὺς φιλοσόφους εἶναι, καὶ ἀχρήστους, ἕως

ἀν ἐν ἀνθρώποις τεχνίται ὦσιν. Ita in antecc. ἕως ἀν (οἱ) δημιουργοὶ ὦσιν. Φιλοσόφους in Ficini Cod. apparuisse videtur. Quae sequuntur item corrupta. Et ἔχουσι quidem nemo non videt in ἔχουσι mutandum, alterum vero μὴ δὴ — difficultatem habet. Reponebat Stephanus μὴδὲ τοῦτο φ. sed requiritur verbum, quod ni inferatur, impedita manebit oratio. Leviter corrigendum: μὴδ' ἢ, ut scribatur: — μὴ οὐχ οὕτως — ἔχουσι μὴδ' ἢ τοῦτο φιλοσοφεῖν —

Theaet. 142. D. Εἰπέ τε ὅτι πᾶσα ἀνάγκη εἴη τοῦτον ἐλλόγιμον γενέσθαι, εἴπερ εἰς ἡλικίαν ἔλθοι. καὶ ἀληθῆ γε, ὥς ἔοικεν, εἶπε. ΤΕΡ. Ἄτὰρ τίνες ἦσαν οἱ λόγοι, ἔχοις ἀν διηγῆσασθαι;] Facile quem in suspicionem inducat ἀτὰρ, excidisse aliquid, ad quod illud referatur. Suspiciatus certe videtur Ficinus, quippe qui suppleverit *certe*. Sed nihil excidit vel supplendum est. Vitium est in distinctione. Ad praecedentia illa εἰπέ τε ὅτι π. κ. τ. λ. eleganter respondet Terpsion: Καὶ ἀληθῆ γε, ὥς ἔοικεν, εἶπε· ἀτὰρ τίνες κ. λ. Ejusdem in respondendo elegantiae est Phaedr. p. 227. Α. Φησὶ γὰρ ἀκοπωτέρους τῶν ἐν τοῖς δρόμοις εἶναι. ΣΩ. Καλῶς γὰρ, ὧς ἔταίρε, λέγει· ἀτὰρ — Sophista 232. D. Τὰ Πρωταγόρειά μοι φαίνη περί τε πάλης καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν εἰρηκέναι. ΕΞΝ. Καὶ πολλῶν γε, ὧς μακάριε, ἐτέρων· ἀτὰρ — Meno p. 79. D. Εἰ γὰρ καὶ μέμνησαι — ἀπεβάλλομεν που τὴν τοιαύτην ἀπόκρισιν — ΜΕΝ. Καὶ ὀρθῶς γε ἀπεβάλλομεν, ὧς Σώκρατες. Cf. Lucian. Conviv. T. III. p. 422. Οὐ μικρὰν λέγεις αἰτίαν τὸ πλουτεῖν τὸν Εὐκρίτον· ἀτὰρ τίνες οἱ δειπνοῦντες ἦσαν;

P. 149. C. Καὶ μὴν καὶ διδοῦσαι γε αἱ μαῖαι Φαρμάκια καὶ ἐπάρδουσαι, δύνανται ἐγείρειν τε τὰς ὠδίνους καὶ μαλθακωτέρας ὦν ἂν βούλωνται ποιεῖν· καὶ τίκτειν τε δὴ τὰς δυστοκούσας, καὶ ἐὰν νέον ὃν δόξη ἀμβλίσκειν, ἀμβλίσκουσιν;] Ferre non potuit nec Stephanus nec Abreschius, νέον hoc loco dici ἀμβλίσκειν: & fane minus apte dicitur. Attamen nolim cum Abreschio tentare νεόγνον. Neque enim vel sic tollatur difficultas, & caetera obscura relinquantur atque impedita. Ne dubites, quin legendum sit: — καὶ ἐὰν ἀνεμιαῖον δόξη, ἀμβλίσκειν; Posterius ἀμβλίσκουσι additum videtur ab eo qui non intelligeret, ἀμβλίσκειν, aequae ac τίκτειν, a praecedenti δύνανται ποιεῖν pendere. Vertendo illud omisit Ficinus. Ἀνεμιαῖος eodem sensu subinde occurrit in seqq. p. 151. E. 157. D. 160. E. 210. B. Praeclaram hanc Socratis & Platonis de hominum indole sententiam, quā is qui docet obstetrici comparatur, egregie exponit Plutarch. Quaest. Plat. p. 1000. — Οὐδὲν ἐδίδασκε Σωκράτης, ἀλλὰ ἐνδιδούς ἀρχὰς ἀποριῶν, ὥσπερ ὠδίνων, τοῖς νέοις, ἐπήγειρε καὶ ἀνεκίνηε καὶ συνεξήγε τὰς ἐμφύτους νοήσεις· καὶ τοῦτο μαιωτικὴν τέχνην ὠνόμαζεν, οὐκ ἐντιθεῖσαν ἕξωθεν, ὥσπερ ἕτεροι προσεποιοῦντο, νοῦν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἀλλ' ἔχοντας οἰκεῖον ἐν ἑαυτοῖς, ἀτελῇ δὲ καὶ συγκεχυμένον καὶ δεόμενον τοῦ τρέφοντος καὶ βεβαιοῦντος ἐπιδεικνύουσιν. Ita hunc locum emendatius edidit Wyttenbachius V. Cl. in Bibl. Crit. Vol. III. P. I. p. 32. Haud dissimili ratione e verborum vestigiis corrigendum duxi Rep. VI. 491. D. Ἔχει δὲ, οἶμαι, λόγον, τὴν ἀρίστην φύσιν ἐν ἀλλοτριωτέρας οὔσαν τροφῇ, κάκιον ἀπαλ-
λάτ-

λάττειν τῆς Φαύλης· Emendo: — ἐν ἀλλοτρίῳ τραφεῖσαν τροφῇ — A qua sententiâ non abhorret Ficini versio.

P. 150. A. Τὸ μὲν τοίνυν τῶν μαιῶν, τοσοῦτον· ἔλαττον δὲ τοῦ ἑμοῦ δράματος. οὐ γὰρ πρόσεσι γυναιξὶν ἐνίοτε μὲν εἰδωλα τίκτειν, ἔσι δ' ὅτε ἀληθινά; τοῦτο δὲ μὴ ῥάδιον εἶναι διαγνῶναι; εἰ γὰρ προσῇν, μέγιστόν τε καὶ κάλλιστον ἔργον ἦν ἂν ταῖς μαίαις, τὸ κρίνειν τὸ ἀληθές τε καὶ μὴ.] Nullo hic locus, nisi distinctionis, vitio laborat, quod tamen ita eum obscurum reddit, ut ne probabiliter quidem declarari possit. Distinguendum: — ἀληθινά, τοῦτο δὲ μὴ ῥ. ε. διαγνῶναι· εἰ κ. λ. Neque enim ita se res habet, ut foeminae etiam aliquando simulacra, aliquando vera pariant, & hoc sit ad dignoscendum difficile. Nam si hoc item in foemini cerneretur &c. Δρᾶμα non semel venusto hujusmodi sensu apud Platonem obvium est, veluti infra p. 169. B. Σὺ δέ μοι δοκεῖς πρὸς τὸν Σκίρρωνα μᾶλλον τείνειν· Λακεδαιμόνιοι μὲν γὰρ ἀπιέναι ἢ ἀποδύεσθαι κελεύουσι· σὺ δὲ κατ' Ἀνταῖον τι μοι μᾶλλον δοκεῖς τὸ δρᾶμα δρᾶν. Symp. p. 222. D. ubi Socrates ab Alcibiade Silenis & Satyris comparatus, ἀλλ' οὐκ ἔλαθες, inquit, ἀλλὰ τὸ Σατυρικόν σου δρᾶμα τοῦτο καὶ Σειληνικὸν κατὰδηλον ἐγένετο. Rep. V. p. 451. C. Τάχα δὲ οὕτως ἂν ὀρθῶς ἔχοι, μετὰ τὸ ἀνδρεῖον δρᾶμα παντελῶς διαπερανθὲν, τὸ γυναικεῖον αὖ περαίνειν. Conf. Polit. p. 303. C. & Lucian. T. I. p. 69. & 665.

Ibid. E. Πολλοὶ ἤδη τοῦτο ἀγνοήσαντες, καὶ ἑαυτοὺς αἰτιασάμενοι, ἑμοῦ δὲ καταφρονήσαντες, ἢ αὐτοὶ ὑπ' ἄλλων πεισθέντες, ἀπῆλθον πρωϊαίτερον τοῦ δέοντος]

Ibid

D 3

Non

Non facile probabilem elicies sensum ex illis ἢ αὐτοὶ ὑπ' ἄλλων πεισθέντες. Quid vero, si post αὐτοὶ inferamus ἢ, legentes: ἢ αὐτοὶ ἢ ὑπ' ἄλλων πεισθέντες? Sic profecto, ni fallor, nil erit in quod offendere aliquis possit. Αὐτὸς pro αὐτόματος & alibi apud Platonem occurrit, & Lyfide p. 206. D. Καλεσάτω οὖν οὗτος αὐτὸν, εἰάν ἄρα μὴ προσίη αὐτός. — Qua significatione αὐτὸς saepe latuit Interpretes, sed saepius etiam, ubi *solus* notat, veluti Parmen. 137. A. Καγὼ μοι δοκῶ μεμνημένος μάλα φοβεῖσθαι πῶς χρὴ τηλικόνδε ὄντα διανεῦσαι τοιούτον τε καὶ τοσοῦτον πλῆθος λόγων. ὁμῶς δὲ δεῖ γὰρ χαρίζεσθαι, ἐπειδὴ καὶ ὁ Ζήνων λέγει· οἱ αὐτοὶ γὰρ ἐσμεν. Cujus loci postrema verba corrupta censens Cornarius pro αὐτοὶ tentavit παῦροι: nam οἱ ante αὐτοὶ in nulla exstat Vetere Edit. sed e Stephani conjectura ortum est. Similiter Ficino aqua haesit in simili sententia Protag. 309. A. Καὶ μὲν μοι καὶ πρῶην ἰδόντι καλὸς μὲν ἐφαίνετο ἀνὴρ ἔτι· ἀνὴρ μέντοι, ὃ Σώκρατες (ὥσγ' ἐν αὐτοῖς ἡμῖν εἰρήσθαι) καὶ — Vertit enim: *jam vir inquam, qui possit scilicet inter nos ipsos censerī.* Utroque loco αὐτὸς *solus* notat, ut in altero reddendum sit: *soli enim sumus*, in altero autem: *ut coram inter nos dicamus.* Locutio haec non est infrequens: Legg. VIII. 836. B. Περὶ δὲ τῶν ἐρώτων (αὐτοὶ γὰρ ἐσμεν) ἐναντιοῦνται παντάπασιν. Aristoph. Thesmoph. vf. 478.

Ὅμως δ' ἐν ἀλληλησσι χρὴ δοῦναι λόγον,

Αὐταὶ γὰρ ἐσμεν.

Ibid.

Ibid. vf. 548. Lucian. D. D. T. I. p. 230. Ταῦτα
 δ' οὐν οὐκ ἐγένετο ἐπὶ τοῦ Κρόνου (αὐτοὶ γὰρ ἐσμεν)
 οὐδ' ἀπόκοιτος ἐκεῖνος παρὰ τῆς Ῥέας ἦν. Xenoph.
 Symp. c. 4. §. 25. Καί τοι νῆ τοὺς θεοὺς, ὦ ἄνδρες,
 δοκεῖ μοί γε (ὥς ἐν ὑμῖν αὐτοῖς εἰρῆσθαι) οὗτος καὶ
 πεφιληκέναι τὸν Κλεινίαν. De hac loquendi forma vid.
 Hemsterh. ad Lucian. l. c. Caeterum in Parmenide,
 quod bene vidit Cornarius, pro πλῆθος e Ficini ver-
 sione omnino recipiendum πέλαγος. Adscribere hic
 juvat ejusdem fere sententiae elegantissimum locum
 Rep. V. p. 453. C. Ταῦτ' ἐστὶν — ἃ ἐγὼ πάλαι
 προορῶν ἐφοβούμην τε καὶ ἄκνουν ἀπτεσθαι τοῦ νόμου
 τοῦ περὶ τὴν τῶν γυναικῶν καὶ παίδων κτῆσιν καὶ τρο-
 φήν. Οὐ μὰ τὸν Δία, ἔφη· οὐ γὰρ εὐκόλῳ ἔοικεν.
 Οὐ γὰρ, εἶπον. ἀλλὰ δὴ ὧδ' ἔχει· ἀντέ τις εἰς κολυμ-
 βήθραν μικρὰν ἐμπέσῃ, ἀντέ εἰς τὸ μέγιστον πέλαγος
 μέσον, ὅμως γε νεῖ οὐδὲν ἤττον — οὐκοῦν καὶ ἡμῖν
 νευσέον, καὶ πειρατέον σώζεσθαι ἐκ τοῦ λόγου, ἥτοι δελ-
 Φινά τιν' ἐλπίζοντας ἡμᾶς ἀπολαβεῖν (malim ὑπολαβεῖν)
 ἢ ἢ τινὰ ἄλλην ἀπορον σωτηρίαν. Ita Damascii illud
 apud Suidam in Δῶρος: *in magnum se veritatis pela-
 gus quasi expansis velis immittere*: ἀνεπέτασεν αὐτοῦ
 τὴν ψυχὴν εἰς μέγα πέλαγος τῆς ἀληθείας. Quod co-
 lorem duxisse videtur ex Platonis πέλαγος τοῦ καλοῦ
 Symp. p. 210. D. Huc certe respexit Themist.
 Or. XIII. 177. C. Μετὰ γὰρ τοὺς νόμους πέλαγος
 φῆς ἀναφαίνεσθαι τοῦ κάλλους· τοῦτο γοῦν τὸ πέλαγος
 σὺ μὲν ἄλλοθεν πού καθήμενος (καθήμενον legit Petav.)
 λέγεις ἐν χώρῳ ἀπωκισμένῳ τῆς ἡμετέρας ἐνόψεως.
 Quod postremum pertinet ad Rep. VI. 499. C.
 E

Εἰ τοίνυν ἄκροις εἰς Φιλοσοφίαν πόλεως τις ἀνάγκη ἐπι-
 μεληθῆναι ἢ γέγονεν ἐν τῷ ἀπείρῳ τῷ παρεληλυθότε
 χρόνῳ, ἢ καὶ νῦν ἐστὶν ἐν τινὶ βαρβαρικῷ τόπῳ, πόρρω
 που ὄντι τῆς ἡμετέρας ἐπόψεως κ. τ. λ. Locum Sym-
 posii respexit item Alcinous de Doctr. Platon. c. 10.
 p. 478. in edit. quam Maximo Tyrio subjunxit Hein-
 sius. Eadem metaphora magnifice plane usus est Plu-
 tarchus Reip. ger. praec. p. 804. D. Οἱ μὲν γὰρ
 εὐθὺς ὥσπερ ἐξ ἄκρας πελαγίου, πρᾶξεως ἐπιφανοῦς καὶ
 μεγάλης, ἐχούσης δὲ τόλμαν, ἄραντες, ἀφῆκαν ἐπὶ
 τὴν πολιτείαν κ. τ. λ. *A splendido quodam & magno
 facinore, veluti a promontorio quodam in altum pro-
 currente solventes, in Rempublicam dant vela.* Sed
 ne ulterius etiam excurramus, revertamur ad Theaete-
 tum. Quod in sequentibus occurrit, καὶ οὐκ οἶονται
 εὐνοίᾳ τοῦτο ποιεῖν· πόρρω ὄντες τοῦ εἰδέναι, ὅτι οὐδεὶς
 θεὸς δύσνους ἀνθρώποις· οὐδ' ἐγὼ δυσνοίᾳ τοιοῦτον οὐδὲν
 δρῶ· ita laudatur a Plutarcho Quaest. Platon. p. 999.
 D. ut post οἶονται insertum sit με, quod omnino
 requiritur. V. Bibl. Crit. Vol. III. P. I. p. 15. ubi
 Vir summus loci hujus rationem egregie explicat.
 Caeterum huc respexit Themist. Orat. XXI. p. 254. A.
 Καὶ οἰόμεθα ὑπὸ ζήλου τε καὶ βασκανίας σκυβαλίζειν
 καὶ διαπτύειν ὃν ἡμεῖς διὰ ταύτην τὴν φαντασίαν μονον-
 οὔκ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρομεν, πόρρω ὄντες τοῦ
 εἰδέναι ὅτι οὐδεὶς σοφὸς δύσνους τῷ ὁμοίῳ. Cujus loci
 prior pars est ex Platone Rep. X. p. 600. D. Καὶ
 ἐπὶ ταύτῃ τῇ σοφίᾳ οὕτω σφόδρα φιλοῦνται, ὥς τε μονον-
 οὔκ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρουσιν αὐτοὺς οἱ ἑταῖροι.
 P. 153. C. Καὶ ἐπὶ τούτοις, τοῦ κολοφῶνα ἀναγκά-
 ζω,

ζω, προσβιάζων τὴν χρυσῆν σειρὰν, ὡς οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸν ἥλιον Ὅμηρος λέγει καὶ δηλοῖ· ὅτι κ. λ.) Perturbatus depravatusque locus hac forte ratione bene constitui possit: καὶ ἐπὶ τούτοις τὸν κολοφῶνα προσβιάζων, ἀναγκάζω τὴν χρυσῆν σειρὰν ὡς — καὶ δηλοῖ, ὅτι κ. λ. προσβιάζων, quod de colophone operi imponendo apprime dicitur, sumsi ex lectione Stephani marginali προσβιάζω, & Scholiastae lectione προσβιάζειν. ἀναγκάζειν affirmandi, statuendi, urgendi significatione occurrit item infra p. 196. B. Καὶ τούτῳ αὐτῷ ἠναγκάζομεν μὴ εἶναι ψευδῇ δόξαν. Cratyl. 432. C. καὶ οὐκ ἀναγκάζειν, εἰάν τι ἀπῆ ἢ προσῆ, μηκέτι αὐτὴν εἰκόνα εἶναι; — καὶ μὴ ἀναγκάζε πάντ' ἔχειν τὰ γράμματα Polit. 284. B. καθάπερ ἐν τῷ σοφιστῇ προσηναγκάζομεν εἶναι τὸ μὴ ὄν. Ad Scholiastae notam haec a Ruhnkenio annotata reperi: „ Euthyd. p. 227. B. Legg. II. „ p. 584. C. F. Epist. 709. C. Julian. p. 261. Arist. „ staen. p. 72. Aristid. T. I. p. 39. T. II. p. 73. „ Schol. T. II. p. 261. Strabo p. 952. Bibl. Lau- „ rent. T. I. p. 216. Append. Vatic. p. 288. & Schott. „ Conv. App. Vatic. p. 317. Conv. Suid. v. τὸν κολ. „ Apostol. p. 237. Hesych. v. Etym. p. 525. Wyt- „ tenb. ad Plut. (de S. N. V.) p. 22. ad Herod. „ (Sel. Hist.) p. 441. Themist. p. 32, 288. Weff. „ ad Diod. V. II. p. 40.” Ad πανιώνιον, quod in Scholio occurrit, adscriptum est: „ Valef. Emend. p. 92. „ & Burm. p. 228. Masson. vita Aristid. p. 49. Ignar- „ ra de Palaeft. Neap. p. 74. Philostrat. p. 143. „ Athen. p. 424. E.”

Ibid. D. Ὑπόλαβε τοίνυν, ὃ δὴ καλεῖς χρῶμα λευ-

E

κόν,

κὸν , μὴ εἶναι αὐτὸ ἕτερόν τι ἔξω τῶν σῶν ὀμμάτων
 μηδ' ἐν τοῖς ὀμμασι· μηδέ τιν' αὐτῷ χώραν ἀποτάξεως·
 ἤδη γὰρ ἂν εἴη τε ἂν που ἐν τάξει καὶ μένοι , καὶ οὐκ
 ἂν ἐν τῇ γενέσει γίγνοιτο.) Vitiosum est ἕτερόν τι.
 Neque enim de albo sermo est, quid sit vel quale,
 sed, ubinam sit. Satis id ostendunt illa: μηδέ τιν' αὐτῷ
 χώραν ἀποτάξεως & quae sequuntur. Requiritur omnino
 ἑτέρωθι. Pro ἐν ante τῇ γενέσει, quod inepte hic po-
 situm videtur, malim ἔτι: aptissime hoc antecedenti
 ἤδη opponatur.

P. 154. A. Ἡ σὺ διίσχυρίσαιο ἂν ὡς οἶόν σοι φαί-
 νεται ἕκαστον χρῶμα, τοιοῦτον καὶ κυνὶ καὶ ὀτρωῦν ζῶω;
 ΘΕΑΙ. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε. ΣΩ. Τί δ' ἄλλω ἀνθρώπῳ
 ἄρ' ὁμοιον καὶ σοι φαίνεται ὀτιοῦν, ἔχεις τοῦτο ἰσχυρῶς,
 ἢ πολὺ μᾶλλον, ὅτι οὐδέ σοι αὐτῷ ταυτὸν, διὰ τὸ μη-
 δέποτε ὁμοίως αὐτὸν σεαυτῷ ἔχειν;) De vitio hunc lo-
 cum suspectum habens & Stephanus & Fischerus,
 uterque eum corrigere conatus est, alter conjiciens:
 τί δὲ; οἶον ἄλλω α. α. ο. κ. σ. φαίνεσθαι — alter in-
 terpunctionem immutans hoc modo: — ὀτιοῦν; ἔχεις
 τοῦτο ἰσχυρῶς; ἢ — Neutrius mihi ratio placet, sed
 suā se simplicitate commendare videtur haec, ut
 emendemus: τί δ'; ἄλλω ἀνθρώπῳ ἄρ' ὅτι ὁμ. — Sen-
 sus: *Quid? Alteri & tibi simile apparere idem, hoc
 affirmare audeas? An vero multo affirmes lubentius,
 ne tibi quidem ipsi idem diversis temporibus simile
 apparere, propterea, quod te tibi ipsum non semper
 similiter habes?*

Ibid. E. Ὅτε δ' οὕτως ἔχει, ἄλλο τι ἢ ἡρέμα, ὡς
 πάνυ πολλὴν σχολὴν ἄγοντες, πάλιν ἐπανασκεψόμεθα.

οὐ δυσκολαίνοντες, ἀλλὰ τῷ ὄντι ἡμᾶς αὐτοὺς ἐξετάζον-
τες, ἅττα ποτ' ἐς ταῦτα τὰ Φάσματα ἐν ἡμῖν. ὣν
πρῶτον ἐπισκοποῦντες, Φήσομεν, ὡς ἐγὼ οἶμαι, μηδέ-
ποτε μηδὲν ἂν μεῖζον μηδὲ ἔλαττον γενέσθαι, μήτε
ὄγκῳ, μήτε ἀριθμῷ, ἕως ἴσον ἂν εἴη αὐτὸ ἑαυτῷ.)

Duplicem haec habent difficultatem. Nam primum,
cum ἄλλο τι ἢ, a quo caetera omnia pendent, in-
terroganter ea accipere nos jubeat, ὡς ἐγὼ οἶμαι in-
terroganter accipi nequit. Deinde tria illa, quae in
seqq. memorantur, non sunt Φάσματα, sed, uti ipse
ait Socrates, ὁμολογήματα, & tamen hic Φάσματα
dici videntur. Utramque tollemus difficultatem, si
ita corrigamus: — ἅττα π. ε. τ. τ. Φ. ε. ἡμῖν;
ΘΕΑΙ. Τί μὲν; ΣΩ. Πρῶτον οὖν ἐπισκ. Nemo non
videt TI MHN ab HMIN quam facile absorberi po-
tuerit. Ad hujus loci Scholion adscripsit Ruhnke-
nius: „Miscell. Observ. T. V. p. 238. Theaet.
„ p. 124. E.”

P. 158. E. — ὦ Ω Θεαίτητε, ὃ ἂν ἕτερον ἢ παντάπα-
σι, μή πη τινὰ δύναμιν τὴν αὐτὴν ἔξει τῷ ἑτέρῳ; καὶ μὴ
ὑπολάβωμεν τῇ μὲν ταυτὸν εἶναι ὃ ἐρωτῶμεν, τῇ δὲ, ἕτε-
ρον; ἀλλ' ὅλως ἕτερον; ΘΕΑΙ. Ἀδύνατον τοίνυν ταυτὸν τι
ἔχειν ἢ ἐν δυνάμει, ἢ ἐν ἄλλῳ ὁτῶοῦν ὅταν ἢ κομιδῇ ἕτε-
ρον. ΣΩ. ὦ Αρ οὖν —) Nemo, credam, hunc locum
accurate legat quin continuo offendat in Theaeteti
responsum, quod ab ejus persona plane apparet alie-
num. Neque etiam satis bene se habere videtur
praecedens interrogatio. Forte haec ita refingenda
sunt: — τῇ δὲ, ἕτερον; ΘΕΑΙ. Οὐκ· ἀλλ' ὅλως ἕτερον
ΣΩ. Ἀδύνατον τ, — ἕτερον; ΘΕΑΙ. Ἀδύνατον ΣΩ.

Ἄρ' οὖν κ. τ. λ. *Quod omnino alterum est, an aliquā parte idem, aliquā alterum existimemus? Th. Minime: sed penitus illud alterum existimandum est. So. Fieri igitur non potest —?*

P. 162. E. Interrogat Socrates Theaetetum, quidnam responderet, si diceret Protagoras: σκοπεῖτε οὖν σύ τε καὶ Θεόδωρος εἰ ἀποδέξεσθε πιθανολογίᾳ τε καὶ εἰκόσι περὶ τηλικούτων λεγομένους λόγους. Respondet Theaetetus: ἀλλ' οὐ δίκαιον, ὦ Σώκρατες, οὔτε σύ οὔτε ἂν ἡμεῖς φαῖμεν. Quod responsum manifeste corruptelâ laborat: ita vero restituendum videtur: ἀλλ' οὐ δίκαιον — οὔτε σε οὔτε ἂν ἡμᾶς φαῖμεν. Intelligitur ex antec. ἀποδέξασθαι. Diceremus, neque te, neque nos oportere hujusmodi orationem de tantis rebus probare.

P. 164. A. Δεῖγε μέντοι, εἰ σώσοιμεν τὸν πρόσθεν λόγον· εἰ δὲ μὴ, οἴχεται. ΘΕΑΙ. Καὶ ἐγὼ, νῆ τὸν Δία, ὑποπτεύω, οὐ μὲν ἱκανῶς γε συννοῶ· ἀλλ' εἰπέ πῃ. ΣΩ. Τῇδε. ὁ μὲν ὁρῶν —) Minime illa καὶ ἐγὼ νῆ τὸν Δ. — Theaeteti conveniunt personae, sed unius esse possunt Socratis verba: quod magis etiam apparebit, si locus ita constituatur, ut ejus ratio postulari videtur: — εἰ δὲ μὴ, οἴχεται· καὶ ἐγὼ, νῆ τὸν Δία, ὑποπτεύω, οὐ μὲν ἱκανῶς γε συννοῶ· ἀλλ' ἔπου. ΘΕΑΙ. Πῃ; ΣΩ. Τῇδε· ὁ μὲν ὁρῶν — Similiter & alibi Plato & Polit. 258. E. μᾶλλον δέ μοι δεῦρο ἔπου. ΝΕΟΣ ΣΩ. Πῃ; ΕΕΝ. Τῇδε· εἴ τι τις κ. λ. Lepide σώζειν & οἴχεσθαι de illa Theaeteti definitione dicitur, tanquam multum quaerendo & quasi venando capta, ac continuo aufugiente, nisi bene custo-

custodiatur ac fervetur. Ejusdem est venustatis infra
 p. 203. D. Καὶ οὕτως ἡμῖν ὁ καλὸς λόγος ἀποδεδρα-
 κῶς οἰχῆσεται — οὐ γὰρ καλῶς αὐτὸν φυλάττομεν.
 Polit. p. 284. B. Πότερον οὖν καθάπερ ἐν τῷ σοφιστῇ
 προσηναγκάσαμεν εἶναι τὸ μὴ ὄν, ἐπειδὴ κατὰ τοῦτο
 διέφυγεν ἡμᾶς ὁ λόγος. Hipp. Maj. 294. E. Βαβαί,
 οἴχεται ἄρα ἡμᾶς διαπεφευγὸς, ὦ Ἰππία, τὸ καλὸν
 γνῶναι, ὅ, τι ποτ' ἐστίν. Themist. Orat. IV. p. 59. B.
 "Οθεν δὲ ὠρμήθη ὁ λόγος τὰ δείγματα ὑμῖν συλλέ-
 ξασθαι τῆς βασιλέως εὐνοίας, ἀκούσατε αὐτοῦ — ἡ δια-
 φεύξεται ὑμᾶς ὑπ' εὐλαβείας ζόφῳ καὶ ἀσαφείᾳ συγκα-
 λύψας ὥσπερ ἀχλύϊ. Numenius apud Euseb. Praep.
 Euang. p. 537. C. ἔσω μὲν ἐκεῖνα ἄρρητα, μέτειμι δὲ
 ἐλεῖν τὸν λόγον ἐτέρωθεν θηράσας· πρὸ μέντοι τοῦ λόγου
 τῆς ἀλώσεως διομολογησώμεθα — Lach. 194. B. Νοεῖν
 μὲν γὰρ ἔμοιγε δοκῶ περὶ ἀνδρίας, ὅ, τι ἐστίν· οὐκ οἶδα
 δ' ὅπῃ με ἄρτι διέφυγεν, ὥστε μὴ ξυλλαβεῖν τῷ λόγῳ
 αὐτὴν, καὶ εἰπεῖν ὅ, τι ἐστίν. ΣΩ. Οὐκοῦν, ὦ Φίλε,
 τὸν ἀγαθὸν κυνηγέτην μεταθεῖν χρὴ, καὶ μὴ ἀνιέναι.
 In primis Rep. IV. 432. B. Νῦν δὲ ἡμᾶς δεῖ, ὥσπερ
 κυνηγέτας τινὰς, θάμνον κύκλῳ περιῖσασθαι, προσέχον-
 τας τὸν νοῦν μὴ πῃ διαφύγῃ ἢ δικαιοσύνῃ, καὶ ἀφκνι-
 σθεῖσα, ἀδηλος γένηται. Φανερόν γὰρ δὴ ὅτι ταύτῃ πῃ
 ἐστίν. ὅρα οὖν καὶ προθυμοῦ κατιδεῖν, ἐάν πως πρότερον
 ἔμοῦ ἴδῃς, καὶ ἐμοὶ φράσῃς — καὶ μοι δύσβατος γέ-
 τις ὁ τόπος φαίνεται καὶ ἐπίσκιος· ἐστὶν οὖν σκοτεινὸς,
 καὶ δυσδιερεύνητος, ἀλλὰ γὰρ ὅμως ἰτέον. Ἰτέον γὰρ,
 ἔφη. Καὶ ἐγὼ κατιδὼν, Ἰοῦ, ἰοῦ, εἶπον, ὦ Γλαύκων,
 κινδυνεύομεν τὶ ἔχειν δοκεῖν ἵχνος· καὶ μοι δοκεῖ οὐ πάνυ
 τι ἐκφευξεῖσθαι ἡμᾶς. Quem locus adscripsimus to-

tum, ut moneremus, quod Interpretes latuit, ob mentem eum versatum fuisse Themistio Orat. XXI. D. 254. D. Ἔστι δέ που καὶ ἐν τῷ κυνηγεσίῳ τῆς ἀληθείας πολλὰ δύσβατα καὶ ἐπίσκια καὶ τῷ καθ' αὐτὸν μετιόντι δυσδιερεύνητα — & Orat. XXII. 271. C. Cf. Wytttenbach. V. Cl. Ep. Crit. p. 41 & 42.

P. 170. C. Σκόπει γὰρ, ὦ Θεόδωρε, εἰ θέλοι ἄν τις τῶν ἀμφὶ Πρωταγόραν ἢ σὺ αὐτὸς διαμάχεσθαι ὥς οὐδεὶς ἡγεῖται ἕτερος ἕτερον ἀμαθῆ τε εἶναι καὶ ψευδῆ δοξάζειν. ΘΕΟ. Ἀλλ' ἀπίσων, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Καὶ μὴν εἰς τοῦτό γε ἀνάγκης ὁ λόγος ἦκει ὁ πάντων χρημάτων μέτρον ἄνθρωπον λέγων. ΘΕΟ. Πῶς δὴ; ΣΩ. Ὅταν σὺ κρίνας τί παρὰ σαυτῷ, πρὸς ἐμὲ ἀποφαίνῃ περὶ τίνος δόξαν, σοὶ μὲν δὴ τοῦτο κατὰ τὸν ἐκείνου λόγον ἀληθὲς ἔσω —)

Omnino sunt haec ad declarandum difficilia, cum argumenti subtilitate, tum magis etiam operarum incuriâ. Attamen conandum est, si forte has tenebras dispellere possimus. Et maxima quidem difficultas inest in priore loci parte. Quid enim Protagorae incredibile videri possit, neminem nemini falsa opinari videri. Hoc enim ex ipsius Protagorae placito efficitur, nihil esse falsum. Sed in primis augetur difficultas, si in sequentibus Socratis argumentationem attendimus, quam si meditate quis considerat, non dubito, quin hanc unice lectionem probaturus sit: — διαμάχεσθαι ὥς οὐδεὶς ὅς οὐχ ἡγεῖται κ. τ. λ. *Neminem esse quin existimet.* Sic demum bene intelligas hanc disputationis conclusionem: τί οὖν; βούλει λέγωμεν ὥς σὺ τότε σαυτῷ μὲν ἀληθῆ δοξάζεις, τοῖς δὲ μυρίοις ψευδῆ; ΘΕΟ. Ἔοικεν

αὐτὸν ἐκ γὰρ τοῦ λόγου ἀνάγκη εἶναι · uti & sequen-
 tia, quae hanc omnino correctionem requirere vi-
 dentur. Deinde legam : ὅταν σὺ κρίνας τι περί τινος
 παρὰ σαυτῶ, πρὸς ἐμὲ ἀποφαίνῃ τὴν δόξαν, σοὶ μὲν —
 Vulgata obscura est atque impeditam habet interpre-
 tationem. — Quod in sequentibus occurrit : ἐξ ἀπάντων
 ἄρα ἀπὸ Πρωταγόρου ἀρξάμενων ἀμφισβητήσεται, μᾶλ-
 λον δὲ ὑπὸ γὰρ ἐκείνου ὁμολογήσεται · ὅταν τᾶναντία
 λέγοντι συγχωρῇ ἀληθῆ αὐτὸν δοξάζειν, τότε καὶ ὁ Πρω-
 ταγόρας αὐτὸς συγχωρήσεται, μήτε κύνα κ. λ. priorem
 loci partem intellexit Ficinus de scriptis Protagorae.
 Vertit enim : *ex omnibus igitur, quae Protagoras edi-
 dit, ambigetur.* Sed ἐξ ἀπάντων accipiendum pro
 ὑφ' ἀπάντων. Exquisita est dictio : πάντων ἀπὸ Πρω-
 ταγόρου ἀρξάμενων. Sympos. 173. D. Καὶ δοκεῖς μοι
 ἀτεχνῶς πάντας ἀθλίους ἡγεῖσθαι πλὴν Σωκράτους, ἀπὸ
 σαυτοῦ ἀρξάμενος. Gorg. 471. C. Καὶ ἴσως ἔστιν ὅστις
 Ἀθηναίων ἀπὸ σοῦ ἀρξάμενος, δέξαιτ' ἂν ἄλλος ὅστις οὖν
 Μακεδόνων γενέσθαι μᾶλλον ἢ Ἀρχέλαος. Rep. VI.
 498. C. Τοὺς πολλοὺς τῶν ἀκουόντων προθυμότερον ἔτι
 ἀντιτείνειν — ἀπὸ Θρασυμάχου ἀρξάμενους. Alcib. I.
 p. 121. A. Ἀλλὰ τὰ μὲν τούτων, ἀπ' αὐτῶν ἀρξά-
 μενα, βασιλεῖς εἰσὶν ἐκ βασιλέων. Sophista 142. D.
 Τὸ δὲ παρ' ἡμῶν Ἑλεατικὸν ἔθνος, ἀπὸ Ξενοφάνους τε
 καὶ ἔτι πρόσθεν ἀρξάμενον. Quibus locis fatis confir-
 matur lectionis bonitas Alcib. I. p. 104. A. Τὰ
 γὰρ ὑπάρχοντά σοι, μεγάλα εἶναι, ὥςτε μηδενὸς δεῖσθαι,
 ἀπὸ τοῦ σώματος ἀρξάμενα, τελευτῶντα εἰς τὴν ψυχὴν.
 ut retinendum ἀρξάμενα, nec cum Cl. Gottlebero
 ἀρξάμενον reponendum censeamus. Hujus autem ve-
 nu-

nustatem loci in imitationem vocavit Porphy. de Abst. L. I. §. 57. p. 100. Ὅσῳ δὲ πάντων πατὴρ ἀπλούσερος, καὶ καθαρώτερος, καὶ αὐταρκέστατος, — τόσῳ τὸν προσιόντα αὐτῷ παντοίως καθαρὸν τε καὶ ἀγνὸν εἶναι προσήκει ἀρξάμενον ἀπὸ τοῦ σώματος καὶ τελευτῶντα εἰς τὸ εἶσω. — Posterior loci pars subobscura est, ut assequi eam non potuerit Interpres. Nec tamen immutandum est aliquid, sed diligenti interpretatione expedienda sunt omnia. Difficultas inde existit, quod verba: ὑπὸ γ' ἐκείνου ὁμολογήσεται repetantur in his: τότε καὶ ὁ Πρωταγόρας αὐτὸς συγχωρήσεται. quam repetitionem si legendo omittas, dilucidam habebis sententiam. Sic ἀμφισβητήσεται & ὁμολογήσεται, quae nullam habere apodofin videntur, ad postrema μήτε κύνα, μήτε τὸν ἐπιτυχόντα ἄνθρωπον μέτρον εἶναι referantur. Eadem fere occurrit, siue repetitio, siue redundantia Euthyphr. 5. E. Ἐπεὶ, ὦ Σώκρατες, θέασαι ὥς μέγα σοι ἐρῶ τεκμήριον τοῦ νόμου ὅτι οὕτως ἔχει, ὃ καὶ ἄλλοις ἤδη εἶπον, ὅτι ταῦτα ὀρθῶς ἂν εἴη οὕτω γιγνόμενα, μὴ ἐπιτρέπειν τῷ ἀσεβοῦντι, μηδ' ἂν ὁσισοῦν τυγχάνη ὦν. Ubi iteratur τοῦ νόμου ὅτι οὕτως ἔχει in ὅτι ταῦτα ὀρθῶς ἂν εἴη οὕτω γιγνόμενα. Item Lach. 185. A. Τίέων γάρ που ἢ χρηστῶν ἢ τᾶναντία γενομένων, καὶ πᾶς ὁ οἶκος ὁ τοῦ πατρὸς οὕτως οἰκήσεται, ὅποῖοι ἂν τινες οἱ παῖδες γένωνται. Ubi eleganter ex antecedentibus repetitur ὅποῖοι α. τ. ο. π. γ. Caeterum ex hac Platonis consuetudine declarandus est Critias p. 106. B. — παραδίδομεν — Κριτία τὸν ἐξῆς λόγον. ΚΡ. Ἄλλ', ὦ Τίμαιε, δέχομαι μὲν ἔδε, ὃ σὺ καταρχὰς ἐχρήσω, συγγνώμην αἰτούμενος ὥς

περὶ μεγάλων μέλλων λέγειν, ταυτὸν καὶ νῦν ἐγὼ τοῦτο παραιτοῦμαι· μειζόνως δὲ αὐτοῦ τυχεῖν ἔτι μᾶλλον ἄξιόν — Quem locum ita tentavit Stephanus, ut legendum putaret vel: δέχομαι μὲν· ὧ δὲ σὺ κατ. vel: δέχομαι μὲν τόνδε· ὧ δὲ σὺ κατ. Sed nil movendum. Verba ταυτὸν καὶ νῦν ἐγὼ τοῦτο παραιτοῦμαι· repetuntur ex antecedentibus. Sensus huc redit: *Accipio equidem eodem, quo tu fecisti, modo, quum veniam rogares — plenius vero etiam hanc me veniam impetraturum confido.* —

P. 173. D. Εὖ δὲ ἢ κακῶς τι γέγονεν ἐν πόλει, ἢ τί τῳ κακόν ἐστιν ἐκ προγόνων γεγονὸς ἢ πρὸς ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν, μᾶλλον αὐτὸν λέληθεν ἢ οἱ τῆς θαλάττης λεγόμενοι χόες.) Hunc locum adscripsimus, ut ipsi comparantes Themist. Orat. XXI. 262. B. Οὐδὲ γὰρ εἰ κακῶς τι γέγονεν ἐν τῇ πόλει, ἤτοι τι κακόν ἐστιν ἐκ προγόνων γεγονὸς, ἢ πρὸς ἀνδρῶν ἢ πρὸς γυναικῶν, μᾶλλον αὐτὸν λέληθεν, ἢ οἱ τῆς θαλάττης λεγόμενοι χόες· alterum ex altero corrigamus. Et ex Themistio quidem Plato τι τῳ κακόν pro τί τῳ κακόν recipiat, hic autem illi οὐδὲ γὰρ εὖ ἢ κακῶς restituat. Laudat hunc locum Porphyry. de Abstin. L. I. p. 60. sqq. His ita conscriptis, Ruhnkenii annotata ad huius loci Scholion inspiciens, hos auctores citatos reperi: „Ammian. Marc. p. 68. Lucan. V. 182. „Pindar. Pyth. IX. 84. Them. p. 97, 262. Lucian. „T. II. p. 398. Aristid. T. I. p. 18.”

P. 175. B. Ὅταν δέ γε πινὰ αὐτὸν, ὧ φίλε, ἐλκύσῃ ἄνω καὶ ἐβελήσῃ τις αὐτῶν ἐκβῆναι ἐκ τοῦ Τί ἐγὼ σε ἄδικῶ ἢ σὺ ἐμὲ, εἰς σκέψιν αὖ τῆς δικαιοσύνης

τε καὶ ἀδικίας — ἢ ἐκ τοῦ Εἰ βασιλεὺς εὐδαίμων κεκ-
 τημένος τ' αὖ πολὺ χρυσίου, εἰς βασιλείας πέρι καὶ ἀν-
 θρωπίνης ὅλως εὐδαιμονίας καὶ ἀβλιότητος ἐπίσκεψιν,
 ποίω τέ τινε ἔσδν, καὶ τίνα τύπον ἀνθρώπου φύσει προ-
 σήκει τὸ μὲν κτήσασθαι αὐτῶν, τὸ δὲ ἀποφυγεῖν.) Re-
 pudiat variis Stephani conjecturis, una haec mihi
 verissima videtur, quā τινὰ αὐτὸν pusillā immuta-
 tione in τινὰ αὐτῶν convertatur. Sensus, quem mi-
 nime assequeretur Interpres, hujusmodi est: *at vero si*
philosophus eorum aliquem (qui ipsi illuserunt) sur-
sum ducit, hic autem duci se patitur, & ex illo:
Quid te laedo equidem? ad justitiae injustitiaeque
contemplationem assurgere cupit — tum vice suā risu
dignus est & vicem rependit philosopho. Remedio
 item indigere videtur κεκτημένος τ' αὖ πολὺ χρυσίου,
 pro quo conjeci κεκτημένος πάνυ πολὺ χρ. Caeterum
 non magnopere mihi placet ἀνθρώπου φύσει προσήκει
 τὸ μὲν κτ. Praeferam ἀνθρώπῳ vel ἀνθρώπον: *homi-*
nem naturā decet. Elegantem in sequentibus dictio-
 nem πλείω αἰεὶ ἐπιρρέοντα, καταχώσει ἡμῶν τὸν ἐξ ἀρ-
 χῆς λόγον imitando expressit Themist. Orat. XVIII.
 220. A. Καὶ ὁπόταν μοι ἐπὶ νοῦν ἔλθοι πράξιν τινὰ
 παρὰ σου πεπραγμένην, ἢ καλῶς ρηθέντα λόγον, ἀδε-
 κάσῃ ὕμνῳ ἐπικοσμήσαι, εὐθὺς ἐπιρρέοντα ἄλλα καὶ
 ἄλλα πολλὰ τὰ ἐφεξῆς, καταχώννυσί τε καὶ ἐπισκιάζει
 ἐφ' ᾧ ὥρμήθην. Cf. Gorg. 512. B. Καί τοι εἰ βού-
 λοιτο λέγειν, ὦ Καλλίκλεις, ἅπερ ὑμεῖς, σεμνύνων τὸ
 πράγμα, καταχώσειεν ἂν ἡμᾶς τοῖς λόγοις, λέγων καὶ
 παρακαλῶν ἐπὶ τὸ δεῖν γίνεσθαι μηχανοποιούς.

P. 178. A. Ὅταν γὰρ νομοθετώμεθα, ὥς ἐσομένους ὠφελίμους τοὺς νόμους τιθέμεθα εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον. τοῦτο δὲ, μέλλον μᾶλλον ὀρθῶς ἂν λέγοιμεν) Dura haec & contorta, ut ferri non posse videantur: sed mollia eadem ac sonora, si Platonice restituamus dictionem: τοῦτο δὲ τὸ μέλλον λέγοντες, μᾶλλον ὀρθῶς ἂν λέγοιμεν.

P. 179. B. Ἐκείνη μοι δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, μάλιστα ἀλίσκεσθαι ὁ λόγος ἀλίσκόμενος· καὶ ταύτῃ, ἢ τὰς τῶν ἄλλων δόξας, κυρίως ποιεῖ.) Non video equidem, nec facile quemquam videre puto, quo referendum sit ἐκείνη, si a ταύτῃ distinguatur. Nam in antecedentibus, quo pertinere possit, nihil reperio. Deinde illud ἀλίσκόμενος otiose atque inficete redundare videtur. Forte ad loci sanitatem non nisi levissima hac immutatione opus est — ὁ λόγος, ἀλίσκόμενος ταύτῃ, ἢ —

Ibid. E. Sermo est de garrulis istis Heracliti sectatoribus, quibuscum, ait Theodorus, non magis colloqui quam cum furentibus licet. Cujus rei hanc affert rationem: ἀτεχνῶς γὰρ καὶ τὰ συγγράμματα φέρονται· τὸ δ' ἐπιμεῖναι ἐπὶ λόγῳ καὶ ἐρωτήματι καὶ ἡσυχίῳ ἐν μέρει ἀποκρίνασθαι καὶ ἐρέσθαι, ἥττον αὐτοῖς ἐνὶ ἢ τὸ μηδὲν· obscuram fane illam nec facilem ad intelligendum. Sed videamus, an expedire difficultatem possimus. Et primum quidem ἀτεχνῶς in ἀτέχνως mutandum videtur. Deinde nemo non videt, his verbis oppositum esse τὸ δὲ ἐπιμεῖναι ἐπὶ λ. — Quidni igitur legamus: ἀτέχνως γὰρ κατὰ τὰ συγγράμματα φέρονται· τὸ δ' ἐπιμεῖναι ἐπὶ λόγῳ καὶ

ἐρωτήματι — ἥττον αὐτοῖς ἐνὶ ἢ τὸ μηδέν. Libri significantur ii, qui placita continent Heracliti ac caeterorum ρεόντων quos vocat, φιλοσόφων. — Emendationem video Scholiaetae auctoritate partim confirmari.

P. 181. E. Εἰ δέ γε μὴ, ὧ ἐταῖρε, κινούμενά τε αὐτοῖς καὶ ἐσῶτα φανεῖται· καὶ οὐδὲν μᾶλλον ὀρθῶς ἔξει εἰπεῖν ὅτι κινεῖται τὰ πάντα, ἢ ὅτι ἔστηκε.) Et si totius sententiae ratio ex antecedenti disputatione intelligi debeat, tamen, corruptum esse αὐτοῖς, ex his tantummodo verbis satis intelligitur. Nam quocunque te cogitatione vertas, sensum ex eo probabilem elicere nullum possis. Attamen levi manu ita mihi videor ulcus sanare, corrigens τὰ κινούμενά τ' ἐν αὐτοῖς καὶ ἐσῶτα φανεῖται. *Alioquin alia in illis apparebunt, quae moventur, alia, quae stant: nec melius dicatur, moveri omnia, quam omnia stare.* Cf. sequentia, quae hanc omnino lectionem postulare videntur. Similiter ἐν inferendum Hipp. Maj. p. 297. B. Καὶ κινδυνεύει, ἐξ ὧν εὐρίσκομεν, πατρός τινος ἰδέα εἶναι τὸ καλὸν τοῦ ἀγαθοῦ, ut exquisita restituatur forma ἐν πατρός τινος ἰδέα εἶναι τὸ κ. τ. α. Forma haec elegantiori fere sensu apud Platonem occurrit: veluti Legg. IX. 859. A. Οὕτω διανοώμεθα περὶ νόμων δεῖν γραφῆς γίνεσθαι ταῖς πόλεσιν, ἐν πατρός τε καὶ μητρὸς σχήμασι φιλοῦντων τε καὶ νοῦν ἔχόντων φαίνεσθαι τὰ γεγραμμένα. Ibid. XI. 918. E. Ἐν μητρὸς ἂν καὶ τροφῶς σχήματι τιμῶτο τὰ τοιαῦτα πάντα. Menex. 249. A. Τοὺς δὲ παῖδας συνεκτρέφει αὐτὴ (ἡ πόλις) προθυμουμένη ὅτι μάλιστα ἄδηλον αὐτοῖς τὴν ὀρφανίαν

υἱαν γενέσθαι, ἐν πατρὸς σχήματι κατασᾶσα αὐτοῖς αὐ-
τῇ, ἔτι τε παισὶν οὖσι κ. τ. λ. Et ibid. B. Πρὸς δὲ
τούτοις (ἡ πόλις) — τῶν μὲν τελευτησάντων, ἐν κλη-
ρονόμου καὶ υἱέος μοίρα καθεστηκυῖα, τῶν δὲ υἱέων, ἐν
πατρὸς, γονέων δὲ καὶ τῶν τοιούτων, ἐν ἐπιτρόπου, πᾶ-
σαν πάντων παρὰ πάντα χρόνον ἐπιμέλειαν ποιουμένη.

Ibid. E. Καὶ μὲν αἰσθησίς γε ἐπισήμη, ὡς ἔφαμεν
ἐγὼ τε καὶ Θεαίτητος. ΘΕΟ. Ἦν ταῦτα. ΣΩ. Οὐ-
δὲν ἄρα ἐπισήμην, μᾶλλον ἢ μὴ ἐπισήμην, ἀπεκρινά-
μεθα, ἐρωτώμενοι ὅ, τι ἐστὶν ἐπισήμη. ΘΕΟ. Ἐοίκατε
ΣΩ. Καλὸν ἂν ἡμῖν συμβάλῃ τοῦ ἐπανόρθωμα τῆς ἀπο-
κρίσεως κ. τ. λ.) Locus mirum in modum librario-
rum incuriâ conturbatus, hac forte ratione in pristi-
num ordinem restituendus est: — Θεαίτητος. ΘΕΟ.
Ἐοίκατε ΣΩ. Ἦν ταῦτα, οὐδὲν ἄρα ἐπισήμην μᾶλλον
ἢ μὴ ἐπισήμην, ἀπεκρινάμεθα, ἐρωτώμενοι ὅ, τι ἐστὶν
ἐπισήμη, καλὸν ἂν ἡμῖν σ. κ. τ. λ. Ἄρα proprie se-
dem habet post ἦν, sed hujusmodi transpositione ni-
hil in Platone frequentius. Vertendum: *sin autem*
rogati, quid sit scientia, hoc responderemus, scientiam
non magis esse scientiam quam inscitiam, pulcre emen-
dare anteriorem responsionem possemus. Caeterum si
nimium quis coacte dici putat οὐδὲν ἐπισήμην μᾶλλον
ἢ μὴ ἐπισήμην ἀπεκρινάμεθα, eadem occurrit brevilo-
quentia & alibi & infra 184. B. Αἰσθησιν γὰρ δὴ ἐπι-
σήμην ἀπεκρίνω.

P. 183. A. Ὅρθῳς λέγεις. ΣΩ. Πλὴν γε, ὦ Θεό-
δωρε, ὅτι οὕτω τι εἶπον, καὶ οὐχ οὕτω. δεῖ δὲ οὐδὲ
τοῦτο οὕτω λέγειν. (οὐδὲ γὰρ ἂν ἔτι κινεῖτο Οὕτω,
οὐδ' αὖ Μὴ οὕτω. οὐδὲ γὰρ τοῦτο κίνησις) ἀλλὰ κ.

τ. λ.) Intricata est haec & subtilis disputatio, cujus intelligendae difficultatem magnopere auxit librario-
rum in describendo incuria. Sed corrige & distin-
gue: — Πλήν γε, ὥ Θ. ὅτι οὕτω τε εἶπον καὶ οὐχ
οὕτω· δεῖ δὲ οὐδὲ τοῦτο οὕτω λέγειν· (οὐδὲ γὰρ αὖ
ἐτι κινεῖτο·) οὐδὲ αὖ Μὴ οὕτω· (οὐδὲ γὰρ τοῦτο κίνη-
σις) ἀλλὰ κ. λ. Disputationis ratio hujusmodi est:
si omnia omni tempore moventur, nec quidquam ali-
quod tempus eodem modo se habet, nihil prorsus
ita vel *non ita* se habet; nam quo tempore se *ita*
vel *non ita* haberet, eo non moveretur.

P. 187. B. Ἐὰν γὰρ μὴ Φανῇ προῖουσιν, ὥσπερ το-
νῦν, ἀλλό τι πειρασόμεθα λέγειν.) Scribendum τὸ νῦν.
Intelligitur enim λεγόμενον. Eadem est ellipsis Polit.
262. C. Ἐν τῷ μὲν οὖν παρεσηκότι τὰ νῦν δηλῶσαι
μηδὲν ἐνδεῶς, ἀδύνατον. Ibid. 284. D. Ἐτι δὲ πρὸς
τὰ νῦν καλῶς καὶ ἱκανῶς δείκνυσθαι — Euthyphr.
12. D. Εἰ μὲν οὖν σύ με ἡρώτας τι τῶν νῦν δὴ,
οἶον — Legg. XI. 917. D. Sophista 241. A. Πῶς
γὰρ οὐ μαυθάνομεν, ὅτι πάνταντία φήσει λέγειν ἡμᾶς
τοῖς νῦν δὴ, ψευδῇ τολμήσαντας εἰπεῖν ὥς ἔστιν ἐν δό-
ξαις τε καὶ κατὰ λόγους; Stephanus hoc loco nullam
suspiciatus ellipsin inepte legendum censuit — τοὺς νῦν
δὴ ψευδῇ —

P. 189. B. Οὐ γὰρ οὕτως, οὔτε ὥς ὀλίγον πρότερον
ἐσκοποῦμεν, ψευδὴς ἐστὶ δόξα ἐν ἡμῖν.) Haec Socratis
verba, quippe antecedentis disputationis conclusio-
nem continentia, ita emendanda putem, ut pro
οὐ γὰρ οὕτως scribatur οὐγ' ἄρ' οὕτως. Similiter si-
mili sensu infra p. 190. D. Οὐτ' ἄρ' ἀμφοτέρω, οὔτε

τὸ ἕτερον δοξάζοντι, ἐγκωρεῖ ἀλλοδοξεῖν. P. 210. A. Οὐτ' ἄρα αἰσθησις, ὧς Θεαίτητε, οὔτε δόξα ἀληθής, οὔτε μετ' ἀληθοῦς δόξης λόγος προσγιγνώμενος, ἐπισήμη ἀν εἴη. Critone 49. C. Οὐτε ἄρα ἀνταδικεῖν δεῖ, οὔτε κακῶς ποιεῖν οὐδέναι ἀνθρώπων.

Ibid. E. Ὅταν οὖν τοῦθ' ἡ διάνοιά του δρᾷ, οὐ καὶ ἀνάγκη αὐτὴν ἦτοί ἀμφοτέρα ἢ τὸ ἕτερον διανοεῖσθαι; ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη μὲν οὖν. ΣΩ. Ἦτοι ἄρα γε ἡ ἐν μέρει. ΘΕΑΙ. Κάλλις α.) Postremum hoc Theaeteti Κάλλις α. post ejusmodi Socratis interrogationem minus bene respondere videtur. Germanam esse scripturam judicem Καὶ μάλλισα, quod facile abire in Κάλλις α. potuit.

P. 190. C. Ἐατέον δὲ καὶ σοὶ τὸ ῥῆμα περὶ τοῦ ἑτέρου. λέγω γὰρ αὐτὸ τῇδε, μηδένα δοξάζειν, ὧς τὸ αἰσχροῦ, καλοῦ, ἢ ἄλλό τι τῶν τοιούτων. ΘΕΑΙ. Ἀλλ' ὧς Σώκρατες, ἐγὼ τε καὶ μοι δοκεῖ ὧς λέγεις.) Emendo: Ἐατέον δ', εἰ καὶ σοὶ δοκεῖ, τὸ ῥῆμα — Quam emendationem maxime Ficino debeo, qui hanc secutus lectionem videtur. Reddit enim: *Mittamus, si placeat, verbum hoc alterum.*

P. 193. E. Παρελείπετο δὲ γέ που τὸ νῦν λεγόμενον, ἐν ᾧ δὴ φαμέν τὴν ψευδῇ δόξαν γίγνεσθαι, τὸ ἀμφοῦ γιγνώσκοντα, καὶ ἀμφοῦ ὁρῶντα ἢ τινὰ ἄλλην αἰσθησιν ἔχοντα ἀμφοῖν, τῷ σημείῳ μὴ κατὰ τὴν αὐτοῦ αἰσθησιν ἐκάτερον ἔχειν, ἀλλ', οἷον τοξότην φαῦλον ἰέντα, παραλλάξαι τοῦ σκοποῦ.) Etiam si aliquis forte sensus ex his verbis elici possit, tamen dura est & contorta oratio. Praestat lectionem revocare, quam vertendo expressit Ficinus — αἰσθησιν αἰσθανόμενον. ἔχον-

ἔχοντα ἀμφοῖν τὸ σημεῖον μὴ κατὰ τ. κ. τ. λ. Qua lectione ad ipsam loci declarandam sententiam nulla esse, me iudice, accommodatior potest.

P. 206. D. Ἡ οὐ δοκεῖ σοι τὸ τοιοῦτον λόγος εἶναι; ΘΕΑΙ. Ἐμοιγε· τὸν οὖν αὐτὸ δρῶντα, λέγειν Φαμέν. ΣΩ. Οὐκοῦν κ. τ. λ.) Non negligenda est Editionis Basil. & Ficini etiam codicis scriptura, in quibus Socratis nomen ante τὸν οὖν praepositum, ante Οὐκοῦν omissum est. Ex hac forte ita proficiendum, ut legatur: ΘΕΑΙ. Ἐμοιγε· ΣΩ. Τὸν οὖν αὐτὸ δρῶντα λέγειν Φαμέν; ΘΕΑΙ. Φαμέν. ΣΩ. Οὐκοῦν — Nisi praestet: — Φαμέν; ΘΕΑΙ. Φαμέν γάρ. uti infra 207. B. — ἐρρήθη ΘΕΑΙ. Ἐρρήθη γάρ. et centies alibi.

P. 209. Α. Ἡνίκ' οὖν ἐδόξαζον μόνον, ἄλλοτι ᾧ τῶν ἄλλων διαφέρεις, τούτων οὐδενὸς ἡπτόμην τῇ διανοίᾳ; ΘΕΑΙ. Οὐκ ἔοικε. ΣΩ. Τῶν κοινῶν τι ἄρα διανοούμεν, ᾧ οὐδὲν σὺ μᾶλλον ἢ τις ἄλλος ἔχει.) Cum constans sit caeterarum Edd. scriptura ἄλλό τι, eademque quo se commendet multum habeat, minime eam repudiandam existimem. Opponi enim ab auctore videtur sequenti τῶν κοινῶν τι, hoc sensu: *Aliud quid, quo a caeteris diversus es, huiusmodi rem nullam cogitatione assequebar. Th. Non videtur. So. Communium igitur aliquid cogitabam, quorum &c.* Quodsi quis verborum structuram reprehendit, non levior sane reprehensionis sit causa, si legamus ἄλλοτι. Sed frequens est apud Platonem huiusmodi orationis conversio, & similem habuimus supra 194. C. Ὅταν μὲν ὁ κηρὸς — μετρίως εἰργασμένος ᾖ, τὰ ἰόντα διὰ τῶν

τῶν αἰσθήσεων, ἐνσημαινόμενα εἰς τοῦτο τὸ τῆς ψυχῆς
κέαρ — τότε μὲν καὶ τούτοις καθαρὰ τὰ σημεῖα ἐγγι-
γνόμενα κ. λ. ubi τὰ ἰόντα &c. (uti in nostro loco
ἄλλό τι) nullam habet apodofin, sed immutatur dein-
ceps orationis ratio. Ejusmodi est etiam Critone
54. D. Ἀλλὰ ἴσθι, ὅσα γε τὰ νῦν ἐμοὶ δοκοῦντα,
εἴαν τι λέγῃς παρὰ ταῦτα, μάτην ἐρεῖς. Critia 112. E.
Τὰ γε δὴ τῶν ἀντιπολεμησάντων αὐτοῖς οἷα ἦν, ὥς τε
(1. ὥς τε) ἀπ' ἀρχῆς ἐγένετο — εἰς τὸ μέσον αὐτὰ
νῦν ἀποδώσομεν. Alibi.

P. 209. D. Ὡν ὀρθὴν δόξαν ἔχομεν, ἢ τῶν ἄλλων
διαφέρει, τούτων προσλαβεῖν ἡμᾶς κελεύει ὀρθὴν δόξαν,
ἢ τῶν ἄλλων διαφέρει. καὶ οὕτως ἢ μὲν σκυτάλης ἢ
ὑπέρου ἢ ὁτουδὲ λέγεται περιτροπὴ, πρὸς ταύτην τὴν
ἐπίταξιν οὐδὲν ἂν λέγοι.) Etiamfi non bene se habet
& corruptela laborat locus, ipsius tamen vim ac
significationem egregie affecutus videtur Ficinus, qui
sic eum reddidit: *Atque ita oratio tua erit aut scu-
ticae aut pistilli aut cujusvis circumvolutioni simi-
lis: ad hoc autem praeceptum nihil omnino dicit.* Om-
nino haec unice esse potest auctoris sententia, istius-
modi disputationem, veluti circulum, unde orsa est,
eodem redire, ejusque eandem esse rationem, quae
scytalae, pistilli, aliarum rerum, quae circumver-
tuntur. Quam sententiam ut ipse exprimat Plato, le-
gendum conjeci: — οὐδὲν ἂν διαφέροι. Caeterum σκυ-
τάλη hoc loco non est *scutica*, sed Lacedaemoniorum
scytala. Ad Scholiastae notam, qua ὑπέρου περιτροπὴ
explanat, annotavit Ruhnkenius: „Tzetz. ad He-
„fiod. p. 105. Gatak. ad M. Ant. X. §. 17. Fac-

„ ciol. Acroas. 6. Plutarch. T. II. 1072. Zenob.
 „ p. 160. Suid. h. v. Toup. ad Suid. III. p. 257.
 „ Apostol. 249. Hesych. II. 1462. Lucian. T. I.
 „ p. 823.”

Ibid. E. Εἰ τὸ λόγον, ὦ παῖ, προσλαβεῖν, γυνῶναι
 κελεύει. ἀλλὰ μὴ δοξάσαι τὴν διαφορότητα, ἣδὲ χρῆμα
 ἂν εἴη τοῦ καλλίστου τῶν περὶ ἐπισήμην λόγου.) Fici-
 nus: Si, dum rationem, o puer, accipere praecipit,
 nosse praecipit, non autem differentiam opinari, dulcis
 sane res esset ratio & omnium quae ad scientiam per-
 tinent, pulcerrima. Partim egregie & emendate, par-
 tim male. Secutus est enim, quam veram esse ju-
 dicem, loci lectionem: εἰ τὸν λόγον προσλαβεῖν κε-
 λεύων, γυνῶναι κελεύει — Elegantiam vero non cepit
 dictionis ἣδὲ χρῆμα ἂν εἴη τοῦ κ. τ. π. ε. λ. Suave pro-
 fecto negotium foret praeclarissima haec omnium, quas
 commemoravimus, scientiae ratio. Similiter Rep. VIII.
 p. 567. E. Ἡ μακάριον λέγεις τυράννου χρῆμα.

Sophist. 220. A. Νευσικοῦ δὲ τὸ μὲν, πτηνὸν
 Φῦλον ὀρώμεν, τὸ δὲ, ἔνυδρον.) Corrigendum: ἐροῦμεν.
 Sic paullo ante: Ζωοθηρικῆς δ' ἄρ' οὐ διπλοῦν εἶδος ἂν
 λέγοιτο ἐν δίκη; & mox eadem sententiā usurpatur
 λέγεται. Φήσομεν, προσαγορεύειν, προσειπεῖν, ῥηθῆναι
 & similia. Caeterum, ut h. l. ἐροῦμεν restituimus,
 sic εἰρήκαμεν restituendum Epist. II. p. 313. C. Σχε-
 δόν, κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν, εὐρήκαμεν ὃ σὺ ἐπέσειλας,
 ὅπως δεῖ πρὸς ἀλλήλους ἡμᾶς ἔχειν. Quod confirmat
 sequens illud: πῶς οὖν οὐ ταῦτ' ἔσαι καὶ πάντα αἶ
 εἰρήκαμεν;

P. 221. B. Τούτου δὲ τὸ περὶ τὴν κατώθεν
 ἄνω

ἐνὶ πληγὴν ἀνασπώμενην, ἀπ' αὐτῆς τῆς πράξεως
ἀφομοιωθὲν τοῦνομα, ἡ νῦν ἀσπαλιευτικὴ ζητηθεῖσα ἐπί-
κλην γέγρονε.) Inepte ἀνασπώμενην cum πληγὴν con-
jungitur. Scribe: τοῦτου δὲ τὸ — ἀνασπώμενον. Sic
p. 220. E. Τὸ τῆς ἐναντίας ταύτης πληγῆς ἀγκίστρον
τε γιγνόμενον, καὶ τῶν ἰχθύων, οὐχ ἡ (legendum ἡ,
uti Interpres legisse videtur) τις ἂν τύχη τοῦ σώμα-
τος — ἀλλὰ περὶ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ σῶμα τοῦ θηρευ-
θέντος ἐκάστοτε, καὶ κάτωθεν — ἀνασπώμενον. Ad hanc
item rationem revocandum p. 223. D. Τὸ δὲ γε ἐξ
ἄλλης εἰς ἄλλην πόλιν διαλλαττομένων ὦνῃ καὶ πράξει,
ἐμπορικῇ; ubi de veritate correctionis διαλλαττόμενον
dubitare non debuerat Stephanus. Caeterum ejus-
modi est etiam p. 225. D. Δοκῶ μὲν τὸ δι' ἡδονῆν
τῆς περὶ ταῦτα διατριβῆς, ἀμελὲς τῶν οἰκείων γιγνόμε-
νον; quod tamen sic immutandum censuit Cornarius:
δ. μ. τὸν δ. ἡ. τ. π. τ. δ. ἀμελῆ. — Sed bene se habet
vulgata, modo quod paulo post sequitur τὸν τοίνυν
τοῦναντίον, ex Basil. alterius lectione in τοῦτου τ. π.
abeat.

P. 234. B. Οὐκοῦν τὸν γ' ὑπισχνούμενον δυνατὸν εἶ-
ναι μιᾷ τέχνῃ πάντα ποιεῖν, γινώσκόμεν που τοῦτο,
ὅτι — δύνατος ἔσται.) Ut bene se habeat verborum
structura, conjiciat forte aliquis, legendum esse τοῦ
γ' ὑπισχνουμένου. Sed unice vera videtur lectio γι-
γνώσκόμεν που τοῦτον, ὅτι — δύνατος ἔσται: quam lo-
quendi rationem non semel apud Platonem reperias
Politic. p. 270. C. Μεταβολὰς δὲ μεγάλας καὶ πολ-
λὰς καὶ παντοίας συμφερομένας ἄρ' οὐκ ἴσμεν τὴν τῶν
ζώων φύσιν ὅτι χαλεπῶς ἀνέχεται; Ib. 277. E. Τοὺς

γάρ που παῖδας ἴσμεν, — ὅτι — διπισθάνονται. Menone p. 77. D. Γινώσκων τὰ κακὰ ὅτι βλάπτει ὧν παρῇ. Euthydem. p. 294. C. Οἶσθα Εὐθύδημον ὅπως δδόντας ἔχει. Ib. 295. D. Καὶ γὰρ ἔγνω αὐτὸν ὅτι μοι χαλεπαῖνοι διαφέλλονται τὰ λεγόμενα. Et p. 297. B. Ὡς ἐπίσταμαι τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας ὅτι ἀδικοὶ εἰσὶ. Amator. p. 134. C. Ἡ οὐκ οἶσθα αὐτόν, ὅτι τραχηλιζόμενος καὶ ἐμπιμπλάμενος καὶ καθευδὼν πάντα τὸν βίον διατετέλεκεν; Similiter Gorg. p. 449. E. Ἄρα σὶ δηλοῦσι τοὺς κάρνοντας, ὡς ἂν διαιτώμενοι ὑγιαίνουσιεν; Phaedone p. 63. D. Πρῶτον δε Κρίτωνα τόνδε σκεψώμεθα, τί ἐστὶν ὃ βούλεσθαι μοι δοκεῖ πάλαί εἰπεῖν. p. 95. B. Ταῦτα δὴ οὐκ ἂν θαυμάσαιμι καὶ τὸν τοῦ Κράδμου λόγον εἰ πάθοι. Menone p. 91. A. Οὗτος γάρ, ὧν Ἄνυτε, πάλαί λέγει πρὸς με ὅτι ἐπιθυμεῖ ταύτης τῆς σοφίας καὶ ἀρετῆς, ἥ — ταύτην οὖν τὴν ἀρετὴν σκόπει παρὰ τίνος ἂν πέμποντες αὐτὸν ὀρθῶς πέμπωμεν. Cum loco nostro Cf. Rep. X. p. 598. Quod in antecedentibus occurrit ταχεῖαν ὡς ἐμοὶ σκέψιν ἐπιτάττεις inepte vertit Interpres: *subitam, ut mihi videtur, considerationem imponis*. Vis dictionis est: *si meam cogites tarditatem, celerem mihi considerationem imponis*. Infra p. 237. C. Καὶ οἶω γε ἐμοὶ παντάπασιν ἀπορῶν. Parmen. 136. D. Πολὺ ἔργον προσάττεις, ὡς τηλικῶδε. Polit. 309. E. Σωφρον καὶ κόσμιον, ὡς γε ἐν πολιτείᾳ. Legg. VI. 770. A. Ἐπειδὴ νομοθετεῖν μὲν μέλλομεν, ἤρηνται δὲ ἡμῖν νομοφυλάκες, ἡμεῖς δ' ἐν δυσμαῖς τοῦ βίου, οἱ δ' ὡς πρὸς ἡμᾶς νέοι κ. τ. λ. e quo loco venustum illud ἐν δυσμαῖς τοῦ βίου defumfisse videtur Juncus apud Stob. p. 585.

p. 585. 42. Ed. Basil. Τὸν δὲ πρεσβύτην ἐν δυσμαίῳ
 ὄντα τοῦ βίου. Longin. C. XXXV. p. 192. fine.
 Παντὸς αἰὲ τοῦ μεγάλου καὶ ὡς πρὸς ἡμᾶς δαιμονικώτε-
 ρου. Lucian, Contempl. T. I. p. 498. De Saltat.
 T. II. p. 266. Καὶ ἤκιστα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ καὶ οἴῳ σοι
 πρέποντα. Imagin. p. 471. Ὅπόταν δὲ καὶ τὸ καλὸν
 ἐκεῖνο ἄδη, καὶ μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε δὴ τό-
 τε, ὦρα μὲν σιωπᾶν ταῦτα ἀλκυόσι καὶ τέττιξι καὶ τοῖς
 κύκνοις· ἄμουςα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα. Quem
 locum totum adscripsimus, ut obiter eum corrigere
 tentemus. Offenderunt Interpretes, & nemo non
 offendat necesse est, in illud ταῦτα, quod, unde pen-
 deat, quidve significet, nemo facile videat. Solanus
 illud in ταῖς, Gesnerus in αὕτη mutandum censebat,
 vehementiore uterque quam efficaciore remedio usus.
 Sed bene se habebit ταῦτα, si legamus: — ὦρα μὲν
 σιωπᾶν ταῦτα ἀκούουσι ἀλκυόσι καὶ τέττ. Facillime
 ΑΚΟΤΟΤΣΙ absorberi ab ΑΛΚΤΟΣΙ potuit. Con-
 firmat conjecturam quod ibidem mox sequitur: Ὁρ-
 Φεὺς δὲ καὶ Ἀμφίῳν — εἶγε ἤκουσαν, καταλιπόντες
 ἀντὰς κιθάρας, παρεσῆκσαν σιωπῇ, ἀκροώμενοι. Cae-
 terum in hoc Luciani loco pro τότε δὴ τί ποτε,
 vel, quod Jenfius tentabat, τότε δὴ εἰ ποτε, recte
 recepit Editor τότε δὴ τότε. Magnam fere haec re-
 petitio in aliis item formis vim habet. Plato Soph.
 238. A. Ἐστὶ γὰρ, ὦ μακάριε, ἔστι, καὶ ταῦτά γε
 τῶν ἀποριῶν ἡ μεγίστη καὶ πρώτη. Euthyd. 284. E.
 Σὺ μὲν — λοιδόρει, ὦ Κτήσιππε, λοιδόρει. Phaedr.
 242. D. Δεινὸν, ὦ Φαῖδρε, δεινὸν λόγον αὐτός τε ἐκ-
 μισαίς — Lucian. Toxar. p. 508. Θύομεν, ὦ Μνή-

εἰπτε, θύομεν. De locutione ταχεῖαν ὡς ἐμοὶ & similibus Cf. Jenfius ad Lucian. Tim. T. I. p. 125. P. 235. A. Ἀλλὰ σχεδὸν ἤδη σαφές ἐκ τῶν εἰρημέων, ὅτι τῶν τῆς παιδείας μετεχόντων ἐστὶ τις μερῶν. EE. Εἰς γόητα μὲν δὴ καὶ μιμητὴν ἄρα θετέον αὐτοῦ τινά.) Locus, qui significatur, est supra p. 234. A. Παιδῶν λέγεις τινά. EE. Τί δαί; τὴν τοῦ λέγοντος ὅτι πάντα οἶδε καὶ ταῦτα ἕτερον ἂν διδάξειεν ὀλίγου καὶ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, μὴ οὐ παιδῶν νομισέον; Unde sine controversia hic reponendum est τῆς παιδείας. Sed altius sedet vulnus, quam ut hoc remedio curari possit. Corrigendum insuper: ὅτι τῶν τῆς παιδείας μετεχόντων ἐστὶ τις εἷς. EE. Γόητα μὲν δὴ κ. τ. λ. Ubi εἷς ante γόητα μὲν δὴ — θετέον sententiam perturbat, ita εἷς post μετεχόντων ἐστὶ τις aptissime sequitur. — Similiter paullo post τὸ μὴ ἐκ τοῦ γένους εἶναι τοῦ τῶν θαυματοποιῶν τις εἷς. μερῶν ex glossa ad τῶν μετεχόντων olim adscripta in contextum deinde irrepsisse videtur. Haud dissimili distinctionis vitio liberandus est Xenophon in eximio illo ducum Graecorum a Tissapherne interfectorum characterismo. Anabaf. II. c. 1. Ἐκόλαζέ τε αἰεὶ ἰσχυρῶς, καὶ ὀργῇ ἐνίοτε, ὥστε καὶ αὐτῷ μεταμέλειν ἔσθ' ὅτε. Καὶ γνώμῃ δ' ἐκόλαζεν. Distingue — μεταμέλειν· ἔσθ' ὅτε καὶ γν. δ' ἐκ. Vitium inde natum videtur quod δὲ non suo loco positum sit. Sed ita nonnunquam & Xenophon & alii, ut notavit D'Orvill. ad Charit. L. VIII. c. 2. p. 173. Ed. Lips. Et sic item corrigas Rep. IV. 425. C. Καὶ τελευτῶν δὴ, οἶμαι, φαῖμεν ἂν εἰς ἐν τι τέλει καὶ νεανικὸν ἀποβαίνειν αὐτὸ, ἢ ἀγαθὸν ἢ καὶ τοῦ-

τοῦναντίον. τί γάρ; Οὐκ, ἢ δ' ὅς. Scribe — τοῦναντίον. Τί γάρ οὐκ; ἢ δ' ὅς. Ita etiam legisse Ficinus videtur.

P. 239. E. Ἐὰν ἐν κατόπτροις, ἢ πλάσμασι λέγῃς τι, καταγελάσεται σου τῶν λόγων ὅταν ὥς βλέπων τι λέγῃς αὐτῷ.) Egregia est lectio, quam expressit Ficinus, ὅταν ὥς βλέπων βλέποντι λέγῃς αὐτῷ. Sophista enim, quoniam non rerum considerat effigies & simulacra, sed, omni repudiato involucro, ipsam rerum naturam intuetur, paullo ante dictus est μύειν ἢ παντάπασιν οὐκ ἔχειν ὄμματα: Ridebit igitur, si cum ipso aliquis, tanquam cum vidente videns, per figuras & specula loquatur.

P. 241. B. Τὰς γὰρ ἀντιλήψεις καὶ ἀπορίας — ὁρᾷς ὥς εὐποροὶ καὶ πολλαί.) Legendum ἀποροὶ pro εὐποροὶ idque ad ἀντιλήψεις referendum. Contraria huic correctio requiritur infra p. 267. D. Πόθεν οὖν ὄνομα ἑκατέρῳ τις αὐτῶν λήφεται πρέπον; ἢ δῆλον δὴ χαλεπὸν οὖν; — καθὼς δὴ τῶν ὀνομάτων ἀνάγκη μὴ σφόδρα ἀπορεῖν. Ubi manifesto vitio pro εὐπορεῖν exstat ἀπορεῖν.

P. 248. D. — ἢ παντάπασιν οὐδέτερον οὐδετέρου τούτων μεταλαμβάνειν (Φατὲ); δῆλον ὥς οὐδέτερον οὐδετέρου. τᾶναντία γὰρ ἂν τοῖς ἔμπροσθεν λέγοιεν. ΘΕΑΙ. Μανθάνω τό δέ γε. ΞΕ. Ὡς τὸ γιγνώσκειν κ. λ.) Obscuro loco lumen affundas, colloquentium partes hoc modo distribuens: — μεταλαμβάνειν; ΘΕΑΙ. Δῆλον ὥς — λέγοιεν. ΞΕ. Μανθάνω τό δέ γε, ὥς το γιγνώσκ. —

P. 251. E. Τί οὖν οὐ καθ' ἐν, ἀποκρινόμενον, ἐφ' ἐκά-

ἐκάστου τὰ συμβαίνοντα ἐσκέψω;) Corrigendum existimo: — καθ' ἐν ἀποκρινομένων. *Cur non, respondentibus iis ad singula, ex unoquoque responso quid efficeretur considerasti?* Quam correctionem, cum aliam sequens Hospitis responsum, confirmat: καλῶς λέγεις· καὶ τιθῶμέν γε αὐτοὺς λέγειν κ. τ. λ. Tentaverat Stephanus ἀποκρινόμενος: at vero, ut e sequentibus patet, non Hospes respondet, sed ad Hospitis interrogationes philosophi illi, sive, qui eorum vices sustinet, Theaetetus.

P. 260. A. Πρὸς τὸ τὸν λόγον ἡμῖν τῶν ὄντων ἐν τι γενῶν εἶναι.) Excidit fortasse πολλῶν. ut legatur τῶν πολλῶν ὄντων ἐν τι γενῶν εἶναι. Sic bene se habebit oratio. Similiter supra p. 258. C. Τῶν πολλῶν ὄντων εἶδος ἐν, quod perperam vertit Ficinus. Redde: *generum, quae multa sunt, unum.*

Euthyd. p. 271. C. Ὁ δὲ συ ἐρωτᾷς τὴν σοφίαν αὐτοῖν, θαυμάσι' ὦ Κρίτων, πάνσοφοι ἀτεχνῶς. ὥς ἔγωγε οὐδ' ἤδειν προτοῦ ὅτι εἶεν οἱ παγκρατιασαί· τούτῳ γὰρ ἐσὸν κομιδῇ παμμάχῳ.) Et haec & quae proxime sequuntur, obscura pariter nec satis cohaerentia, omni erunt vitio purgata, si ὅτι minutissima mutatione in ὅ, τι convertas. Sic Socratis sententiae lumen accenderis, ut non dicat, quod reddidit Ficinus: *Et haecenus ignorabam equidem perfectos athletas esse: sed hoc, quod unum dicere & voluisse eum & potuisse patet: Sunt omnino sapientissimi; ut ego, quid tandem essent qui παγκρατιασαί dicuntur, antequam hos conveni, plane ignoraverim. Hi enim ad omne sunt instructi certaminis genus, nec tantum*

corpore valent. Ἐϋ ρυγνο, qua πάντων ἐστὶ κρατεῖν, sed ingenio etiam atque oratione, qua in judiciis certatur, κράτιστω sunt.

P. 282. D. Τὸ μὲν ἐμὸν παράδειγμα — οἷον ἐπιθυμῶ τῶν προτρεπτικῶν λόγων εἶναι.) Malim: οἷων ἐπιθυμῶ τῶν πρ. Sic supra p. 278. D. Πρότερον δ' ἐγὼ σφῶϊν ἐνδείξομαι οἷον αὐτὸ ὑπολαμβάνω, καὶ οἷου αὐτοῦ ἐπιθυμῶ ἀκοῦσαι. Ejusdem est formae Rep. V. p. 459. B. Βαβαί, ὦ φίλε ἑταῖρε, ὥς ἄρα σφόδρα ἡμῖν δεῖ ἄκρων εἶναι τῶν ἀρχόντων. Quam formam non intelligens Stephanus tollendum censuit εἶναι.

P. 283. E. Εἶπον ἂν σοι εἰς κεφαλὴν, ὅ, τι μαθῶν, μου καὶ τῶν ἄλλων καταψεύδη τοιοῦτο πρᾶγμα.) Cornarius pro μαθῶν substituendum censet ματὴν: non memor dictionis Atticae τί μαθῶν; Quae dictio raro apud Platonem, sed frequenter apud Aristophanem occurrit. Acharn. vs. 826. Τὴν μαθῶν φαίνεις ἄνευ θρυαλλίδος; Vespis Vs. 251. Τί δὴ μαθῶν, τῷ δακτύλῳ τὴν θρυαλλίδ' ὠθεῖς; Sic item Pluto Vs. 909. Σὺ; τί μαθῶν; & aliis locis. Propius etiam ad nostrum locum accedit Eupolidis illud apud Stob. Ser-mone IV. p. 53.

— Εὐθὺ γὰρ πρὸς ὑμᾶς πρῶτον ἀπολογησομαι
Ὅ, τι μαθόντες τοὺς ξένους μὲν λέγετε ποιητὰς σοφούς.

Vide Interpretes ad Aristoph. Plut. Vs. 909.

P. 285. E. Ἡ σὺ, ὦ Διονυσόδωρε, οὐκ οἶει εἶναι ἀντιλέγειν; Οὐκοῦν σὺ τ' ἂν, ἔφη, ἀποδείξαις πώποτε
H ἀκούει

ἀκούσας οὐδενὸς ἀντιλέγοντος ἑτέρου ἑτέρῳ. Ἀληθῆ λέγεις, ἔφη. ἀλλὰ ἀκούωμεν νῦν εἴ σοι ἀποδείκνυμι ἀντιλέγοντος Κτησίππου Διονυσοδώρῳ. ἢ καὶ ὑπόσχοις αὐτοῦτον λόγον;) Vere Cl. Mitscherl. pro οὐκοῦν legendum οὐκουν judicavit. Sed ne sic quidem omnis ex impedito loco difficultas est sublata. Non dubito, quin hoc modo germana restituenda sit scriptura: οὐκουν σύ γ' αὖν, ἔφη, ἀποδείξαι πώποτε ἀκούσας οὐδενὸς ἀντιλέγοντος ἑτέρου ἑτέρῳ. Ἀληθῆ λέγεις, ἔφη. Ἀλλὰ ἀκούωμεν νῦν εἴ σοι ἀποδείκνυμι μὴ ἀντιλέγοντος — ἢ καὶ — λόγον; Elliptice ponitur οὐκουν σύ γ' αὖν, quod ad ἢ σὺ οὐκ οἶσι εἶναι ἀντιλέγειν; respondet hoc sensu: *tunc vero non putas contradici posse? Neque tu etiam putares, si probari aliquando audiveras, neminem contradicere nemini posse.* Eadem est ellipseos elegantia & insertum etiam γε habet Gorg. p. 466. E. Φημὶ μὲν οὖν ἔγωγε ΣΩ. Μὰ τὸν οὐ σύ γε. P. 474. B. Ἐπεὶ σὺ δέξαιο αὖν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν; ΣΩ. Καὶ σύ γ' αὖν, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες.

P. 286. C. Οἶμαι δὲ αὐτοῦ (τοῦ λόγου) τὴν ἀληθεῖαν παρὰ σοῦ μάλιστα πεύσεσθαι. ἄλλο τι ἢ ψευδῆ λέγειν οὐκ ἔστι. τοῦτο γὰρ δύναται ὁ λόγος. ἢ γάρ; ἀλλ' ἢ λέγοντα, τὰληθῆ λέγειν, ἢ μὴ λέγειν; Συνεχῶρει.) Requiritur post ἢ γάρ; affirmans Dionysodori responsum, nec tamen salvâ loci perspicuitate addi illud potest. Sic enim verba ἀλλ' ἢ λέγοντα, τὰληθῆ λέγειν, ἢ μὴ λέγειν, quae proxime cohaerent cum anterioribus ἄλλο τι ἢ ψευδῆ λέγειν οὐκ ἔστι, ita a se invicem sejungerentur, ut quo quidque pertineret ad intelligendum esset difficillimum. Sed per-

tur-

turbatus est locus. Sedem non habent suam τοῦτο γὰρ δύναται ὁ λόγος, ἢ γὰρ; ac reponenda sunt post ἢ μὴ λέγειν; qua transpositione & ἢ γὰρ; sibi respondens habebit Συνεχώρει, & caetera omnia sibi invicem erunt connexa. Porro Stephani repudianda est opinio, qui ἄλλο τι ἢ ὅτι legendum censet, ut hoc cum praecedentibus cohaereat. Scribendum est ἄλλοτι ἢ *nonne*. Cujus particulae usus notior est, quam ut exemplorum auctoritate confirmari debeat. Et tamen, uti hoc loco Stephanum, ita, quod magnopere miror, Interpretes etiam latuit ad Max. Tyr. Diff. XIX. C. I. Ὁ Πέρσης — ἄλλο τι ἢ καὶ οὗτος ἐπὶ ταῦτα σπεύδων ταῦτα ἔδρα; Ubi Davisius post ἄλλο τι e praecedentibus repetens ἐδίωκεν, ita locum & legit & interpungit: ἄλλο τι, ἢ καὶ οὗτος κ. λ. Marklandus autem tentat: ἄλλο τι καὶ οὗτος ἢ ἐπὶ τοῦτο σπεύδων, ταῦτα ἔδρα; Sed simpliciter scribendum ἄλλοτι ἢ καὶ & vertendum: *nonne hic etiam illud appetens illa perpetravit?* Redeo ad Platonem. Non recusam, si quis pro μάλιστα πεύσεσθαι ex altera Bas. recipiendum existimet κάλλιστα π. Caeterum huc redit sententia: *Nonne fieri nequit, ut falsa quis dicat, sed ita se potius res habet, ut quis vel vere vel non dicat? Haec enim est disputationis illius vis ac sententia: nonne? Adsentiebat.*

P. 286. D. Ἀλλὰ σὺ, ἔφη, ἔλεγξον. ἢ καὶ ἐσι τοῦτο κατὰ τὸν σὸν λόγον ἐξελέγξαι, μηδενὸς ψευδομένου; Οὐκ ἔστιν, ἔφη ὁ Εὐθύδημος, οὐδ' ἄρα ἐκέλευον, ἔφη, ἐγὼ νῦν δὲ, ὁ Διονυσόδωρος, ἐξελέγξαι. τὸ γὰρ μὴ ὄν πᾶς

ἂν τις κελεύσαι;) Ita haec vertit Ficinus, quasi verba ἢ καὶ ἐστὶ τοῦτο κατὰ τὸν σὸν λόγον ἐξελέγξαι, μηδενὸς ψευδομένου; in libro suo Socrati adscripta reperit. Et fane uni Socrati recte adscribi possunt. Sed praeterea corrigenda est interpunctio, ut quod post ἐξελέγξαι positum est comma, id post λόγον reponatur: unde haec exsistat sententia: *An hoc etiam admittit assertio illa tua, refellere aliquem posse si nemo mentiatur?* In sequentibus magna est difficultas. Quid enim dicat Dionysodorus οὐδ' ἄρα ἐκέλευον ἐγὼ νῦν δὴ ἐξελέγξαι, postquam paulo ante Socratem refellere iussit? Nil adjumenti praebet Ficinus, qui, etsi aliam secutus lectionem videtur, tamen non eam exprimit, quam locus requirit. Sed tolletur, opinor, difficultas, si ὁ Διονυσόδωρος vel deleamus vel in ὡς Διονυσ. mutemus, ut haec omnia ab Euthydemo dicantur. Sic tandem recte ad haec dicta Euthydemum alloquatur Socrates.

P. 288. A. Καὶ ὁ Κτήσιππος, θαυμασιὰ γε λέγεις, ἔφη, ὦ ἄνδρες, — καὶ ἐγὼ — εἶπον, ὦ Κτήσιππε, καὶ νῦν δὴ ἂν πρὸς Κλενίαν ἔλεγον, καὶ πρὸς σε ταῦτα ταῦτα λέγω, ὅτι οὐ γινώσκεις τῶν ξένων τὴν σοφίαν, ὅτι θαυμασιὰ ἐστίν. Postquam Ctesippus de hospitibus dixit mirabilia illos dicere, nunc Ctesippum dicit Socrates ignorare, mirabilem esse hospitem sapientiam. Inepte profecto. Nec tamen haec ineptia vel Socrati vel Platoni tribuenda est. Germana enim est lectio ὅ, τι θαυμασιὰ ἐστίν, eaque ita vertenda: *Ignoras Ctesippe, qua tandem in re mirabilis sit hospi-*

hospitum sapientia. Confirmat correctionem, quod mox de hospitibus dicitur, ἕως ἂν ἡμῖν ἐκφανῆτον ἐφ' ᾧ αὐτὸν σπουδάζετον.

P. 289. B. Πολλοῦ ἄρα δεῖ, ὥς ἔοικεν, ἡμᾶς λυροποιούς δεινοὺς εἶναι, καὶ τοιαύτης τινὸς ἐπισήμης ἐπιβόλους· ἐνταῦθα γὰρ δὴ χωρὶς μὲν ἡ ποιοῦσα τέχνη, χωρὶς δὲ ἡ χρωμένη διήρηται, τοῦ αὐτοῦ πέρι. ἡ γὰρ λυροποιϊκὴ καὶ ἡ κιθαριστικὴ πολὺ διαφέρειτον ἀλλήλοιν. οὐχ οὕτω; Συνέφη. Οὐδὲ μὲν αὐλοποιϊκῆς γε δηλονότι δεόμεθα.) Dixerat in antecedentibus Socrates, sibi & Cliniae istiusmodi opus esse scientiā, in qua & *facere* & *facto uti* de unā eademque re concurrant. Inde hanc nunc conclusionem minus recte efficit, multum abesse, ut ipse & Clinias lyras & facere & tractare possint. Sed noli dubitare, quin recte omnino concluderit Socrates. Scripsit enim Plato: ἡμᾶς λυροποιούς δεῖν δεινοὺς εἶναι. *Multum igitur abest, ut egregios nos esse oporteat lyrarum opifices, scientiaeque esse peritos, quae in lyris tractandis cernitur.* Nam hac in re & *facere* & *facto uti* non concurrunt, sed alia est, quae facit, *ars*, alia, quae utitur. Postrema illa δηλονότι δεόμεθα glossema redolent. Pendet οὐδὲ μὲν αὐλοποιϊκῆς γε ab antecedenti ἐπιβόλους, quod non intelligens Graeculus quidam, ut sensum dictioni affingeret, glossema illud adscripsisse videtur. Simili additamento purgandus est Dialogus *de Divitiis* qui Aeschinis nomine fertur p. 52. Ed. Cler. — Ἀλλὰ καὶ τὸν ἀντιλέγοντα ποιῆσαι ὁμολογεῖν σοὶ δηλονότι. Ejicienda sunt ultima σοὶ δηλονότι. Nec dubito quin idem remedium adhibendum sit Symp, p. 195. A.

Ἔστι δὲ κάλλιστος ὦν, τοιόσδε· πρῶτον μὲν νεώτατος θεῶν,
 ὦ Φαῖδρε. μέγα δὲ τεκμήριον τῷ λόγῳ αὐτὸς παρέχε-
 ται, Φεύγων Φυγῇ τὸ γῆρας, ταχὺ ὃν δηλονότι. θᾶπτον
 γοῦν τοῦ δέοντος ἡμῖν προσέρχεται· ὃ δὲ πέφυκεν Ἔρως
 μισεῖν. Tolerari enim non potest in pulcerrima hac
 Amoris laudatione ineptum illud ac frigidum ταχὺ
 ὃν δηλονότι. θᾶπτον γ. τ. δ. ἢ. προσέρχ. quo sublato
 reliqua se optime habeant. Haud dubie profectum
 est a jejuni cujusdam annotatoris manu, qui haec ad
 explicandum Φεύγων Φυγῇ adscripserit. Hujusmodi
 autem glossmata se ipsa fere produnt adjecto, vel
 δηλονότι, ut in his, quos memoravimus, locis, vel
 δήπουθεν, ut Phileb. p. 62. E. Τί δὲ μετὰ ταῦτα;
 ἄρ' οὐκ εἰ μὲν τινες ἀναγκαῖαι, καθάπερ ἐκεῖ, συμμικ-
 τέον καὶ ταύτας; ΠΡΩ. Τί δ' οὐ; τὰς γε ἀναγκαῖας
 δήπουθεν, ubi manifestum est postrema haec: τὰς γε
 ἀναγκαῖας δήπουθεν, quae otiose redundant, adscripta
 fuisse aliquando ad praec. ταύτας, ac postea in con-
 textum alieno loco irrepsisse.

P. 290. C. Εἶεν, ἣν δ' ἐγὼ, ὦ κάλλιστε καὶ σοφώ-
 τατε Κλεινία, τοῦτο οὕτως ἔχει.) Omnino proban-
 dum est, quod in utraque Bas. & Aldina reperitur,
 ἔχει cum interrogandi signo. Confirmat hoc illa apud
 Platonem paris venustatis Socratis interrogatio Sym-
 pos. p. 208. B. Εἶεν, ἣν δ' ἐγὼ, ὦ σοφωτάτη Διοτί-
 μα, ταῦτα ὥς ἀληθῶς οὕτως ἔχει;

Ibid. D. Εἰ οὖν, ἣ δ' ὅς, δεόμεθα ἐκείνης τῆς τέ-
 χνης ἥτις ἂν ὦ ἂν κτήσῃται, ἢ ποιήσασα, ἢ θηρεύσα-
 μένη αὐτὴ, καὶ ἐπισήσεται χρῆσθαι κ. τ. λ.) Inepta
 omnia huic loco affinxit Interpres. Sed mutanda

est distinctio, ut αὐτὴ ad καὶ ἐπισήσεται pertineat, & distinguatur post θηρευσαμένη. Vertendum: si igitur ea nobis opus est arte, quae illud, quod vel faciendo vel venando acquisivit, ipsa tractare scit &c. Eadem plane constructione occurrit αὐτοὶ p. 289. D. Ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ἄλλοι δυνατοὶ χρῆσθαι οἷς ἐκεῖνοι εἰργάσαντο οἱ λυροποιεῖν αὐτοὶ ἀδύνατοι.

P. 292. D. Ἀλλὰ τίνα δὴ ἐπισήμην; ἢ τί χρησόμεθα; — λέγωμεν δὴ οὖν τίς ποτέ ἐστιν αὕτη, ἢ τί χρησόμεθα. βούλει φῶμεν, ὧ Κρίτων, ἢ τ' ἄλλους ἀγαθοὺς ποιήσομεν;) Non placet Stephani conjectura, qui pro ἢ τ' ἄλλους reponendum esse ἢ τοὺς ἄλλους opinatur. Malim Atticam restitui formam ἢ Γ' ἄλλους. Sed bina praeterea in hoc loco vitia latent, quae uti eum obscuritate offundunt, ita correctionem habent facillimam. Utrumque ἢ τί χρησόμεθα in ἢ τί χρησόμεθα mutandum.

P. 294. D. — ὥς' ἔγωγε καὶ αὐτὸς ὑπ' ἀπιστίας ἠναγκάσθην τελευτῶν ἔρεσθαι τὸν Εὐθύδημον εἰ καὶ ὀρχεῖσθαι ἐπίσαιτο ὁ Διονυσόδωρος. Ὁ δὲ, Πάνυ, ἔφη. Οὐ δὴ που, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ἐς μαχαίρας γε κυβισᾶν καὶ ἐπὶ τροχοῦ δινεῖσθαι, τηλικούτος ὢν· οὕτω πόρρω σοφίας ἦκει. Οὐδὲν, ἔφη, ὅ, τι οὐ.) Corrigere — τηλικούτος ὢν· ἢ οὕτω πόρρω σοφίας ἦκει; Sic nihil requiras ulterius. Magnopere haec dictio Platoni placuit. Cratyl. p. 410. D. Πόρρω ἤδη, οἶμαι, φαίνομαι σοφίας ἐλαύνειν. Euthyphr. p. 4. A. Οὐ γὰρ οἶμαί γε τοῦ ἐπιτυχόντος εἶναι ὀρθῶς αὐτὸ προᾶξαι, ἀλλὰ πόρρω που ἤδη σοφίας ἐλαύνοντος. Gorg. p. 486. A. Καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς πόρρω αἰεὶ φιλοσοφίας ἐλαύνον-

νοντας. Lepide Lyfid. p. 204. B. Οἶδα γὰρ ὅτι οὐ μόνον ἔρᾱς, ἀλλὰ καὶ πόρρω ἤδη εἰ πορευόμενος τοῦ ἔρωτος.

P. 295. B. Οὐκ αἰσχύνῃ, ὦ Σώκρατες, ἐρωτώμενος ἀντερωτᾶν; Εἶεν, ἦν δ' ἐγὼ· ἀλλὰ πῶς ποιῶ; οὕτω γὰρ ποιήσω ὅπως ἂν σὺ κελεύῃς· ὅταν μὴ εἰδῶ ὅ, τι ἐρωτᾷς, κελεύεις με ὅμως ἀποκρίνεσθαι, ἀλλὰ μὴ ἐπανερέσθαι.) Mirifice sibi ipse repugnat Socrates, qui postquam his verbis dixit, ad ea se quoque respondurum, quae non intelligit, paullo post fatetur: οὐ τοίνυν μὰ Δία ἀποκρινοῦμαι πρότερον πρὶν ἂν πύθωμαι. Et hanc quidem ut superarem difficultatem fuit aliquando cum ante οὕτω inferendum οὐχ putarem. Nunc vero interrogantis esse οὕτω γὰρ ποιήσω ὅπως ἂν σὺ κελεύῃς opinor, hoc sensu: *Sit ita: sed quid faciam? siccine vero faciam utcunque tu jubeas? Jubes me autem, si non assequor quid interroges, ad illud tamen respondere, nec meā ipsum vice interrogare.*

P. 295. E. Σὺ γὰρ πάντως πού κάλλιον ἐπίστασαι διαλέγεσθαι ἢ ἐγὼ, τέχνην ἔχων, ιδιώτου ἀνθρώπου.) Non opus est Cornarii conjectura, qui ante ιδιώτου ἀνθρ. inferendum censuit ἐμοῦ ὄντος. Dictio haec declaranda est è grata illa orationis negligentia, quam in Platone subinde deprehendere licet. Genitivus ιδιώτου ἀνθρ. pendet a μοῦ, quod scripsisse se putabat auctor, sed pro quo revera scripserat ἢ ἐγὼ. Ejusdem est rationis Legg. VIII. p. 831. D. — μηδὲν δυσχεραίνοντα, εἰ μόνον ἔχη δύναμιν καθάπερ θηρίω τοῦ φαγεῖν παντοδαπὰ καὶ πιεῖν ὡσαύτως. Ubi θηρίω nullo modo declarari possit, nisi referendum illud esse

esse animadvertas ad αὐτῷ ἢ δύναιμι, pro quo scripserat Plato ἔχη δύναμιν. Ad hanc forte anacoluthiam referendum est etiam Sympof. p. 203. A. Θεὸς δὲ ἀνθρώπων οὐ μίγνυται, ἀλλὰ διὰ τούτου πᾶσά ἐστιν ἡ ὁμιλία καὶ ἡ διάλεκτος θεοῖς πρὸς ἀνθρώπους καὶ ἐγρηγορόσι καὶ καθεύδουσι· ut Dativus καὶ ἐγρηγορόσι καὶ καθεύδουσι pendeat ab ἀνθρώποις πρὸς θεοὺς, pro quo scripserat θεοῖς πρὸς ἀνθρ. Sed de hujus loci ratione nolim pronunciare. Forte ibi legendum est: ἡ διάλεκτος θεοῖς πρὸς ἀνθρώπους, καὶ ἀνθρώποις πρὸς θεοὺς, καὶ ἐγρηγορόσι καὶ καθεύδουσι. Sic paulo ante dixerat: ἐρμηνεύον καὶ διαπορθμεύον θεοῖς τὰ παρ' ἀνθρώπων καὶ ἀνθρώποις τὰ παρὰ θεῶν. Locum hunc respexit Plutarch. de Orac. Def. p. 416. E.

P. 300. A. Πότερον δὲ ὁρῶσιν, ἔφη ὁ Εὐθύδημος, καὶ Σκύθαί τε καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τὰ δυνατὰ ὁρᾶν, ἢ τὰ ἀδύνατα; Τὰ δυνατὰ δήπου. Οὐκοῦν καὶ σὺ, ἔφη, καὶ γώ. ὁρᾶς οὖν τὰ ἡμέτερα ἱμάτια; Ναί. Δυνατὰ οὖν ὁρᾶν ἐστὶ ταῦτα. Ὑπερφυῶς, ἔφη ὁ Κτήσιππος. Τί δέ; ἢ δ' ὅς. Μηδέν. Σὺ δ' ἴσως οὐκ οἶει ὁρᾶν αὐτά· οὕτως ἡδὺς εἶ. Ἀλλὰ μοὶ δοκεῖς, Εὐθύδημε, οὐ καθεύδων ἐπικεκοιμηθῆσθαι, καὶ οἷόν τε λέγοντα μηδέν λέγειν, καὶ σὺ τοῦτο ποιεῖν.) Locus a librariis pessime habitus, ut omnis ex eo lepos ac facetia prorsus evanuerit. Et primum quidem καὶ γώ ad Euthydemum non pertinet orationem, sed est Ctesippi responsum, ut legendum sit: οὐκοῦν καὶ σὺ; Καὶ γώ, ἔφη. quam lectionem secutus est Ficinus. Sequentibus suam restitueris festivitatem, si Σὺ δ' ἴσως οὐκ οἶει ὁρᾶν αὐτά· οὕτως ἡδὺς εἶ. non Euthydemo, sed Ctesippo

tribuas, ut sic scribatur: Μηδέν· σὺ δ' ἴσως — ἡδὺς εἶ· ἀλλὰ κ. τ. λ. Sic egregie Ctesippus, quas ipsi Euthydemus struxerat, infidias effugit. Reliqua in nostris Edd. & magis etiam in Ficini versione impedita sunt. Sed nil, opinor, quod reprehendas restabit, si ante οἶόν τε inferas εἰ: *Videris mihi, si fieri possit, ut dicens quis nihil dicat, tu sane illud facere.* Sic apprimè ad haec Dionysodorus, Ἡ γὰρ οὐχ οἶόν τε, rogat, σιγῶντα λέγειν;

P. 300. D. — ὥς τε ὁ Κτήσιππος ἐγένετο πλείων ἢ δεκαπλάσιος. ὁ δ' ἐδόκει μοι, ἅτε πανοῦργος ὢν ὁ Κτήσιππος, παρ' αὐτῶν τούτων αὐτὰ ταῦτα παρηκηκόει.) Mirum cui forte videatur παρηκηκόει non pendere ab ἐδόκει, sed absolute esse positum. Et sane, minus bene se habet haec dictio. Malim: ὁ δὲ, δοκεῖ μοι, ἅτε κ. λ. Similiter Protag. p. 314. C. Δοκεῖ οὖν μοι, ὁ θυρώρς, εὐνοῦχός τις, κατήκουεν ἡμῶν· ubi δοκεῖ μοι nullam habet in sequens verbum vim. Posterius ὁ Κτήσιππος, tamquam inutile annotatoris additamentum, expungendum videtur. Quod ad loci vim & elegantiam, haud dissimile est illud Menex. p. 235. A. — γενναίως πάννυ διατίθεμαι, ἐπαινούμενος ὑπ' αὐτῶν· καὶ ἐκάστοτε ἔσηκα ἀκροώμενος καὶ κηλούμενος, ἡγούμενος ἐν τῷ παραχρῆμα μείζων καὶ γενναϊότερος καὶ καλλίων γεγονέναι.

P. 303. B. Ἐπὶ μὲν γὰρ τοῖς ἔμπροσθεν, ἐφ' ἐκάστοις πᾶσι παγκάλως ἐθορύβουν μόνοι οἱ τοῦ Ἐυθυδήμου ἔρασαι.) Nullam magnopere vim habet παγκάλως ἐθορύβουν. Sed scripsit auctor: ἐφ' ἐκάστοις πᾶσι παγκάλως.

Ibid.

Ibid. E. Ἐγνων ἔγωγε, καὶ τῷ Κτησίππῳ τὸν νοῦν προσέχω ὥς ταχὺ ἡμᾶς ἐκ τοῦ παραχρῆμα μιμεῖσθαι οἶός τε ἦν.) Ita haec cum antecc. cohaerent, ut in iis dixerit Socrates, mirari se hospitem illorum sapientiam eo maxime nomine, quod ita eam artificiose excogitarint, ut cuivis homini quam brevissimo tempore tradi possit. Quem nexum animadvertens, nemo est, quin videat, causalem post ἔγνων particulam excidisse. Et mihi quidem ita constitutus hic locus videtur: ἔγνων γοῦν ἔγωγε τῷ Κτησίππῳ τὸν νοῦν προσέχων κ. λ. *Animadverti enim, Ctesippum considerans, quam cito & protinus vos imitari potuerit.* Γοῦν ab ἔγνων absorberi facillime potuit, & καὶ eā de causā additum videtur, ut corruptum προσέχω cum ἔγνων conjungeretur. Sic vitium vitium gignit.

Protag. p. 310. B. Πρωταγόρας, ἔφη, ἦκει εἰς παρ' ἐμοὶ. Πρώην, ἔφην ἐγώ· σὺ δὲ ἄρτι πέπυσαι;) Dure locutus sit Plato, si reddenda sunt haecce, prouti reddita sunt a Ficino: *Tum ego, ille jam pridem venit: tu vero modo audisti?* Sed uno inserto commate dictionem habebis aptissimam. Distinguendum: Πρώην, ἔφην, ἐγώ· σὺ δὲ α. π. *ego jam pridem, tu vero modo audisti?* In priore loci parte omnino est probanda Mitscherlichii animadversio, quā εἰς παρ' ἐμοὶ non ad ἦκει, uti editur, sed ad ἔφη refertur.

P. 312. D. Εἰ δέ τις ἐκεῖνό ἔροιτο, ὃ δὲ σοφιστὴς τῶν τί σοφῶν ἐστὶ; τί δὲ ἀποκρινοίμεθα αὐτῷ; ποίας ἐργασίας ἐπιστάτης; τί δὲ εἴποιμεν αὐτὸν εἶναι; ὦ Σώ-

κρατες, ἐπισάτην τοῦ ποιῆσαι δεινὸν λέγειν.) Quandoquidem insignis est hic dialogus cum suavitate atque elegantia, tum eâ praecipue facilitate, qua interrogationibus junguntur responsiones; haud temere mirearis, tam parum concinnè hoc loco Socrati respondere Hippocratem. Sed noli credere, ita haec esse a Platone conscripta. Scripsit haud dubie vir venustissimus: — Τί ἂν εἴποιμεν; Εἴποιμεν αὐτὸν εἶναι, ὃ Σώκρατες, ἐπισάτην τ. π. δ. λ. Post τί σοφῶν ἐσι; adjiciendum est, quod excidisse videtur, ἐπισήμων. Sic paulo ante: τῶν τί σοφῶν ἐπισήμονες, & οἱ τῶν σοφῶν ἐπισήμονες.

P. 322. B. Ζεὺς οὖν δείσας περὶ τῷ γένει ἡμῶν, μὴ ἀπόλοιτο πᾶν, Ἑρμῆν πέμπει ἄγοντα εἰς ἀνθρώπους αἰδῶ τε καὶ δίκην — ἐρωτᾷ οὖν Ἑρμῆς, διὰ τίνα οὖν τρόπον δόιη δίκην καὶ αἰδῶ ἀνθρώποις.) Ferri omnino non potest διὰ τίνα τρόπον. Omissum est διὰ in excerpto MS. Cod. Reg. quod penes Ruhnkenium fuit. Sed unice legendum est: — ἐρωτᾷ οὖν Ἑρμῆς Δία, τίνα οὖν τρ. Caeterum sunt haec ab Hesiodo profecta. Vid. J. de Rhoer ad Porphyrr. p. 9. &, quem citat, Sext. Empir. adv. Rhetor. II. p. 295. Eamdem Hesiodi fabulam respexit Max. Tyr. Diff. XX. init. In antecedentibus p. 321. B. post εἰς τὰ ἄλογα in nostris Editionibus omissa sunt nonnulla, quae in Ficini Cod. apparuerunt. Addit enim ille: (*neque advertit nihil ex tanta sibi elargitione superfore, quo genus nostrum deinde donaret.*) — Quod additamentum tam apprime hunc locum subsequitur, ut, quin ab ipso sit auctore profectum, dubitari nequeat.

P. 325. B. Εἰ οὕτω μὲν ἔχει, οὕτω δ' αὐτοῦ πεφυ-
κότος, οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες εἰ τὰ μὲν ἄλλα διδάσκονται τοὺς
υἱεῖς, τοῦτο δὲ μὴ, σκέψαι, ὥς θαυμασίως γίνονται
οἱ ἀγαθοί.) Expuncto altero εἰ, ut οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες
κ. λ. a priori εἰ pendeant, facilis decurret ac dilucida
oratio. Ex egregio, quod in seqq. est, de pertinaci
puero dicto, ὥσπερ ξύλον διασρεφόμενον καὶ καμπτόμε-
νον, colorem duxisse videtur Themist. Orat. XXI.

P. 249. A. Καθάπερ τῶν κλάδων τοὺς διασρόφους φυέν-
τας οὐκ ἂν ποτε εὐθεῖς μηχανήσαιο ταῖς χερσὶ μαλάτ-
των τε καὶ ἐπικάμπτων, ἀλλ' ἀνατρέχουσιν αὐθις ἐπὶ
τὴν σκολιότητα τῆς γενέσεως. Cf. Plutarch. Reip.
ger. praec. p. 802. B. — ἐνὶ χρώμενος ὀργάνῳ τῷ
λόγῳ, τὰ μὲν πλάττων καὶ συναρμόττων, τὰ δὲ ἀντι-
στατοῦντα πρὸς τὸ ἔργον ὥσπερ ὄζους τινὰς ἐν ξύλῳ,
καὶ διπλόας ἐν σιδήρῳ μαλάσσω καὶ καταλεαίνων,
κοσμεῖ τὴν πόλιν. Ubi locum in Platonis Sophista re-
spicit, uti notavit Ruhnk. ad Tim. V. Διπλόον.

P. 328. D. Καὶ ἐγὼ ἐπὶ μὲν πολὺν χρόνον κεκηλη-
μένος, ἔτι πρὸς αὐτὸν ἔβλεπον, ὥς ἐροῦντα τι ἐπιθυμῶν
ἀκούειν.) Vertit Ficinus: *At ego diu post, utpote
superiori oratione delinitus, adhuc ipsum intuebar,
sequentium verborum desiderio inflammatus.* Minus
bene. Distinguendum: — ἔβλεπον ὥς ἐροῦντα τι, ἐπ.
ἀκ. *Et ego, ita ejus oratione captus, ut mihi diu
etiam post aures deliniret, adhuc eum intuebar, quasi
diceret aliquid, audire cupiens.* Quo sensu accipien-
dum esse ἐπὶ πολὺν χρόνον κεκηλημένος ex aliis Plato-
nis locis non temere mihi videor conjecisse. Ita
Menex. p. 235. B. Οὕτως ἔναυλος ὁ λόγος τε καὶ ὁ

Φθόγγος παρὰ τοῦ λέγοντος ἐνδύεται εἰς τὰ ὦτα, ὥς ἐ-
 μόγῃς τετάρτη ἢ πέμπτη ἡμέρα ἀναμιμνήσκομαι ἐμαυ-
 τοῦ, καὶ αἰσθάνομαι οὗ γῆς εἶμι. Crito sub finem
 ταῦτα εὖ ἴσθι ὅτι ἐγὼ δοκῶ ἀκούειν, ὥσπερ οἱ κορυβαν-
 τιῶντες τῶν αὐλῶν δοκοῦσιν ἀκούειν. καὶ ἐν ἐμοὶ αὕτη
 ἢ ἡχὴ τούτων τῶν λόγων βομβεῖ, καὶ ποιεῖ μὴ δύνα-
 σθαι τῶν ἄλλων ἀκούειν. Cf. Ruhnck. ad Tim. in V.
 Ἐναυλος & Κορυβαντιᾶν.

P. 335. D. ὦ παῖ Ἰππονίκου, αἰεὶ μὲν ἔγωγε σου
 τὴν φιλοσοφίαν ἀγαμαι, ἀτὰρ καὶ νῦν ἐπαινῶ καὶ φιλῶ.)
 Ex Ficini versione, *tuam semper philosophiam admira-
 tus sum*, conijcere quis possit pro ἀγαμαι eum ἡγα-
 μαι legisse, quae lectio etsi habet quo se commen-
 det, tamen tueri se satis posse vulgatam putem. Cae-
 terum similis est huic & forma & suavitatem locus
 Rep. L. II. p. 367. E. Καὶ ἐγὼ ἀκούσας, αἰεὶ μὲν
 δὴ τὴν φύσιν τοῦ τε Γλαύκωνος καὶ τοῦ Ἀδειμάντου
 ἡγάμην, ἀτὰρ οὖν καὶ τότε πάννυ γε ἥσθην, καὶ εἶπον
 κ. λ. Ubi procul dubio pro ἥσθην legendum est ἡγά-
 σθην. Cf. Themist. Orat. XI. p. 147. B. Καὶ δῆτα
 ἐγὼ — ἀλλὰ τε ἡγάσθην πολλάκις τῶν Ἀσσυρίων γραμ-
 μάτων. ἀτὰρ οὖν καὶ τοῦτο θαυμαστῶς ἀγαμαι καὶ ἐπαινῶ.
 Xenoph. Symp. C. VIII. §. 8. Ἀεὶ μὲν οὖν ἔγωγε
 ἡγάμην τὴν σὴν φύσιν, νῦν δὲ καὶ πολὺ μᾶλλον —
 Ibid. §. 12. Νῦν τὴν Ἥραν, ὦ Σώκρατες, ἀλλὰ τε
 σου πολλὰ ἀγαμαι, καὶ ὅτι — Themist. Orat. I.
 p. 7. C. Πολλὰ οὖν ἔγωγε ἀγάμενος βασιλέως, μᾶ-
 λιστα ἀγαμαι τῶν λοιπῶν, ὅτι πᾶν τὸ θυμοειδὲς τῆς
 ψυχῆς, ὥσπερ σίδηρον, ἐμάλαξε καὶ χρήσιμον ἀντὶ
 ἀχρήστου ἐποίησε. μᾶλλον δ' ὠφέλιμον ἀντὶ βλαβεροῦ.
 Cui

Cui sententiae similis est quae ejusdem exstat apud Stob. Sermone I. p. 21. Ed. Bas. Καὶ οὕτως σοι αὐτὰ (τὰ παθήματα) παιδαγωγοῦντι, ἀναφανήσεται χρήσιμά τε καὶ ὠφέλιμα, ἀντὶ ἀχρήστων καὶ βλαβερῶν. Utraque expressa est ex Platone Rep. III. p. 411. A. Οὗτος τὸ μὲν πρῶτον, εἴτι θυμοειδὲς εἶχεν, ὥσπερ σίδηρον ἐμάλαξε, καὶ χρήσιμον ἐξ ἀχρήστου καὶ σκληροῦ ἐποίησεν.

P. 336. C. — ἕως ἐπιλάθωνται περὶ οὗτου τὸ ἐρώτημα ἦν τοῖς πολλοῖς τῶν ἀκουόντων· ἐπεὶ Σωκράτει γε ἐγὼ ἐγ-
γυῶμαι μὴ ἐπιλήσεσθαι, οὐχ ὅτι παίζει καὶ Φησὶν ἐπι-
λήσεων εἶναι.) Suspiciatur Stephanus, non integra haec ad nos pervenisse, vel, si integra, certe pro οὐχ ὅτι aliud esse reponendum. Cujus ego suspicio-
nis nec causam video nec rationem. Οὐχ ὅτι h. l. licet significat, uti optime vidit Ficinus. Eadem il-
lud significatione & alibi occurrit & Theaet. p. 157. A. Τὸ δ' εἶναι πανταχόθεν ἐξαιρετέον· οὐχ ὅτι ἡμεῖς πολλὰ καὶ ἄρτι ἠναγκάσμεθα ὑπὸ συνηθείας καὶ ἀνεπι-
σημοσύνης χρῆσθαι αὐτῷ.

P. 339. B. Πότερον οὖν καλῶς σοι δοκεῖ πεποιῆσθαι καὶ ὀρθῶς; ἢ οὐ; Πάννυ, ἔφην ἐγώ γε, καὶ ὀρθῶς.) Pla-
tonicam puto respondendi proprietatem huic loco restitueris, si legas: Πάννυ, ἔφην ἐγὼ, ἔμοιγε, καὶ κα-
λῶς καὶ ὀρθῶς. Certe, ut καλῶς inferatur in primis sequens requirit interrogatio: δοκεῖ δέ σοι καλῶς πε-
ποιῆσθαι, εἰ —

P. 342. B. Σχηματίζονται ἀμαθεῖς εἶναι, ἵνα μὴ κατὰδηλοι ᾖσιν ὅτι σοφία τῶν Ἑλλήνων περίεισιν· (ὥσπερ οὐς Πρωταγόρας ἔλεγε τοὺς σοφιστάς) ἀλλὰ δο-

κῶσι

κῶσι τῷ μάχεσθαι καὶ ἀνδρεία περιεῖναι· ἡγούμενοι, εἰ γνωσθεῖεν ὅπέρ εἰσι, πάντας τοῦτο ἀσκήσειν.) Non video, quare Stephanus τοὺς ante σοφιστάς expungendum censeat. Est enim, uti saepissime alibi, ita hīc etiam, τοὺς σοφιστάς veluti interpretamentum antecedentis οὗς. Respicit autem ad Protagorae orationem p. 316. Sed aliud est idemque gravius, cujus causa hunc locum adscripsimus. Ὅπέρ εἰσι quo hīc sensu occurrat, nisi difficili & contorta interpretatione, declarari nequit. Sed non magnopere laborandum. Iisdem fere fervatis literis, ita corrigi potest, ut dilucidum evadat ac perspicuum. Lege: ᾧ περίεσι.

P. 345. D. Οὐ γὰρ οὕτως ἀπαίδευτος ἦν Σιμωνίδης, ὥς τούτους φάναι ἐπαινεῖν, ὅς ἂν ἐκὼν μηδὲν κακὸν ποιῇ· ὥς ὄντων τινῶν οἱ ἐκόντες κακὰ ποιοῦσιν.) Ut τούτους accommodarem ad sequens ὅς, mutandum illud aliquando in τούτον vel τοιοῦτον putabam. Nunc vero τούτους servandum, sed pro ὅς legendum ὅσις censeo. Ipse dixit Simonides πάντας δ' ἐπαινοῖμι — ὅσις ἔρδη κ. λ. De hoc autem placito οὐδεὶς ἐκὼν κακὸς, in quo Platonis agnoscas accuratum de hominum indole iudicium, non semel apud ipsum reperiās. Et operae pretium est unum alterumve locum adscribere, quo haec continetur sententia. Legg. V. p. 731. C. — Πᾶς ὁ ἄδικος, οὐχ ἐκὼν ἄδικος· τῶν γὰρ μεγίστων κακῶν οὐδεὶς οὐδαμοῦ οὐδὲν ἐκὼν κέκτητο ἂν ποτε. πολὺ δ' ἤκιστα, ἐν τοῖς ἑαυτοῦ τιμιωτάτοις. ψυχὴ δ', ὥς εἵπομεν, ἀληθεία γ' ἐστὶ πᾶσι τιμιώτατον. ἐν οὖν τῷ τιμιωτάτῳ τὸ μέγιστον κακὸν οὐδεὶς ἐκὼν μήποτε λάβῃ, καὶ ζῇ διὰ βίου κεκτήμενος αὐτό.

αὐτό. ἀλλὰ ἐλεεινὸς μὲν πάντως ὄγε ἄδικος, καὶ ὁ τὰ κακὰ ἔχων. Praeclare item ibid. p. 734. B. Καὶ τὸν γε βουλόμενον ἡδέως ζῆν, οὐκετι παρείκει ἐκόντα γε ἀκολάτως ζῆν. ἀλλ' ἤδη δῆλον ὡς, εἰ τὸ νῦν λεγόμενον ἐρθόν, πᾶς ἐξ ἀνάγκης ἄκων ἐστὶν ἀκόλατος. ἢ γὰρ δι' ἀμαθίαν, ἢ δι' ἀκράτειαν, ἢ δι' ἀμφοτέρω, τοῦ σωφρονεῖν ἐνδεής ὢν ζῇ ὁ πᾶς ἀνθρώπινος ὄχλος. Adde Tim. p. 86. D. Rep. IX. p. 589. C. Hipp. Maj. p. 296. C. Conf. Epictet. Diff. I. 28. II. 22. ubi Vid. Uptonus, & M. Anton. V. II. 63. ubi Gataker.

P. 346. A. Ὡς ἐτι μᾶλλον ψέγειν τε αὐτοὺς, καὶ ἔχθρας ἐκουσίους πρὸς ταῖς ἀνάγκαις προσίθεσθαι.) Corrigendum: πρὸς ταῖς ἀναγκαίαις. Hoc enim voluit Plato: improbi homines si improbos habent parentes, eorum flagitia cum uno quoque communicant, id agentes, ut ipforum erga illos negligentia a nemine improbetur. Et hac ratione ad *necessarium* in parentes odium, ex eorum improbitate ortum, *spontaneum* accedit, quod ipsis excusandis infervit.

P. 347. C. & D. Manifesta apparent vestigia similitudinis illius, quae Platonem inter & Xenophontem fuit. Animadvertit Athenaeus p. 504. F., locum in Platoni Symposio p. 176. E., ubi tibicina, quae aderat, e convivio dimittitur, oppositum esse Xenophontis Symposio: συμπόσια μὲν γὰρ γεγράφασιν ἀμφοτέροι, καὶ ἐν αὐτοῖς ὁ μὲν τὰς αὐλητρίδας ἐκβάλλει, ὁ δὲ εἰσάγει. Sed magis etiam & acrius hoc loco idem ille Xenophontis libellus a Platone exagitur. Quod tenendum, si quidem disputationis hujus vim omnem ac significationem percipere studeamus. Cae.

terum illud πολλοῦ μισθούμενοι ἀλλοτρίαν Φωνὴν τὴν τῶν αὐτῶν, καὶ διὰ τῆς ἐκείνων Φωνῆς ἀλλήλοις σὺνεί-
σιν· venustatis est Platonicae. Sic Rep. VIII.
p. 568. C. Εἰς δέ γε, οἶμαι, τὰς ἄλλας περιϊόντες
πόλεις, ξυλλέγοντες τοὺς ὄχλους, καλὰς Φωνὰς καὶ με-
γάλας καὶ πιθανὰς μισθωσάμενοι, εἰς τυραννίδας τε καὶ
δημοκρατίας ἔλκουσι τὰς πολιτείας.

P. 349. A. Πῶς οὖν οὐ σε χρὴ παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν
τούτων σκέψιν, καὶ ἐρωτᾶν, καὶ ἀνακοινοῦσθαι; οὐκ ἐστ'
ὅπως οὐ καὶ νῦν δὴ. ἐγὼ ἐκεῖνα ἅπερ τοπρῶτον ἠρώ-
των περὶ τούτων, πάλιν ἐπιθυμῶ ἐξ ἀρχῆς τὰ μὲν
ἀναμνησθῆναι παρὰ σοῦ, τὰ δὲ συνδιασκέψασθαι.) Pro-
cul absum, ut Stephano assentiar, qui, sublata post
νῦν δὴ distinctione, sic vertendum putat: *fieri certe
nullo modo potest quin cupiam &c.* Nam ne dicam,
ex hoc loco hanc sententiam, nisi extorquendo, duci
non posse, ipsa sententia quo se commendet nihil
magnopere habet. Sed haec unice recta videtur
difficultatis superandae ratio, si distinguatur post
οὐ, & καὶ νῦν δὴ sequentibus connectatur. Frequen-
tissime apud Platonem οὐκ ἐστ' ὅπως οὐ hoc modo
elliptice ponitur: cujus dictionis putidum sit exempla
cumulare. Praestat monere ante συνδιασκέψασθαι infe-
rendum videri σοι. Locum sic item legit Ficinus,
nisi quod οὐκ ἐστ' ὅπως οὐ Protagorae esse responsum
putavit. Sed totam hanc orationem a Socrate pro-
ficisci ipsius evincit orationis habitus ac ratio.

P. 351. C. Οἷον λέγεις; καθ' ὃ ἡδέα ἐστίν, ἄρα κατὰ
τοῦτο οὐκ ἀγαθὰ, εἰ μὴ τι ἀπ' αὐτῶν ἀποβήσεται ἄλ-
λο; καὶ αὐθις αὖ τὰ ἀνιερὰ ὡσαύτως; Οὕτως. Οὐ κα-
θόσον

ὅσον ἀνιστὰς, κακά;) Quod haec subsequitur Protagorae responsum satis superque evincit, procul eum abesse, ut quod a Socrate interrogatur, id probet atque affirmet. Nullum omnino hic locum habere illud οὕτως potest, sed, expuncto illo, reliqua ipsam pro-
dant auctoris sententiam: *An ea quae jucunda sunt eo non esse bona dicis, quod jucunda sunt, si nihil ab iis aliud proveniat? Et similiter etiam tristia, eo non esse mala, quod tristia sunt?*

P. 354. C. Ἐπεὶ καὶ αὐτὸ τὸ χαίρειν τότε λέγεται κακὸν εἶναι, ὅταν μείζονων ἀποσερῇ ἢ ὅσας αὐτὸ ἔχει, ἢ λύπας μείζους παρασκευάζῃ τῶν ἐν αὐτῷ ἡδονῶν.) Post μείζονων requiritur ἡδονῶν, quod facile ab illo intercipi potuit. Ita mox eodem sensu λύπας post μείζους additum: ὅταν ἢ μείζους λύπας τῶν ἐν αὐτῷ οὐσῶν ἀπαλλάττῃ ἢ μείζους ἡδονὰς τῶν λυπῶν παρασκευάζῃ;

P. 355. D. Ὅταν τὰ μέν, μείζω, τὰ δὲ σμικρότερα ἢ; ἢ πλείω, τὰ δὲ, ἐλάττω.) Facile assentior Stephano, si legeretur ἢ τὰ μέν, πλείω, τὰ δὲ, ἐλάττω, magis hoc esse e consuetudine vulgari. Nec tamen hinc effici concedam, ad hanc consuetudinem immutandum esse locum. Non raro apud Platonem hanc dicendi rationem deprehendas, quā μέν ante δὲ omittitur. Phileb. p. 56. D. Πῇ ποτε διορισάμενος οὖν ἄλλην, τὴν δὲ ἄλλην θεῖη τις ἂν ἀριθμητικὴν; Gorg. p. 455. D. Οἶσθα γὰρ δήπου ὅτι τὰ νεώρια ταῦτα καὶ τὰ τείχη τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἡ τῶν λιμένων κατασκευὴ, ἐκ τῆς Θεμιστοκλέους συμβουλῆς γέγονε, τὰ δ' ἐκ τῆς Περικλέους. Cratyl. 385. B. Οὐκοῦν εἴη

ἂν λόγος ἀληθής, ὁ δὲ, ψευδής; Politic. p. 298. D.
 Τὰ δὲ τῷ πλήθει δόξαντα περὶ τούτων, εἴτε τινῶν
 ἰατρῶν καὶ κυβερνητῶν — γράψαντας ἐν κύρβεσι τισὶ
 καὶ σήλαις, τὰ δὲ καὶ ἄγραφα θεμένους ἔθῃ. Legg. I.
 p. 648. B. — Ἐλέγχων ἐν τοῖς παθήμασιν, ὥς ἀναγ-
 κάζειν ἄφοβον γίγνεσθαι, παρακελευόμενος καὶ νοουθετῶν
 καὶ τιμῶν, τὸν δὲ ἀτιμάζων, ὅσις σοι μὴ πείθοιτο κ. λ.
 Sympos. p. 207. D. Οὗτος μέντοι οὐδέποτε τὰ αὐτὰ
 ἔχων ἐν ἑαυτῷ, ὅμως ὁ αὐτὸς καλεῖται, ἀλλὰ νεὸς αἰεὶ
 γιγνόμενος, τὰ δὲ ἀπολλύς καὶ κατὰ τὰς τρίχας καὶ
 κ. λ. Tim. p. 69. E. Διορίζοντες οἶον γυναικῶν, τὴν
 δὲ ἀνδρῶν χωρὶς οἴκησιν. Phileb. p. 35. E. Καὶ εἴ τις
 τούτων ἐν ἑκατέρῳ γιγνόμενος ἡμῶν ἀλγεῖ, τότε δὲ χαί-
 ρει κατὰ τὰς μεταβολάς. Sic item Numenius apud
 Euseb. P. E. p. 727. C. Ἐπεὶ εἰς γε τὰ ἄλλα πολ-
 λαχῇ παραλύοντες, τὰ δὲ σρεβλοῦντες, οὐκ ἐνέμειναν
 τῇ πρώτῃ διαδοχῇ· ubi frustra Editor ante παραλύον-
 τες inserit τὰ μὲν. Dio Chrysost. Orat. XXVIII.
 p. 288. D. Καὶ ἑτέρους αἰεὶ προσάγοντας, τοὺς δὲ καὶ
 ἀπιόντας διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἰδεῖν. Nec dubitandum,
 quin ad hanc item rationem revocandus sit locus
 Platonis Legg. I. 629. D. Φέρε δὴ, ποτέρους καὶ πρὸς
 πότερον ἐπαινῶν τὸν πόλεμον, οὕτως τοὺς μὲν ὑπερεπή-
 νεσας, τοὺς δ' ἔψεξας τῶν ἀνδρῶν; ut expungatur
 τοὺς μὲν. Exquisitam dictionem facile prae inscitia
 corrumpere potuerint librarii. At integram eam ser-
 vavit Cod. Leidenfis, in quo τοὺς μὲν non apparet.
 P. 356. A. Ἀλλὰ πολὺ διαφέρει, ὃ Σώκρατες, τὸ
 παραχρῆμα ἡδὺ τοῦ εἰς τὸν ὕστερον χρόνον καὶ ἡδέος καὶ
 λυπηροῦ, μῶν ἄλλῳ τῷ, φαίην ὅμ' ἔγωγε, ἢ ἡδονῇ καὶ
 λυ-

λύπη;) Neminem facile vel mediocriter attendentem latere potest inferendum esse καὶ λυπηρὸν post ἡδὺ, ut τὸ παραχρῆμα ἡδὺ καὶ λυπηρὸν, cum ad τοῦ εἰς τὸν ὕστερον χρόνον καὶ ἡδέος καὶ λυπηροῦ, tum ad sequens ἡδονῇ καὶ λύπῃ respondeat. Caeterum tota haec de voluptate & tristitia disputatio multo erit ad intelligendum facilior, si ipsi conferas egregium locum Rep. IX. p. 583. sqq.

Hipp. p. 368. Locum de insigni ista Hippiae ostentatione laudat Themist. Orat. XXIX. p. 345. C. ubi Harduini correctionem, pro καὶ πολλοὺς λόγους καὶ παντοδαποὺς συγκειμένους legentis κ. π. λ. κ. πανταδαπῶς σ. ipse Platonis locus supervacuam esse ostendit. Similiter Polit. 290. A. Οὗς γε δρῶμεν μισθωτοὺς καὶ θῆτας πᾶσιν ἐτοίμους ὑπηρετοῦντας. Sed, quod apud Themistium deinceps p. 346. A. de eodem argumento dicitur, εἰ δὲ σὺ τινὰ οὕτως εὐδαίμονα τῶν ἡμετέρων πολιτῶν ὑπολαμβάνεις, μακάριοι δὲ οἱ συνόντες αὐτῷ· ἐγὼ μέντοι, ὦ μακάριε, τοῦ μακαρισμοῦ τούτου πόρρω ἀφέστηκα· hoc omnino correctione indiget. Nec multum, credo, a germanâ loci lectione aberremus, si legamus: — ὑπολαμβάνεις, μακαρίως μὲν αὐτὸς ζῇ, μακάριοι δὲ οἱ συνόντες αὐτῷ κ. τ. λ. Quae conjectura audax fane ac temeraria videretur, nisi auctoritate niteretur Platonis, Legg. IV. p. 711. E. Εἰ δ' οὖν καὶ γέγονεν, ἢ καὶ γενήσεται τοιοῦτος, ἢ νῦν ἡμῶν ἐσὶ τις, μακαρίως μὲν αὐτὸς ζῇ, μακάριοι δὲ οἱ ξυνήκοι τῶν ἐκ τοῦ σωφρονοῦντος εἴματος ἰόντων λόγων· quo sine dubio respexit Themistius.

P. 373. A. Καὶ νῦν, εἰ μὴ μοι ἐθέλη Ἰππίας ἀπο-

κρίνεσθαι, δέου αὐτοῦ περὶ ἐμοῦ.) Requiritur omnino
ὕπὲρ ἐμοῦ: nec dubito, quin ita scripserit auctor.
in ὕπὲρ a praecedenti u facile intercipi potuit.

P. 374. A. Τί δὲ ἐν τῇ ἄλλῃ πάσῃ τῇ τοῦ σώμα-
τος χρεία; οὐχ ὁ βελτίων τὸ σῶμα δύναται ἀμφοτέρω
ἐργάζεσθαι, καὶ τὰ ἰσχυρὰ καὶ τὰ ἀσθενῆ, καὶ τὰ αἰ-
σχυρὰ καὶ τὰ καλὰ; ὥςτε ὅταν κατὰ τὸ σῶμα πονηρὰ
ἐργάζεται, ἐκὼν ἐργάζεται ὁ βελτίων τὸ σῶμα· ὁ δὲ
πονηρότερος, ἄκων. III. "Εοικε καὶ κατὰ τὴν ἰσχὺν
οὕτως ἔχειν.) Et Ficini versio & ipsa loci ratio rati-
onet, legendum esse: οὐχ ὁ ἰσχυρότερος καὶ βελτίων τὸ
σῶμα. In reliquis major inest difficultas. Etenim
persuadere mihi non possum, εἰοικε καὶ κατὰ τὴν
ἰσχὺν οὕτως ἔχειν recte ab Hippia dici. Tantum enim
in hoc fermone abest, ut, quod Socrates erat dictu-
rus, ipse officiose dicat, ut non nisi quam brevissime
ad singulas interrogationes respondeat. Et vero qua-
licunque ratione rem confideres, uni Socrati haec
verba videntur propria. Equidem, addito γε post
εἰοικε continuem Socratis orationem, sic legens: —
ἄκων· εἰοικε γε καὶ κατὰ τὴν ἰσχὺν οὕτως ἔχειν. III.
"Εοικε. ΣΩ. Τί δὲ κ. τ. λ.

P. 375. E. Τί δ' εἰ ἐπισήμη, οὐχ ἡ σοφώτερα ψυ-
χή, δικαιότερα; ἡ δὲ ἀμαθετέρα, ἀδικωτέρα; τί δ' εἰ
ἀμφοτέρω; οὐχ ἡ ἀμφοτέρω ἐχουσα, ἐπισήμην καὶ δύ-
ναμιν, δικαιότερα; ἡ δ' ἀμαθετέρα, ἀδικωτέρα; οὐχ οὕ-
τως ἀνάγκη ἔχειν;) Ante τί δ' εἰ ἀμφοτέρω; & loci
postulante contextu & Ficini addicente libro, Hip-
piae affirmatio εἰοικε vel ναὶ vel similis inferenda est.
In sequentibus nemo non videt, post ἀμαθετέρα ex-
ci-

cidisse καὶ ἀσθενεστέρα, ut ἡ ἀμαυροτέρα καὶ ἀσθενεστέρα bene opponatur anteriori ἢ ἀμφοτέρων ἔχουσα, ἐπιτήμην καὶ δύναμιν.

Cratyl. P. 384. C. Ὅτι δὲ οὗ Φησί σοι Ἑρμογένης ὄνομα εἶναι τῇ ἀληθείᾳ, ὥσπερ ὑποπτεύω αὐτὸν σκώπτειν· οἴεται γὰρ ἴσως σε χρημάτων ἐφιδέμενον κτήσεως, ἀποτυγχάνειν ἐκάστοτε.) Obscuram reddit sententiam illud ὥσπερ, quod si tollatur, bene se habebunt reliqua. Sed alia est etiam correctionis ratio, eademque aptior & verisimilior, ut post ὥσπερ inferamus λέγεις & legamus: — ἀληθείᾳ, ὥσπερ λέγεις, ὑποπτ. Dixerat hoc Hermogenes p. 383. B.

P. 385. A. Ὁ ἂν θῇ καλεῖν τις ἑκάστον, (τοῦτ' ἔστιν ἐκάστῳ ὄνομα;) Duplex se offert emendandi modus: alter, ut scribamus, ὁ ἂν θῇ καὶ καλῇ τις: alter, ut θῇ in θέλῃ mutemus. Illum secutus videtur Ficinus, vertens: *Quodcumque imponit quis cuique nomen vocatque, id illi esse nomen asseris?*

P. 388. E. Οὐκ ἄρα παντὸς ἀνδρὸς, ὃ Ἑρμόγενης, ὄνομα θέσθαι ἔστιν, ἀλλὰ τινος ὀνοματοῦργοῦ. οὗτος δ' ἔστιν, ὡς ἔοικεν, ὁ νομοθέτης.) In describendo hoc dialogo eum ubique errorem commiserunt librarii, ut ὀνομαθέτης & ὀνομαθετική cum νομοθέτης & νομοθετική confunderent. Quo vitio & hic locus purgandus est & p. 393. E. 404. B. C. 408. B. 427. C. 431. E. 437. E. Germanam ubique lectionem secutus est Ficinus, cujus ope corrigi item potest p. 428. E. — οὗσπερ σὺ κατ' ἀρχὰς ἔλεγες τοὺς νομοθέτας — Lege: — νομοθέτας καὶ ὀνομαθέτας. Vertit enim: *quos a principio tu legum & nominum conditores cognominabas.*

Idem

Idem vitium tollendum Epinom. p. 987. B. Ὁ μὲν γὰρ Ἑωσφόρος, Ἑσπερός τε, ὁ αὐτὸς εἶναι, ἔχει δὲ λόγον· ὁ δ' ὁμόδρ. Quem locum ita supplemus ex Cod. Leidenſi — Ἑσπερός τε ὦν αὐτὸς Ἀφροδίτης εἶναι σχεδὸν ἔχει λόγον καὶ μαλὰ Συρίῳ νομοθέτῃ πρέπον· ὁ δ' ὁμόδρ. Supplementum expreſſit Ficinus vertendo: *Lucifer enim qui & Vesper est, stella Ἀφροδίτης i. e. Veneris, eſſe dicitur: quod dictum Syrio nominum auctori valde congruum eſt.* Et ex hac quidem Verſione manifeſtum eſt, eum pro νομοθέτῃ legiſſe ὀνομαθέτῃ.

P. 399. D. Πειρώμεθα δὲ καὶ ταῦτα (ψυχὴν καὶ σῶμα) διελεῖν, ὥσπερ τὰ ἔμπροσθεν; ψυχὴν λέγεις ἐπιſκέψασθαι, ὡς εἰκότως τούτου τοῦ ὀνόματος τυγχάνει, ἔπειτ' αὖ τὸ σῶμα; EPM. Ναί ΣΩ. Ὡς μὲν τοίνυν ἐκ τοῦ παραχρῆμα λέγειν κ. τ. λ.) Bene animadverſit Stephanus, ſignum hoc interrogandi poſt ἔμπροσθεν mutandum eſſe in punctum, quod utraque Baſil. habet. Sed ne ſic quidem hic locus difficultate vacat. Verba enim ψυχὴν λέγεις ἐπ. κ. τ. λ. Socratis perſonae minime conveniunt. Scribendum videtur: — ἔμπροσθεν. EPM. Ψυχὴν λέγεις — τὸ σῶμα; ΣΩ. Ναί· ὥς μὲν τ. κ. λ. Quae haec praecedit interrogatio: τί οὖν τὸ μετὰ τοῦτο ἔρωμαι σε, ὃ ἡδέως ὦν πυθοίμην; non bene ſe habet. Diſtinctionis laborat vitio. Stephanus diſtinguendum cenſet τί οὖν; τὸ μ. &c. Sed legere praestat τί οὖν τὸ μετὰ τοῦτο; ἢ ἔρωμαι σε &c. —; ſic infra p. 402. D. Ἀλλὰ τί τὸ μετὰ τοῦτο; & centies alibi.

P. 400. B. EPM. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Καὶ δοκεῖ

γέ μοι τοῦτο ἐκείνου τεχνικώτερον εἶναι. EPM. Καὶ γάρ
 ἔσι. ΣΩ. Γελοῖον μέντοι φαίνεται ὡς ἀληθῶς ὀνομαζό-
 μενον ὡς ἐτέθη. EPM. Ἀλλὰ δὴ τὸ μετὰ τοῦτο πῶς
 φῶμεν ἔχειν; ΣΩ. Τὸ σῶμα λέγεις. EPM. Ναί. ΣΩ.
 Πολλαχῇ μοι δοκεῖ κ. λ.) Et hoc loco dicendi par-
 tes aliter distribuendae sunt. Scribe: Πάνυ μὲν οὖν,
 καὶ δοκεῖ γέ μοι τοῦτο ἐκείνου τεχνικώτερον εἶναι. ΣΩ.
 Καὶ γάρ ἔσι· γελοῖον μέντοι φ. ὡς ἀλ. ὄν. ὡς ἐτέθη.
 ἀλλὰ δὴ τ. μ. τ. π. φ. ἔχειν; EPM. Τὸ σῶμα λέγεις;
 ΣΩ. Ναί· Πολλαχῇ μοι δ. κ. λ. Quae distinguendi
 ratio ita se ipsa commendare videtur, ut ad eam fir-
 mandam non opus sit disputatione.

P. 403. E. Καὶ τὸ αὖ μὴ ἐθέλῃν συνεῖναι τοῖς ἀν-
 θρώποις ἔχουσι τὰ σώματα, ἀλλὰ τότε συγγίνεσθαι ἐπει-
 δὲν ἢ ψυχὴ καθαρά ἢ πάντων τῶν περὶ τὸ σῶμα κακῶν
 καὶ ἐπιθυμιῶν, οὐ φιλόσοφον σοι δοκεῖ εἶναι καὶ εὖ ἐντε-
 θυμημένον;) Ficinus: *An non philosophi tibi videtur*
officium, virique summa prudentia & consilio prae-
diti &c. E qua versione patet, hanc eum lectionem
 secutum esse: — οὐ φιλοσόφου σοι δοκεῖ εἶναι καὶ εὖ
 ἐντεθυμημένου; quae haud dubie germana est. Sane,
 ex Platonis sententia, solis hoc studium philosophis
 proprium est, eosque a caeteris distinguit hominibus.
 Phaedone p. 65. A. — δῆλός ἐστιν ὁ φιλόσοφος ἀπο-
 λύων ὅτι μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς τοῦ σώματος κοι-
 νωνίας διαφερόντως τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Ibid. E.
 Μήτε τὴν ὄψιν παρατιθέμενος ἐν τῷ διανοεῖσθαι, μήτε
 ἄλλην αἴσθησιν ἐφέλκων μηδεμίαν μετὰ τοῦ λογισμοῦ,
 ἀλλ' αὐτῇ καθ' αὐτὴν εἰλικρινὲς ἕκαστον ἐπιχειρεῖ θηρεύ-

εἰν τῶν ὄντων, ἀπαλλαγεῖς ὅτι μάλιστα ὀφθαλμῶν τε καὶ ὠτῶν, καὶ, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ξύμπαντος τοῦ σώματος, ὡς ταραττοντος καὶ οὐκ ἐῶντος τὴν ψυχὴν κτήσασθαι ἀληθείαν τε καὶ Φρόνησιν, ὅταν κοινωνῇ. Cf. Davif. ad Tusc. I. c.

P. 409. A. Τοῦτο δὲ τὸ ὄνομα (ἡ σελήνη) φαίνεται τὸν Ἀναξαγόραν πιέζειν. EPM. Τί δὴ; ΣΩ. Ἔοικε δηλοῦν τι παλαιότερον, ὃ ἐκεῖνος νεωστὶ ἔλεγεν, ὅτι ἡ σελήνη ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἔχει τὸ Φῶς.) Perperam Interpretes: *Quoniam prae se aliquid fert antiquius, quod ille nuper dixit* &c. Sensus est: *hoc nomen arguit Anaxagorae decretum, Lunam a sole lumen accipere, ipso Anaxagora antiquius.* Quam sententiam ut haec verba exprimant, Attica revocanda est dictio: ἔοικε δηλοῦντι παλαιότερον — De hoc decreto V. Plutarch. De Placit. Philos. II. 25.

P. 410. C. — τὸ γὰρ γεγάασι, γεγενῆσθαι λέγει. EPM. Εἶεν. ΣΩ. Τί οὖν ἡμῖν ἦν τὸ μετὰ τοῦτο; EPM. ὦ Ωραι, ὦ Σώκρατες, καὶ ἐνιαυτὸς, καὶ ἔτος. ΣΩ. Αἱ μὲν δὴ ὄραι Ἀττικιστὶ ὡς τοπαλαιὸν ῥητέον, εἴπερ βούλει τὸ εἰκὸς εἰδέναι· ὦραι γὰρ εἰσι διὰ τὸ ὀρίζειν κ. τ. λ.) Perverse librarii ante εἶεν Hermogenis & ante τί οὖν ἡμῖν &c. Socratis nomen praeposuerunt. Utrumque a Socrate dicitur. Reliqua, duce Ficino, sic constituo: ΣΩ. ὦ Ωραι μὲν δὴ ὄραι Ἀττικ. — εἰδέναι. ὄραι γὰρ εἰσι διὰ τὸ ὀρίζειν κ. λ. ὦραι ab antecedente ΣΩ. partim interceptum videtur.

P. 417. A. Οὐδὲν γὰρ ἄλλο δηλοῖ ἢ τὴν ἅμα Φορὰν τῆς ψυχῆς μετὰ τῶν πραγμάτων· καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ τοιού-

οὗτου πραττόμενα, συμφερόντά τε καὶ σύμφορα κεκλη-
σθαι ἀπὸ τοῦ συμπεριφέρεσθαι. EPM. "Εοικε.) Eo-
dem haec remedio indigent, quo p. 419. [C. ὁδύνη
δὲ, ἀπὸ τῆς ἐνδύσεως τῆς λύπης κεκλημένη. EPM.
"Εοικε. Utroque loco Hermogenis nomen delendum,
& "Εοικε Socratis orationi adjungendum est.

P. 421. A. Rogante Hermogene, undenam ὄνομα
dicatur, sic progreditur disputatio: ΣΩ. Μαίεσθαι οὖν
καλεῖς τί; EPM. "Εγώ γε τὸ ζητεῖν. ΣΩ. "Εοικε τοί-
νυν ἐκ λόγου ὀνόματι συγκεκροτημένῳ, λέγοντος ὅτι τοῦτ'
ἐστίν, οὗ τυγχάνει ζήτημα τὸ ὄνομα. ἐνταῦθα γὰρ σα-
φῶς λέγει τοῦτο εἶναι, ὀνόμασμα ἐστίν. Interpres: *quid*
vocas μαίεσθαι? *Herm. Voco* equidem *inquirere*. Mu-
tandum τί in τι & distinguendum post "Εγώ γε. *An*
aliquid *vocas* μαίεσθαι? *Herm. Ego sane, inquirere*
illud *voco*. Sic legere jubet Platonis consuetudo.
Sed hoc levius: gravius est, bene interpretari sequen-
tia. Haec enim ita sunt obscura, ut quid voluerit
philosophus, admodum sit ad perspicendum difficile.
Nec adjumentum praebet Ficinus, qui versionem de-
dit ipso contextu obscuriorem. Stephanus difficul-
tatem, etsi non removet, tamen remove conatus est,
conjiciens expungendum post ὀνόμασμα esse ἐστίν, &
tollendum quod post εἶναι positum est comma. Quam
Stephani opinionem probat Fischerus. At vero vel
ita nihil luminis accedit loco, & μαίεσθαι illud, de
quo rogavit Socrates, nullum omnino usum habet.
Sed, quid multis? Pro ἐνταῦθα γὰρ σαφῶς λέγει τοῦ-
το εἶναι, ὀνόμασμα ἐστίν. legendum videtur: — τοῦτο

εἶναι ὄν, οὐ μαῖσμα ἐστίν. Caeterum post ζήτημα distinguendum, ut τὸ ὄνομα ad ὅτι τοῦτ' ἐστίν ὄν referatur. Ut sententiam loci quam brevissimo compendio complectamur, hoc ait Socrates: ὄνομα dici ab ὄν & μαίεσθαι i. e. ζητεῖν, QUAERERE: esse enim ὄνομα illud ὄν, cuius est μαῖσμα i. e. ζήτημα, QUAESTIO sive DISQUISITIO.

P. 421. B. Τὸ δὲ ὄν καὶ ἡ οὐσία ὁμολογεῖ τῷ ἀληθεῖ, τὸ ἰῶτα ἀποβαλόν· ἰὸν γὰρ σημαίνει, καὶ τὸ οὐκ ὄν αὖ, ὥς τινες καὶ ὀνομάζουσιν αὐτὸ οὐκ ἰόν.) Τὸ ἀληθές hoc loco est universi hujus conditio, ut omnia perpetuo eant, moveantur, mutantur. Cui conditioni ὄν & οὐσία convenire dicitur, τὸ ἰῶτα ἀποβαλόν. Atqui ὄν & οὐσία, ut rerum naturae conveniant & motum significant, mutanda sunt in ἰὸν & ἰουσία, assumere ἰῶτα debent, non abjicere. Sed facile tolli repugnantia potest. Simpliciter enim ἀποβαλόν in ἀπολαβόν mutandum. Quod ad posteriorem loci partem attinet, apparet quidem, hanc ejus esse vim & sententiam, τὸ ὄν & τὸ οὐκ ὄν significare ἰὸν & οὐκ ἰόν, sed quid sibi vult illud: ὥς τινες καὶ ὀνομάζουσιν αὐτὸ? Nemo enim pro οὐκ ὄν dicat οὐκ ἰόν. Forte hoc voluit Plato, pro οὐκ ὄν nonnullos dicere οὐχὶ ὄν, atque adeo ita illud pronunciari nonnunquam ac si dicatur οὐκ ἰόν. Quae si Platonis mens est, pro οὐκ ἰὸν scribendum est οὐχὶ ὄν.

P. 425. C. Οὕτω δὲ καὶ νῦν αὖ ἐπόντες ἡμῖν αὐτοῖς ἴωμεν, ὅτι, εἰ μὲν τι χρηστὸν εἴη αὐτὰ διελέσθαι, εἴτε ἄλλον ὀντινοῦν, εἴτε ἡμᾶς, οὕτως ἔδει αὐτὰ δια-
ρεῖ-

ρεῖσθαι.) Corrigendum videtur ἰδῶμεν. Ita κατιδεῖν in antecedentibus: ἢ βούλει οὕτως ὅπως ἂν δυνώμεθα, καὶ ἂν σμικρόν τι αὐτῶν οἰοίτ' ὤμεν κατιδεῖν, ἐπιχειρῶμεν, προειπόντες τοῖς θεοῖς, ὅτι κ. τ. λ. & σκοπεῖσθαι ac θεᾶσθαι paullo superius: ἡμᾶς δὲ δεῖ, εἴπερ τεχνικῶς ἐπισησόμεθα σκοπεῖσθαι αὐτὰ πάντα — οὕτω θεᾶσθαι.

P. 426. E. Πάντα ταῦτα τὸ πολὺ ἀπεικάζει διὰ τοῦ ρ. ἐῷ γὰρ, οἶμαι, τὴν γλῶτταν ἐν τούτῳ ἤκιστα μένουσαν, μάλιστα δὲ σειομένην. διὸ φαίνεται μοι κ. τ. λ.) Ineptum illud neque ullo modo tolerandum ἐῷ γὰρ, οἶμαι, sensum praebebit aptissimum, si mutetur in ἐγὼ γὰρ, οἶμαι, τ. γ. —

P. 438. D. Οὐ γάρ που ἐπὶ ὀνόματά γε ἕτερα ἄλλα τούτων.) Lege ἕτερα ἅττα. Mox ἔστιν ἄρα, ὡς εἴκειν, ὦ Κρατύλε, δυνατόν μαθεῖν ἄνευ ὀνομάτων τὰ ὄντα, jubente sententia, δυνατόν in ἀδυνατόν mutandum est. Et paulo post τὸ γάρ που ἕτερον ἐκείνων καὶ ἄλλο ὄν, ἕτερον ἂν τι καὶ ἄλλοῖον σημαίνει, pro ἄλλο ὄν scribendum ἄλλοῖον.

P. 439. B. Ἔτι τοίνυν τόδε σκεψώμεθα, ὅπως μὴ ἡμᾶς τὰ πολλὰ ταῦτα ὀνόματα εἰς ταυτὸν τείνοντα ἕξαπατᾷ, καὶ τῷ ὄντι μὲν οἱ θέμενοι αὐτὰ, διανοηθέντες τε ἔθεντο, ὡς ἰόντων ἀπάντων ἀεὶ καὶ ῥεόντων.] Consulenti de hoc loco aliquando D. Wytttenbachium, doctorem meum suavissimum, ita mihi respondebat Vir summus: „Hunc locum ita soleo legere: — „ἕξαπατᾷ, εἰ τῷ ὄντι ἡμῖν οἱ θέμενοι αὐτὰ διανοη- „θέντες ἔθεντο, ὡς ἰόντων α. α. κ. ρ. Est vero dictio „διανοέομαι ὡς ὄντος τινός pro διανοέομαι εἶναι τι Pla- „toni frequens. Exempla posuimus satis multa in Bi-

„blioth. Crit. Vol. III. Part. I. p. 29.” (Eadem de re intricatissimus item locus est infra p. 440. C. — μὴ οὐ ράδιον ἢ ἐπισκέψασθαι· οὐδὲ πᾶν νοῦν ἔχοντος ἀνθρώπου, ἐπιτρέψαντα ὀνόμασιν αὐτὸν καὶ τὴν αὐτοῦ ψυχὴν θεραπεύειν, πεπιστευκότα ἐκείνοις, καὶ τοῖς θεμένοις αὐτὰ διίσχυρίζεσθαι ὥς τι εἰδότα· καὶ αὐτοῦ γε καὶ τῶν ὄντων καταγινώσκειν, ὥς οὐδὲν ὑγιὲς οὐδένος, ἀλλὰ πάντα ὥσπερ κεράμια ρεῖ &c. Lege: καὶ τοὺς θεμένους αὐτὰ διίσχυρίζεσθαι ὥς τι εἰδότας, καὶ — Dicitur prudentis non esse, de hominum quidem auctoribus praeclare existimare, quasi firma rerum cognitione insignibus, de se ipso vero & rebus tam humiliter judicare, ut nil constans ac firmum, fluere omnia ac mutari dicat.

Gorg. p. 451. D. Λέγε δὴ τῶν περὶ τί ἐστὶ τοῦτο τῶν ὄντων, περὶ οὗ οὔτοι οἱ λόγοι εἰσὶν οἷς ἡ ῥητορικὴ χρῆται. ΓΟΡ. Τὰ μέγιστα τῶν ἀνθρωπείων πραγμάτων, ὧ Σώκρατες, καὶ ἄριστα.) Nullum habet usum τῶν ante περὶ τί ἐστὶ τ. τ. ac delendum videtur. Forte natum est ex antecedentibus, uti non semel est obvium. Deinde, ut bene se habeat atque intelligi possit Gorgiae responsio, ante τὰ μέγιστα ponendum est περὶ. Utamque correctionem confirmat p. 452. A. Οὐ γάρ ἐστιν ἡ τούτου τέχνη περὶ τὸ μέγιστον ἀγαθὸν τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλ’ ἡ ἐμὴ.

P. 453. C. Τοῦ οὖν ἔνεκα δὴ αὐτὸς ὑποπτεύων, σὲ ἐρήσομαι, ἀλλ’ οὐκ αὐτὸς λέγω, οὐ σοῦ ἔνεκα, ἀλλὰ τοῦ λόγου.) Impeditam sententiam levi negotio plane expediveris, posito post λέγω interrogandi signo. Dicitio haec, cum apud alios auctores, tum inprimis apud

apud Platonem frequens. Infra p. 457. E. Τοῦ δὲ ἕνεκα λέγω ταῦτα; ὅτι νῦν ἐμοὶ δοκεῖς κ. τ. λ. Protag. p. 343. B. Τοῦ δὲ ἕνεκα ταῦτα λέγω; ὅτι οὗτος ὁ τρόπος ἦν τῶν παλαιῶν τῆς φιλοσοφίας. Meno p. 97. E. Πρὸς τί οὖν δὲ λέγω ταῦτα; πρὸς τὰς δόξας τὰς ἀληθεῖς κ. λ. Legg. IV. p. 722. D. Τί δὲ ταῦτ' εἴρηκα; τόδ' εἰπεῖν βουλευθεὶς ὅτι κ. λ. Plura dabit D. Heinsius in notis ad Max. Tyr. p. 65. Hanc formam restituere voluit Stephanus Cratylo p. 423. D. — λέγω δέ τι τοῦτο. ἔσι τις πράγμασι φωνὴ καὶ σχῆμα ἐκάστω —; Sed positive dicitur λέγω δέ τι τοῦτο, atque eodem sensu, quo infra ibid. p. 430. E. Τοῦτο δὲ λέγω· ἄρ' οὐκ ἂν εἴη αὐτῷ εἰπεῖν —; & p. 434. Λ. Ὡς δὲ λέγω· ἄρα ποτ' ἂν τις —; Rectius eam repetuamus Menoni p. 79. B. Οὐκοῦν συμβαίνει, ἐξ ὧν σὺ ὁμολογεῖς, τὸ μετὰ μορίου ἀρετῆς πράττειν ὃ, τι ἂν πράττοις, τοῦτο ἀρετὴν εἶναι. τὴν γὰρ δικαιοσύνην μόριον φῆς ἀρετῆς εἶναι, καὶ ἕκαστα τούτων. MEN. Τί οὖν δὲ τοῦτο λέγω; ΣΩ. Ὅτι ἐμοῦ δεηθέντος ὅλην εἰπεῖν τὴν ἀρετὴν, αὐτὴν μὲν δεῖ σ' εἰπεῖν ὃ, τι ἐσί. ubi τί οὖν δὲ τοῦτο λέγω; uti ineptissime a Menone dicitur, ita unice Socratis esse proprium videtur: & Politico p. 264. C. Τοῦδ' ἕνεκά τι πάντα ἡρώτησα ταῦτα, διότι τῆς τῶν ἀγελαίων τροφῆς ἔσι μὲν ἔνυδρόν, ἔσι δὲ καὶ ξηροβατικόν. Lege τοῦ δ' ἕνεκα πάντα ἡρώτησα ταῦτα; διότι τ. τ. αἰ. — τι ex vicino portum.

P. 464. D. Καὶ τοῦ μὲν βελτίστου οὐδὲν φροντίζει, τῷ δὲ αἰεὶ ἡδίστῳ θηρεύεται τὴν ἄνοιαν.) Emendandum videtur θηρεύεται τὴν εὐνοιαν. Lucian. De Conscrib. Hist.

Hist. T. II. p. 16. Τὴν εὖνοιαν τὴν παρὰ τῶν ἐπαινου-
μένων θηρώμενοι. Et ibid. lepidissimè p. 54. Οἶονταί
γὰρ οὐ μικρῶ τινι τῷ δελέατι τούτῳ ἀνασπάσειν ἕκαστος
τὴν παρ' ἡμῶν εὖνοιαν. Atque ita fere *venari* dicitur
de rebus bonis ac jucundis. Hierocles in Aurea
Carm. p. 102. Ed. Lond. Lucian. Toxar. T. II.
p. 508. Dio Chrysof. p. 470. D. Julian. p. 266. C.
Mufon. apud Stob. p. 82. & 200. Ed. Basil. Euri-
pid. in Epist. ad Archiloch. T. II. p. 499. Ed.
Beck.

P. 472. A. Καὶ νῦν περὶ ὧν σὺ λέγεις ὀλίγου σοι πάν-
τες συμφήσουσι ταῦτα Ἀθηναῖοι καὶ οἱ ξένοι.) Lege ταυ-
τὰ. Ita & alibi & Rep. IV. p. 432. A. Παρεχομένη
ξυνάδοντας τοὺς ἀσθενεσάτους ταυτὸν καὶ τοὺς ἰσχυροτά-
τους καὶ τοὺς μέσους.

Ibid. E. Κατὰ δέ γε τὴν ἐμὴν δόξαν, ὦ Πῶλε, ὁ
ἀδικῶν τε καὶ ἄδικος ἀπάντων μὲν ἄθλιος· ἀθλιώτερος
μὲν τοίνυν ἔαν μὴ δίδῃ δίκην, μηδὲ τυγχάνῃ τιμωρίας
ἀδικῶν.) Falsa est sine dubio lectio ἀπάντων, quod
animadvertens Stephanus substituendum judicavit πάν-
τως. Non male. Forte tamen praestet ἅπας πάντως:
*Me iudice & injuriam faciens & omnis omnino in-
justus miser est: miserior autem qui non luit poenas,
quam qui luit.* Huic sententiae conferri meretur egre-
gius locus Rep. IX. p. 591. A. Πῇ δὲ (φήσομεν)
ἀδικοῦντα λανθάνειν καὶ μὴ διδόναι δίκην λυσιτελεῖν; ἢ
οὐχὶ ὁ μὲν λανθάνων, ἔτι πονηρότερος γίγνεται; τοῦ δὲ
μὴ λανθάνοντος καὶ κολαζομένου τὸ μὲν θηριῶδες κομίζε-
ται καὶ ἡμεροῦται, τὸ δὲ ἡμερον ἐλευθεροῦται; cui pri-
stinae nonnihil venustatis detraxerunt librarii. Scrip-
sit

fit enim elegantissimus auctor τὸ μὲν θηριῶδες κοιμίζεται καὶ ἡμεροῦται. Quo item remedio juvandus est locus Legg. IX. p. 872. E. Τοῦ γὰρ κοινοῦ μιανθέντος αἵματος οὐκ εἶναι κάθαρσιν ἄλλην, οὐδὲ ἑκπλυτον ἐθέλειν γίγνεσθαι τὸ μιανθὲν πρὶν Φόνον Φόνῳ, ὁμοίῳ ὁμοιον, ἢ δράσασα ψυχὴν τίσιν, καὶ πάσης τῆς συγγενείας τὸν θυμὸν ἀφιλασασμένη κοιμήσῃ. Lego κοιμίσῃ. Quam emendationem auctoritate Cod. Leid. confirmatam reperi. Nec dubitandum, quin eadem elegantia restituenda sit Charondae, vel quisquis tandem auctor sit eximii illius legum prooemii, quod nobis servavit Stobaeus p. 288. Χρὴ δὲ καὶ τοὺς ἄρχοντας δικαίως προεσθάναι τῶν ἀρχομένων, καθάπερ τέκνων ἰδίων, ἑχθρὰν καὶ Φιλίαν καὶ θυμὸν ἐν τῷ κρίνειν κοσμίσαντας. Scribe κοιμίσαντας. Obiter moneo, locum hujus prooemii, qui paullo ante occurrit, ὡς ἐν αἷσι πόλεσι πρεσβυτέρων ἀναισχυνταί, φύονται παῖδες αὐτῶν καὶ παίδων παῖδες ἀναισχυντοί· expressum esse e Platone de Legg. V. 729. C. Ὡς ὅπου ἀναισχυντοῦσι γέροντες, ἀνάγκη καὶ νέους ἐνταῦθα εἶναι ἀναιδεσάτους. Sed, ut in viam redeamus, illā inprimis elegantiam delectatus est Themist. Orat. XXXII. p. 359. D. Οὐκ οὐν ἐκκόπτειν αὐτὰς πειρᾶσθαι χρεών· ἀμύχανον γὰρ· ἀλλ' εἴπερ ἄρα εἴη, ἐπικόπτειν τε καὶ πραῦνειν, κοιμίζειν τε ἐφ' ὅσον δύνατον, καὶ νοουθετεῖν. Orat. IX. p. 123. D. Καὶ ὅποτε ἐγείρειν χρὴ τὸν θυμὸν καὶ ὅποτε κατακοιμίζειν. Orat. XVII. p. 214. D. Ὅταν θυμὸς μὲν ᾗ κεκοιμισμένος. Sic item Lucian. Jup. Trag. T. II. p. 643. Κοίμισον ὄργαν. Et Juncus apud Stob. p. 585. l. 16. Καὶ γὰρ τὰ πεπαῦσθαι τῆς κατὰ

τὰ ἀφροδίσια ὀρμῆς τε καὶ ὀρέξεως, ὧς Ζεῦ, μέγα ὄφε-
λος φαίεν ἄν, καὶ μανίας καὶ λύπης ἀπόρρυσιν· ὅποτε
τῆς μὲν ψυχῆς τὸ ἀλόγιστον δὴ καὶ τὸ ἐπιθυμητικὸν εὖ-
δοι διαφυγὸν πονηροῦς δεσπότας· ubi ob oculos habuisse
videtur nobile illud Sophoclis dictum, qui interroga-
tus: πῶς, ὦ Σοφόκλεις, ἔχεις πρὸς τὰ ἀφροδίσια; ἔτι οἷός
τ' εἶ γυναικὶ συγγίγνεσθαι; respondebat: εὐφήμει, ὦ ἄν-
θρωπε· ἀσμενέσατα μέντοι αὐτὸ ἀπέφυγον, ὥσπερ λυτ-
τῶντα τινὰ καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποφυγών. Quod lau-
dat Plato Rep. I. p. 329. B. Et respicit Plutarch.
in libello *An Seni Sit Ger.* R. p. 788. D. Cf. Mu-
ret. T. III. p. 535. Ed. Ruhnk. Venuste item κοιμί-
ζειν de doloribus dicitur apud Xenoph. in Sympof.
II. 24. Ἀλλὰ πίνειν μὲν, ὧς ἄνδρες, καὶ ἐμοὶ πάνυ
δοκεῖ· τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς, τὰς
μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδράγορας ἀνθρώπους, κοιμί-
ζει· τὰς δὲ φιλοφροσύνας ὥσπερ ἔλαιον φλόγα ἐγείρει.
Quem locum ita restitutus est Vir summus ad Plu-
tarchi Moral. p. 16. E. ut pro ἀνθρώπους legatur ἄν-
θρωπας.

P. 474. A. Ἀλλ' εἰ μὴ ἔχεις τούτων βελτίω ἐλεγ-
χον (ὅπερ νῦν δὴ ἐγὼ ἐλεγον) ἐμοὶ ἐν τῷ μέρει παρά-
δος, καὶ πείρασαι τοῦ ἐλέγχου οἷον ἐγὼ οἶμαι δεῖν εἶναι.)
Suspectum est profecto illud ὅπερ νῦν δὴ ἐγὼ ἐλεγον.
Nam in antecedentibus non dixit Socrates, se redar-
guendi vices suscipere velle. Deinde πείρασαι τοῦ
ἐλέγχου &c. alienum videtur a loci sententia. Cor-
rigo — ἐλεγχον, ὥσπερ νῦν δὴ ἐγὼ ἐλεγον, ἐμοὶ ἐν τῷ
μέρει παράδος καὶ πειρᾶσαι τοῦ ἐλ. Sed haec ut bene
in-

intelligentur, res altius est repetenda. Gorgias, quo Socratis rationes refelleret, nihil omnino reperiens, variis modis temere eas impugnare conatus erat. Nam Socratem vel testibus citatis, vel grandibus verbis ac sententiarum quasi *μορμολυκείοις*, vel denique risu redarguere voluerat. Quos redarguendi modos festive traduxerat Socrates, veluti p. 471. E. *Ω μακάριε, ῥητορικῶς γάρ με ἐπιχειρεῖς ἐλέγχειν κ. τ. λ.* p. 473. D. *Μορμολύττη αὖ, ὧ γενναῖε Πῶλε, καὶ οὐκ ἐλέγχεις.* Et ibid. E. *Τί τοῦτο, ὧ Πῶλε, γελαῖς; ἄλλο αὖ τοῦτο εἶδος ἐλέγχου ἐστίν, ἐπειδάν τις τὸ εἶπη, καταγελαῖν, ἐλέγχειν δὲ μή.* Haec ante. Nunc autem Socrates, *nisi*, inquit, *horum redarguendi modorum meliorem habes, meā mihi vice concedas talem experiri modum, quali ego opus esse judico.*

P. 475. D. Ἀλλὰ γενναίως τῷ λόγῳ, ὥσπερ ἰατρῷ, παρέχων.) Stephanus post *παρέχων* inferendum iudicat *σεαυτόν*. Non sine veri specie, nec tamen vere. Nonnunquam enim omittitur. Supra p. 456. B. *οὐχὶ ἐθέλοντα ἢ Φάρμακον πιεῖν, ἢ τεμεῖν ἢ καῦσαι παρὰσχεῖν τῷ ἰατρῷ.* Infra p. 480. C. *Ἀναγκάζειν δὲ καὶ αὐτόν καὶ τοὺς ἄλλους μὴ ἀποδειλιᾶν, ἀλλὰ παρέχειν μύσαντα καὶ ἀνδρείως, ὥσπερ τέμνειν καὶ κῆειν τῷ ἰατρῷ.* Theaet. p. 191. A. *Ἐὰν δὲ πάντα ἀπορήσωμεν, ταπεινωθέντες, οἶμαι, τῷ λόγῳ παρέξομεν, ὥς ναυτιῶντες, πατεῖν τε καὶ χρῆσθαι ὅ, τι ἂν βούληται.* De quo loco V. Cl. Wyttenb. Bibl. Crit. Vol. II. P. 2. p. 46. Charmid. p. 176. B. *Ἔμοιγ' ἔσται τοῦτο τεκμήριον ὅτι σωφρονεῖς, ἵν' ἐπ' αὐτῷ παρέχῃς Σωκράτει.*

P. 483. A. Socratem reprehendens Callicles, quod ex industria commisceat ea, quae naturā, cum iis, quae lege sunt pulcra, εἰ μὲν τις κατὰ νόμον λέγῃ, τὰ κατὰ φύσιν ὑπερωτῶν, εἰ δὲ τὰ τῆς φύσεως, τὰ τοῦ νόμου· sic deinceps pergit: ὥσπερ αὐτίκα ἐν τοῦτοις, τῷ ἀδικεῖν τε καὶ τῷ ἀδικεῖσθαι, Πώλου τὸ κατὰ νόμον αἴσχιον λέγοντος, σὺ τὸν νόμον ἐδιώκαθες. Quae verba ut ad loci nexum & rationem adaptentur, hac opus est emendatione: — Πώλου τὸ κατὰ φύσιν, οὐ κατὰ νόμον, αἴσχιον λέγοντος κ. τ. λ. De hoc placito V. Rep. II. p. 358. E. & 359. A. Legg. X. p. 889 & 890. Protag. p. 337. e quibus locis efficitur, hanc ejus esse vim & sententiam: leges naturā esse nullas, omnes vero arte a quibusdam esse hominibus confectas ad caeteros homines coërcendos ac subigendos. In antecedentibus καίτοι ἔγωγε οἶμαι, ὦ βέλτισε, καὶ τὴν λύραν μοι κρεῖττον εἶναι ἀνάρμοσόν τε καὶ διαφωνεῖν· emendandum ἀναρμοσεῖν τε κ. δ.

P. 483. E. Πλάττοντες τοὺς βελτίστους καὶ ἐρρώμενες αὐτῶν, ἐκ νέων λαμβάνοντες, ὥσπερ λέοντας, καὶ κατεπάδοντές τε καὶ γοιτεύοντες καταδουλούμεθα·) Non negligendum videtur Ficini illud *tantumquam leones vincientes*, e quo probabiliter conjicias, eum legisse ὥσπερ λέοντας δεόντες. Et vero post λέοντας requiritur verbum, quo vim accipiat καὶ ante κατεπάδοντες. Caeterum ΔΕΟΝΤΕΣ facile absorberi a ΛΕΟΝΤΑΣ potuit. Eleganter hoc sensu πλάττειν usurpatur Legg. IV. p. 712. A. Πειρώμεθα προσαρμόττοντες τῇ πόλει σῇ, καθάπερ παῖδας πρεσβύται,

ται, πλάττειν τῷ λόγῳ τοὺς νόμους. Ib. V. 746. A. VII. 789. E. Τὴν μὲν κύουσαν περιπατεῖν, τὸ γενόμενον δὲ πλάττειν τε, οἷον κήρινον, ἕως ὑγρόν. Ubi legendum ὑγρόν ἢ e Wyttenbachii conjecturâ, quam Vir summus propositurus est ad Plutarch. Mor. p. 96. A. Alcib. I. p. 121. D. Rep. VI. 500. D. Et pulcerri-
mo loco Legg. II. p. 671. B. Οὐκοῦν ἔφαμεν, ὅταν γίγνηται ταῦτα, καθάπερ τινὰ σίδηρον, τὰς ψυχὰς τῶν πι-
νόντων διαπύρους γιγνομένας, μαλθακώτερας γίγνεσθαι καὶ νεωτέρας, ὥςτε εὐαγώγους συμβαίνειν τῷ καὶ ἐπισα-
μένῳ παιδεύειν τε καὶ πλάττειν, καθάπερ ὅτ' ἦσαν νέαι. τοῦτον δὲ εἶναι τὸν πλάσιν, τὸν αὐτὸν ὅνπερ τότε, τὸν ἀγα-
θὸν νομοθέτην. Restituendum videtur hoc verbum The-
mistio Orat. XXI. p. 244. B. Ὅτι οὐ μόνον ἀπόχρη, τὸ γενέσθαι ἐκ πατρὸς φιλοσόφου, ἀλλὰ δεῖ καὶ τρα-
φῆναι καὶ παιδευθῆναι ὑπὸ τοιούτοις διδασκάλοις τε καὶ τροφεῦσι καὶ τὴν ψυχὴν ἀναπλησθῆναι ἔτι νεῶν τε καὶ ἀπλῆν. Ubi legendum ἀναπλασθῆναι. Imitatur enim Platonem Rep. II. 377. A. Οὐκοῦν οἶσθα ὅτι ἀρχὴ παν-
τὸς ἔργου μέγιστον, ἄλλως τε καὶ νέῳ καὶ ἀπαλῷ ὄτρω-
σύν; μάλιστα γὰρ δὴ τότε πλάττεται καὶ ἐνδύεται τόπος (1. τύπος) ὃν ἂν τις βούληται ἐνσημῆνασθαι ἐκάσῳ. Quo loco confirmatur elegans Petavii conjectura pro ἀπλῆν legentis ἀπαλῆν. Cf. Plutarch. de Liberior. Educ. c. 5.

P. 485. A. — φιλοσοφίας μὲν, ὅσον παιδείας χάριν, καλὸν μετέχειν, καὶ οὐκ αἰσχρὸν μεираκίῳ ὄντι φιλοσο-
φεῖν.) Ita philosophiam informat Callicles, ut gra-
tiosa sit res atque elegans, utilis vero ac necessaria

non item: ut sit puerilis quasi ludus, quem ludere ut pueris decorum, ita viris turpe sit atque inhonestum. Egregie igitur sibi ipse repugnet, si ὅσου παιδείας χάριν tractandam esse philosophiam dicat. Sed noli dubitare, quin pro παιδείας dixerit παιδιᾶς. De harum vocum permutatione V. Ruhnck. ad Tim. p. 2.

P. 485. D. Ὑπάρχει τούτῳ τῷ ἀνθρώπῳ, καὶ πάντῃ εὐφυῆς ἢ, ἀνάνδρῳ γενέσθαι, φεύγοντι τὰ μέσα τῆς πόλεως καὶ τὰς ἀγορὰς, ἐν αἷς ἔφη ὁ ποιητὴς τοὺς ἀνδρας ἀριπρεπεῖς γίγνεσθαι· καταδεδυκότι δὲ, τὸν λοιπὸν βίον βιώναι μετὰ μειρακίων ἐν γωνίᾳ τριῶν ἢ τεττάρων ψιθυρίζοντα· ἐλεύθερον δὲ καὶ μέγα καὶ ἱκανὸν μηδέποτε φθέγγεσθαι.) Malim μηδὲν μηδέποτε φθέγγεσθαι. Non semel hunc locum, quod Petavium latuisse miror, imitando expressit Themistius Orat. II. p. 30. B. Ἡ μᾶλλον γε ὅσις ὑπὲρ ἀρετῆς θαμὰ διεξίει καὶ θαρσαλεότητος καὶ ἀνδρείας, ἐπὶ σκιμποδίου καθήμενος, πρὸς μειράκιας τρία ἢ καὶ τέτταρα, οὐχ οἷός τε ὦν τοῦ δωματίου παρακύψαι ὑπ' ἀσθενείας. Orat. XXII. p. 265. B. Οἱ σφίσιν ἀποχρῆν ὑπειλήφασιν ἐν γωνίᾳ μόνῃ πρὸς τὰ μειράκια ψιθυρίζειν, φεύγειν δὲ τὰ μέσα τῆς πόλεως κατὰ τὸν Καλλικλέους ὀνειδισμόν, καὶ τὰς ἀγορὰς, ἐν αἷς φησὶν ὁ ποιητὴς ἀριπρεπέας τελέθειν τοὺς ἀνδρας. Orat. XXVIII. p. 341. D. Οὐ γὰρ οἶδα, ὅθεν φρίττουσί τε καὶ εὐλαβοῦνται ἀγορὰς, ἐν αἷς φησὶν ὁ ποιητὴς ἀριπρεπέας τελέθειν τοὺς ἀνδρας καὶ οὐκ ἀνέχονται παρακύπτειν ἔξω τοῦ σκίμποδος καὶ τῆς γωνίας. Respicit autem Plato Homericum illud Il. 1. vi. 441.

Νήπιον, οὕτως εἰδὼς ὁμοίου πολέμοιο,
 οὐδ' ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσι.
 quod in suum usum contulit Plutarch. Praec. Ger.
 Reip. p. 801. D. P. 489. C. — ἢ οἷε με λέγειν, ἐὰν συρφετὸς συλλε-
 γῇ δούλων, καὶ παντοδαπῶν ἀνθρώπων μηδενὸς ἀξίων,
 πλὴν ἴσως τῷ σώματι ἰσχυρίσασθαι, καὶ οὗτοι Φῶσιν,
 αὐτὰ ταῦτα εἶναι νόμιμα;) Germana est sine dubio
 lectio: — ἰσχυρίσασθαι, τούτους εἶναι τοὺς κρείττους καὶ
 οἱ ἂν οὗτοι Φῶσιν, ἀ. τ. ε. ν. Quam in Cod. suo
 Ficinus reperiisse ac vertendo secutus videtur. Ver-
 tit enim: *An putas me dicere, si faex servorum ho-*
minumque undique vilissimorum in unum confluat, hos,
praeterquam fortasse corporis viribus, esse potentiores:
Et quae hi statuunt, esse jura? Eodem Ficino duce
 infra p. 506. A. corrigendum est: οὐδὲ γάρ τοι ἔγω-
 γε εἰδὼς λέγω ἢ λέγω, ἀλλὰ ζητῶν κοινῇ μεθ' ὑμῶν·
 ὥς τε ἂν τι φαίνεται λέγων ὁ ἀμφισβητῶν ἐμοί. — Vul-
 gata habet ζητῶ & φαίνεται ὁ λέγων ἀμφισβ.

P. 506. C. Ἐπειδὴ δὲ σὺ, ὦ Καλλίκλεις, οὐκ ἐθέ-
 λεις συνδιαπερᾶναι τὸν λόγον, ἀλλ' οὖν ἐμοῦ γε ἀκούων
 ἐπιλαμβάνου ἐάν τι σοὶ δοκῶ μὴ καλῶς λέγειν· καὶ με
 ἐὰν ἐξελέγχης, οὐκ ἀχθήσομαι σοι, ὥσπερ σὺ ἐμοί· ἀλλ'
 λὰ μέγιστος εὐεργέτης παρ' ἐμοί ἀναγεγράφη. ΚΑΛ.
 Λέγε, ὦ γὰρ, αὐτὸ, καὶ πέραινε.) Scribendum:
 Λέγε, ὦ γὰρ, αὐτὸς, κ. π. Quod confirmat qui a
 Ficino expressus est Codex. Caeterum hac opportu-
 nitate monendum, ita nonnunquam apud Platonem

αὐτὸς occurrere, ut simpliciter σὺ notet: quod fae-
 pissime Interpretes latuit. Lyfide 204. A. Βούλει οὖν
 ἔπεσθαι —; Ἀυτοῦ πρῶτον ἡδέως ἀκούσαιμ' ἂν, ἐπὶ
 τῷ καὶ εἴσειμι. *Primum a te libenter cognoscam.* In-
 epte enim Ficinus: *id in primis libenter audirem.* Sed
 nec alibi vim significationis cepit. Charm. 158. C.
 Εἰ δέ τι τούτων ἐπιδεῆς εἶναι δοκεῖς, ἐπασέον πρὸ τῆς
 τοῦ Φαρμάκου δόσεως. αὐτὸς οὖν μοι εἶπὲ, πότερον ὁμο-
 λογεῖς τῷδε καὶ Φῆς ἱκανῶς ἤδη σωφροσύνης μετέχειν ἢ
 ἐπιδεῆς εἶναι. Ibid. E. Ὡς τούτου γε ἔνεκα ὅπη αὐ-
 τὸς οἶει βελτίῳ σκέψασθαι, ταύτῃ σκόπει. Lach. 181. C.
 Χρῆν μὲν οὖν καὶ πρότερόν γε φοιτᾶν αὐτὸν παρ' ἡμᾶς.
 Ibid. 187. C. Εἰ δὲ βουλομένοις ὑμῖν ἐστὶ περὶ τῶν
 τοιούτων ἐρωτᾶσθαι τε καὶ διδόναι λόγον, αὐτοὺς δὴ χρὴ
 γινώσκειν, ὧς Νικίᾳ τε καὶ Λάχῃς. Hipp. Maj. 292. B.
 Καὶ ἐμοὶ τοίνυν δοκεῖ, ὧς Σώκρατες, ἐπειδὴ περ αὐτὸς
 ταῦτα οἶσι. Sic item Thucyd. II. 72. ubi ad Pla-
 taeenses Archidamus: παρασκευὴ τε τοσῆδε καὶ πό-
 λεμος γεγένηται αὐτῶν ἔνεκα καὶ τῶν ἄλλων ἐλευθερώ-
 σεως. — Quod ad exquisitam loci formam ἀλλὰ μέγι-
 στος εὐεργέτης παρ' ἐμοὶ ἀναγεγράφη, simillimam habet
 Thucyd. I. c. 129. in Xerxis illa ad Pausaniam epi-
 stola: καὶ τῶν ἀνδρῶν οὓς μοι πέραν θαλάσσης ἐκ Βυζαν-
 τίου διέσωσας, κείσεταί σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴ-
 κῳ ἔσαεὶ ἀνάγραπτος. P. 521. C. Κολακεύσονται ἄρα με, ὧς γενναιότατε,
 παρακαλεῖς. ΚΑΛ. Εἴ σοι Μυσὸν γε ἥδιον καλεῖν, ὧς
 Σώκρατες, ὥς εἰ μὴ ταῦτά γε ποιήσεις; ΣΩ. Μὴ εἴ-
 πης, ὃ πολλάκις εἴρηκας, ὅτι ἀποκτενεῖ με ὁ βουλόμε-
 νος —)

vos —) Non mirum est, judicasse Stephanum, vel corruptelâ hunc locum laborare, vel post ποιήσεις nonnulla excidisse. Calliclis enim dictum abruptum est, nec suos habet numeros. Attamen procul abest, ut vel immutatione vel supplemento opus sit. Sanus est locus, idemque perspicuus, si justâ utamur cum distinctione tum interpretatione. Distingue: — παρακαλεῖς; ΚΑΛ. Εἰ σοι Μυσόν γε ἥδιον καλεῖν, ὢ Σώκρατες; ὥς εἰ μὴ ταῦτά γε ποιήσεις..... ΣΩ. Μὴ εἴπῃς — Dicturus erat Callicles: ὥς εἰ μὴ ταῦτά γε ποιήσεις, ἀποκτενεῖ σε ὁ βουλόμενος, sed medio in sermone eum praevertens Socrates μὴ εἴπῃς, inquit, — ὅτι ἀποκτενεῖ με ὁ βουλόμενος. Verte: *Ad adulandum me, generosissime, provocas? Call. Mavisne, o Socrates, Mysus vocari? nam nisi hoc feceris..... Socr. Ne dicas, quod jam saepe dixisti, (nisi hoc fecerim) occisurum me esse quicumque velit* — Nec tamen magnopere repugnem, si quis legere malit: εἰ μὴ σοι Μυσόν γε ἥδιον καλεῖν, ὢ Σωκράτες. Ut ad Socratis quaestionem concinnè Callicles aptissimèque respondeat: *Provoco te equidem, nisi Mysus vocari malis: nam nisi &c.* Caeterum similiter ab altero colloquentium alterius abrumpitur & occupatur sermo apud Lucian. Necyom. T. I. p. 458.

P. 524. B. Ἐπειδὴν δὲ διαλυθῆτον ἄρα ἀπ' ἀλλήλων (τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ) οὐ πολὺ ἥττον ἐκάτερον αὐτοῖν ἔχει τὴν ἑξιν τὴν αὐτοῦ, ἥνπερ καὶ ὅτε ἔζη ὁ ἄνθρωπος, τό, τε σῶμα τὴν φύσιν τὴν αὐτοῦ, καὶ τὰ θεραπεύματα καὶ τὰ παθήματα, ἐνδηλα πάντα.) Etsi τε nonnumquam apud Platonem nullam omnino apodosin

habet, tamen hoc loco τό, τε σῶμα nisi dure & contorte, per anacoluthiam declarari non potest. Equidem scribendum esse iudico: — τό, τε σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ τὴν φύσιν τὴν αὐτοῦ, καὶ — ad quam scripturam proprius aliquantum accedit Eusebius, qui post τό, τε σῶμα insertum habet καὶ. Ita ψυχὴν aliquando in φύσιν immutasse videntur librarii Sympos. p. 209. B. Τούτων δ' αὖ ὅταν τις ἐκ νέου ἐγκύμων ᾖ τὴν ψυχὴν, θεῖος ὢν, καὶ ἡκούσης τῆς ἡλικίας τίκτειν τε καὶ γεννᾶν ἤδη ἐπιθυμεῖ. Nam pro τὴν ψυχὴν exprimit Ficinus τὴν φύσιν, vertens: *quisquis ergo virtutum huiusmodi naturā plenus & gravidus est*. Nisi tamen alterum ab altero interceptum existimemus, ut germana sit lectio: — ἐγκύμων ᾖ τὴν ψυχὴν, τὴν φύσιν θεῖος ὢν, καὶ —

P. 525. A. Προσῆκει δὲ παντὶ τῷ ἐν τιμωρίᾳ ὄντι, ὑπ' ἄλλου ὀρθῶς τιμωρουμένῳ, ἢ βελτίονι γίνεσθαι καὶ οὐκ ἀδυνατῆσαι, ἢ παραδείγματι τι τοῖς ἄλλοις γίνεσθαι.) In alterā Basil. exstat παραδείγματα, Eusebius παράδειγμα habet, omisso τι. Sed unice legendum παραδείγματι. Caeterum constans haec fuit Platonis sententia: Legg. IX. 854. D. Οὐ γὰρ ἐπὶ κακῷ δίκη γίνεταί οὐδεμία, γιγνομένη κατὰ νόμον· δυοῖν δὲ θάτερον ἀπεργάζεται σχεδόν· ἢ γὰρ βελτίονα ἢ μοχθηρότερον ἥττον ἐξεργάσατο τὸν τὴν δίκην παρασχόντα — τοὺς δ' ἄλλους παράδειγμα δυνήσει, γενόμενος ἀκλεής. — Ibid. 862. D. E. XI. 934. A. Οὐχ ἕνεκα τοῦ κακουργῆσαι διδοὺς τὴν δίκην· (οὐ γὰρ τὸ γεγονὸς ἀγέννητον ἔσαι ποτέ) τοῦ δ' εἰς τὸν αὖθις ἕνεκα χρόνον ἢ τοπαράπαν μισῆσαι τὴν ἀδικίαν αὐτόν τε καὶ τοὺς ἰδόντας αὐτὸν δικαιούμενον, ἢ λωφῆσαι μέρη πολλὰ τῆς τοιαύτης συμφορᾶς.

Critia 106. B. Δικὴ δὲ ὀρθή, τὸν πλημμελοῦντα ἐμμε-
λῇ ποιεῖν.

P. 527. C. Καὶ ἔασον τινὰ σοῦ καταφρονῆσαι, ὡς
ἀνοήτου, καὶ προπηλακίσει εἰάν βούληται· καὶ ναὶ μὰ
Δία σύ γε θαρρῶν πάταξαι τὴν ἄτιμον ταύτην πληγὴν.)
Impedita haec sint & obscura, nisi animadvertatur ex-
quisita vis Verbi Medii πάταξαι: *sine te verberari, pa-
tere ut verbereris.* Spectavit hoc Aristid. Orat. Plat.
II. p. 225. Τί δὲ χείρων ἐγὼ, ἂν ὁ δεῖνα ἐπὶ κόρρης ἀδί-
κως πατάξῃ με; Ignominiosam intelligit plagam τὸ ἐπὶ
κόρρης πατάττεσθαι, cujus ea erat vis, ut ex Luciani
sententia Necyom. T. I. 481. nisi ἀνδραποδῶν τὰ ἀτιμό-
τατα εἶα afficerentur. V. Harpocrat. in V. ἐπὶ κόρρης.

Phileb. p. 14. C. Ἄρ' οὖν λέγεις, ὅταν τις ἐμὲ
Φῇ Πρώταρχον ἓνα γεγονότα Φύσει, πολλοὺς εἶναι· πάλιν
τοὺς ἐμὲ καὶ ἐναντίους ἀλλήλοις μέγαν καὶ σμικρὸν
τιθεμένους, καὶ βαρὺν καὶ κοῦφον τὸν αὐτὸν, καὶ ἄλλα
μυρία;) Perturbata haec & depravata ita constituenda
videntur: — πολλοὺς εἶναι, καὶ πάλιν τούτους ἐμὲ καὶ
ἐναντ. ἀλλ. μ. κ. σ. τιθεμενὸς — *si quis me, qui unus
sum, multos, & multos hosce me vocat, eosque sibi
invicem esse contrarios dicit, eundem statuens magnum
esse & parvum, gravem & levem &c.* Cf. Parmen.
p. 129. C. De hac sophistica disputatione & caete-
ris, quae huic sunt similes, lepide pronunciat Soph.
p. 251. C. Ἐντυγχάνεις γὰρ, ὦ Θεαίτητε, ὡς ἐγὼ-
μαι, πολλάκις τὰ τοιαῦτα ἐσπουδακόσιν, ἐνίοτε πρεσβυ-
τέροις ἀνθρώποις, καὶ ὑπὸ πενίας τῆς περὶ Φρόνησιν κτή-
σεως τὰ τοιαῦτα τεθαυμακόσι, καὶ δὴ τι καὶ πάνσοφου
οἰομένοις τοῦτο αὐτὸ ἀνευρηκέναι.

P. 17. A. Τὰ δὲ μέσα αὐτοὺς ἐκφεύγει. οἷς διακεχωρίσθαι τό, τε διαλεκτικῶς πάλιν καὶ τὸ ἐριστικῶς ἡμᾶς ποιεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους τοὺς λόγους.) Uti nihili est hoc loco πάλιν, ita unice sententiae accommodatissimum videtur ἔμπαλιν. Caeterum interpungendum: ἐκφεύγει, οἷς δ.

P. 32. A. Διάκρισις δὲ γ' αὖ καὶ διάλυσις, ἡ παρὰ φύσιν τοῦ πνίγους πάθη, λύπη· κατὰ φύσιν δὲ πάλιν ἀπόδοσις τε καὶ ψύξις, ἡδονή.) Corrige: κατὰ φύσιν δ' ἡ πάλιν ἀπ. τ. κ. ψ. ἡ.

P. 34. C. Οὐ δὲ χάριν ἅπαντ' εἴρηται ταῦτα, ἐσι τόδε. ΠΡΩ. Τὸ ποῖον; ΣΩ. Ἵνα μὴ τὴν ψυχῆς ἡδονὴν χωρὶς σώματος ὅτι μάλιστα καὶ ἐναργέστατα λάβοιμεν.) Longissime haec sententia a Platonis mente & consilio abest. In praecedentibus enim p. 33. C. disceptandum proposuit de voluptatibus, quae memoriā praeteriti temporis percipiuntur, atque adeo de iis voluptatibus, quae uni animo propriae nullum habent cum corpore commercium. Quid igitur? finita disceptatione disputasse se dicat, ne animi corporisque voluptates seorsim ponantur? Immo vero disputavit, Ἵνα πῇ τὴν ψυχῆς ἡδονὴν χωρὶς καὶ σώματος ὅτ. κ. ε. λ. Ante σώματος inferimus καὶ, quia genitivus σώματος, non a χωρὶς, sed ab ἡδονὴν pendet. Sic Polit. p. 276. D. ἥ τε τὸν θεῖον ἄν που διειλόμεθα νομέα χωρὶς καὶ τὸν ἀνθρώπινον ἐπιμελητήν.

P. 35. D. Βλου γὰρ εἰδός τι μοι φαίνεται βουλευέσθαι δηλοῦν ὁ λόγος ἡμῖν ἐν τούτοις αὐτοῖς.) Bene Ficinus vel legit vel legendum esse vidit βούλεσθαι δηλοῦν, de qua dictione, in hodiernis item linguis frequen-

quentata, V. Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 27. Nec minus bene Ficinus quae mox sequuntur p. 36. Α. Πότερον ἀλγοῦνθ' ὅλως, ἢ χαίροντα; ΠΡΩ. Μὰ Δί', ἀλλὰ διπλῇ τινι λύπῃ λυπούμενον — in Cod. suo scripta invenit. Vertit enim: *Pro. Non gaudentem, per Jovem: sed* — ut dubitari non possit, quin legerit: — ἢ χαίροντα; ΠΡΩ. Μὴ χαίροντα, μὰ Δί', ἀλλὰ — Ceterum pro βουλεύομαι item βούλομαι substituendum infra p. 50. D. Τούτων γὰρ ἀπάντων αὐρίον ἐβελήσω σοι λόγον δοῦναι· τανῦν δὲ ἐπὶ τὰ λοιπὰ βουλεύομαι τέλλεσθαι.

P. 38. B. Ἄγε ὅπῃ σοι φαίνεται. ΣΩ. Πῇ δὲ δὴ ἄγω; ΠΡΩ. Πῇ;) Lege: ΣΩ. Τῇ δὲ δὴ ἄγω, quod cum postulat loci ratio, tum Ficini confirmat versio.

P. 44. D. Οἶμαι γὰρ τοιόνδέ τι λέγειν αὐτοῦς, ἀρχομένους ποθὲν ἄνωθεν ὥς, εἰ βούλῃ, θείημεν ὅτουοῦν εἶδους τὴν φύσιν ἰδεῖν — πότερον εἰς τὰ σκληρότατα ἀποβλέποντας κ. τ. λ.) Lego: ὥς, εἰ βουληθείημεν ὅτ. ε. τ. Contraria ratione emendandum Legg. VI. p. 769. B. Ἐίποτε τις ἐπινοήσῃε γράψαι τέως κάλλισον ζῶον, καὶ τοῦτ' αὖ μὴδέποτε ἐπὶ τὸ φαυλότερον — ἰσχεῖν, ubi pro τέως κάλλισον, quod habet item Cd. Leidenfis, scribendum — τε ὥς κάλλισον — Sic dividenda voce corrigendum Critia 121 D. Θεὸς δὲ ὁ θεῶν Ζεὺς, ἐννόμοις βασιλεύων ubi scribere ἐν νόμοις praestat quam ἐννόμως, quod tentavit Steph. Simillime Legg. IX, p. 869. Πῶς τούτῳ δίκης γε ἄλλως προσήκον ἂν τυγχάνειν γίγνοιτο ἐννόμῳ; lege ἐν νόμῳ. Eadem ratione in eodem opere duos item locos expeditas, alterum L. I. p. 643. C. Εὖγε, ὦ Λακεδαιμόνιε ξένη, λέγεις. τὴν ἀνδρείαν δὲ,

Φέρε, τιθῶμεν πότερον ἀπλῶς οὕτως εἶναι πρὸς Φόβου καὶ λύπας διαμάχην μόνον; ἢ καὶ πρὸς πόθους —; Cod. Leid. habet: Φέρε τι, θῶμεν· πότερον — Unde veram lectionem elicias hancce: Φέρε, τί θῶμεν; πότερον — Alterum locum L. IX. p. 862. A. Πολλάκις δὲ ὠφέλειαν οὐκ ὀρθὴν γενομένην, τὸν τῆς ὠφελείας αἴτιον ἀδικεῖν φήσομεν, ἐὰν ἢ γε μὴ νικᾷ. sic corrige: ἐὰν ἢ γ' ἐμὴ νικᾷ. Elegans est hujusmodi vocis δοξὴ ellipsis. Rep. III. 397. D. Ἐὰν ἢ ἐμὴ, ἔφη, νικᾷ. Politic. 277. A. Νῦν δὲ κατὰ γε τὴν ἐμὴν οὕτω φαίνεται. Ibid. 291. C. Οὐκ οὖν δὴ κατὰ γε τὴν ἐμὴν. Philib. 416. Ἄλλ', ὦ Πρώταρχε, εἰσὶ, κατὰ γε τὴν ἐμὴν. Quam ellipsin haud scio an male restituas Legg. II. 653. C. Καὶ παιδείαν προσαγορεύων, κατὰ γε τὴν ἐμὴν δόξαν ὀρθῶς ἂν προσαγορεύοις. Cd. enim Leid. non habet δόξαν.

P. 46. D. Ὅποταν ἐντὸς τὸ ζέον ἢ καὶ τὸ φλεγμαῖνον, τῇ τρίψει δὲ καὶ τῇ κινήσει μὴ ἐφικνεῖται τις, τὸ δ' ἐπιπολῆς μόνον διαχέη.) Uti nemo non vidit hoc loco pro κινήσει reponendum esse κνήσει, ita p. 51. C. Καί τινος ἡδονᾶς οἰκείας ἔχειν, οὐδὲν ταῖς τῶν κινήσεων προσφερεῖς. substituendum etiam cenfeo κνήσεων. Sermo enim est de figurarum geometricarum pulcritudine, cujus perceptio eam dicitur animo voluptatem praebe- re, quae una sit animo propria & nullum habeat cum corporis voluptatibus, perfricationibus, titillationibus, similibus, commercium.

P. 49. A. Τοῦτο τοίνυν ἔτι διαιρετέον, ὦ Πρώταρχε, δίχα· εἰ μέλλομεν τὸν παιδικὸν ἰδόντες φθόνον, ἄτοπον ἡδονῆς καὶ λύπης ὄψεσθαι μίξιν. ΠΡΩ. Πῶς οὖν τέμνω- μεν δίχα λέγεις; ΣΩ. Ναί. πάντες ὅποσοι κ. τ. λ.)

Haud

Hand facile perspicias, quid sibi velit cum Protagorae illud πῶς οὖν τέμνωμεν δίχα λέγεις; tum Socrates responsum Ναί. Sed dilucidum apparebit, si suo utrumque auctori restitatur: — μίξιν· πῶς οὖν τέμνωμεν δίχα λέγεις; ΠΡΩ. Ναί. ΣΩ. Πάντες ὁπόσοι κ. λ.) *Hoc autem bipartitendum, o Protagora, si quidem velimus puerilem considerantes invidiam, videre voluptatis ac molestiae commixtionem. Quomodo hoc igitur bipartiamus, inquis? Prot. Inquam.*

P. 49. C. Ἀγνοια γὰρ, ἡ μὲν τῶν ἰσχυρῶν, ἐχθρὰ τε καὶ αἰσχυρὰ (βλαβερὰ γὰρ καὶ τοῖς πέλας, αὐτὴ τε καὶ ὅσαι εἰκόνες ταύτης εἰσὶν) ἡ δὲ ἀσθενὴς ἡμῖν τὴν τῶν γελοίων εἵληχε φύσιν.) Displicet αἰσχυρὰ. Pariter enim imbecillium ignorantia αἰσχυρὰ dici potest. Substituen- da videtur ἰσχυρά. Caeterum haud scio, an male scri- bas: βλαβερὰ γὰρ ἑαυτοῖς καὶ τοῖς πέλας, αὐτὴ τε καὶ ὅσαι εἰκόνες γ' αὐτῆς εἰσὶν. *Potentium hominum igno- rantia infensa & valida (noxia enim est & ipsa & quotquot ejus sunt simulacra cum sibimet ipsis, tum proximis omnibus) imbecillium autem ignorantia ridicula est ac nullius momenti.*

P. 52. A. Τί δέ; μαθημάτων πληρωθεισῶν, εἰάν ὕπε- ρον ἀποβολαὶ διὰ τῆς λήθης γίνωνται, καθορᾶς τινὰς ἐν αὐταῖς ἀλγυθόνας;) Pro monstro illo μαθημάτων πληρωθεισῶν commodè quis e Ficini versione reponat μαθημάτων πληρωθεῖς τις — Hujusmodi anacoluthiae fae- pissime apud Platonem sunt obviae. In iis quae se- quuntur, ἔτι τοίνυν πρὸς τούτοις μετὰ ταῦτα τόδε αὐτῶν διαθετέον· corrigendum διαθεάτεον, uti paulo post δια- σκοπῶμεν & θεασώμεθα.

P. 56. A. Οὐκοῦν μεσὴ μὲν πού μουσικὴ — καὶ ξύμ-
 πασα αὐτῆς αὐλητικὴ, τὸ μέτρον ἐκάσῃς τῷ σοχάζεσθαι
 φερομένης θηρεύουσα·) Quandoquidem chordae nihil ha-
 bent cum re tibiaria commune, pro ξύμπασα αὐτῆς αὐ-
 λητικὴ legendum videtur ξύμπασα αὐτῆς αὖ λυρικὴ,
 nisi praeferas, quod ex Ficini versione elici possit,
 ξύμπασα αὐτῆς αὖ πληκτικὴ.

P. 57. A. Quaerenti Protarcho, quo valeat praee-
 dens disputatio, hoc modo respondet Socrates: Δοκεῖ
 τοίνυν ἔμοιγε οὗτος ὁ λόγος οὐχ ἥττον ἢ ὅτε λέγειν αὐτὸν
 ἡρχόμεθα, ταῖς ἡδοναῖς ζητῶν ἀντίστροφον ἐνταῦθα προβε-
 βληκέναι· σκοπῶν ἄρα ἔσσι τις ἑτέρας ἄλλη καθαρωτέρα
 ἐπισήμης ἐπισήμη, καθάπερ ἡδονῆς ἡδονή· quod respon-
 sum omni se parte recte habebit, si leviter correxe-
 ris: — προβεβληκέναι σκοπεῖν — vel ζητῶν mutaveris
 in ζητεῖν. Stephanus pro ζητῶν substituens ζήτησιν ex-
 quisitum hunc verbi usum non assecutus videtur.
 Menone p. 90. E. "Ἄλλοις δέ τισι πράγματα παρέχειν,
 ζητοῦντα μαυθάνειν παρὰ τούτων οἱ κ. λ. Hippias Maj.
 p. 291. C. Ζητεῖν γάρ μοι δοκεῖς τοιοῦτόν τι τὸ καλὸν
 ἀποκρίνασθαι, ὃ μηδέποτε αἰσχρὸν μηδαμοῦ μηδενὶ φανεῖ-
 σαι. Euthydem. p. 306. C. Καὶ τρίτοι ὄντες τῇ ἀλη-
 θείᾳ, ζητοῦσι πρῶτοι δοκεῖν εἶναι. Theage p. 127. B.
 Καί σε μὴ ζητεῖν ἄλλω μηδενὶ συγγενέσθαι ἢ Σωκράτει.
 Charmid. p. 172. C. Καὶ ζητοῦμεν αὐτὸ μεῖζόν τι εἶναι,
 ἢ ὅσόν ἐσίν. Rep. II. p. 375. E. Καὶ οὐ παρὰ φύσιν
 ζητοῦμεν τοιοῦτον εἶναι τὸν φύλακα. VI. p. 486. D.
 Ἄλλὰ μνημονικὴν αὐτὴν ζητῶμεν δεῖν εἶναι. IX. p. 571.
 C. Ζητῇ ἵέναι καὶ ἀποπιμπλάναι τὰ αὐτοῦ ἦθι. Contra
 Lucian. Parasit. T. II. p. 860. Εὐροῖς εἰπεῖν. Et Soph.
 Oed.

Oed. Rege vs. 120.

— “Εν γὰρ πόλλ’ ἂν ἐξεύροι μαθεῖν,
Ἀρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος.

Cujus loci sensus ex hoc usu declarandus est. Utrumque habet Plutarch. in Praec. Reip. Ger. p. 798. F. Ζητῶν δὲ παύσασθαι, καὶ δεόμενος μεταβολῆς καὶ ἡσυχίας, εὔρε καταθέσθαι τὴν δύναμιν κ. τ. λ.

P. 57. D. — ὥς εἰσὶ δύο ἀριθμητικαὶ, καὶ ταύταις ἄλλαι δύο τοιαῦται ξυνεπόμεναι συχναί.) Perturbatum corruptumque locum, cum ex antecedentium ratione, tum ex Ficini versione, ita constituendum emendandumque censemus: — ὥς εἰσὶ δύο ἀριθμητικαὶ καὶ δύο μετρητικαὶ, καὶ ταύταις ἄλλαι τοιαῦται ξ. σ. Computandi metiendique artes supra subinde conjunxit, uti paulo ante (τεχναί) περὶ τὰ μέτρα τε καὶ ἀριθμούς & p. 56. E. λογιστικὴ καὶ μετρητικὴ.

P. 58. E. Ὡς αἱ πολλαὶ τέχναι καὶ ὅσαι περὶ ταῦτα πεπόνηνται, πρῶτον μὲν δόξαις χρῶνται, καὶ τὰ περὶ δόξας ζητοῦσι ξυντεταγμένως.) Malim ξυντεταγμένως: *omni studio & intentione perquirunt.* Ita Rep. VI. p. 499. A. Ζητεῖν μὲν τὸ ἀληθὲς ξυντεταγμένως ἐκ πάντων τρόπων. Ibid. p. 504. D. Epist. VII. p. 340. C. Idem vitium eximendum est Legg. XI. p. 935. D. Παίζοντι μὲν ἐξέσω τινὶ περὶ τοῦ λέγειν γελοῖον ἄνευ θυμοῦ· συντεταγμένῳ δὲ καὶ μετὰ θυμοῦ — μὴ ἐξέσω μηδενί. ut legatur συντεταγμένῳ: quod cum res ipsa jubet, tum confirmat simillimus locus Euthydem. p. 288. D. — συντετάμενον καὶ σπουδάζοντα. Nec dubito, quin similiter συντεταγμένη restituendum sit Themistio Orat. VI. p. 73. D. Ἀλλὰ γνώμη πρὸς ἐκείνον ὁρᾶσα καὶ πρὸς

τὸν ἐκείνου ζῆλον συντεταγμένη. Idem Orat. XI. p. 143. A. Ἄει οὖν περὶ τὸ ἀρχέτυπον τεταμένη αὕτη ἡ τέχνη — & in magnifica illa sententia Orat. XVIII. p. 219. A. Ἄλλ' εἰ ἡ ψυχὴ ἄνω ὁρῶσα, πρὸς τὸν τοῦ παντὸς βασιλέα συντεταγμένη, καὶ ἀρχομένη ἐκεῖθεν, ὅσα οἶόν τε ἀρύεται ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τῇ ἐπὶ τῆς γῆς βασιλείᾳ.

P. 60. A. Σωκράτης δὲ πρῶτον μὲν οὐ Φησι τοῦτ' εἶναι, δύο δὲ καθάπερ τὰ ὀνόματα, καὶ τότε τὸ ἀγαθὸν καὶ ἡδὺ διάφορον ἀλλήλων φύσιν ἔχειν.) Locum sic & suppleo & immuto: Σωκράτης δὲ πρῶτον μὲν ἐν οὐ Φησι τοῦτ' εἶναι, δύο δὲ, καθάπερ τὰ ὀνόματα, καὶ τότε αἱ. κ. ἡ. &c. *Unum hoc esse negat.*

Ibid. D. Εἰ δέ γε παρηνέχθην τι τότε, νῦν ὅστις οὖν ἐπαναλαβὼν ὀρθότερον εἰπάτω.) Ficinus: *quod si quis forte tunc praetervectus est, nunc resumens rectius asseveret: ut in Cod. suo invenisse videatur: παρηνέχθην μὲν τις τότε. Neque tamen hinc reponendum existimemus παρηνέχθην μὲν τι τότε. Bene se habet vulgata. Verte: si quid tunc aberravimus. Atque ita nonnunquam Plato, ubi pertractatum est, quod tractandum erat, argumentum: Tim. p. 54. A. Ἄν οὖν τις ἔχη κάλλιον ἐκλεξάμενος εἰπεῖν εἰς τὴν τούτων ξύστασιν, ἐκεῖνος οὐκ ἐχθρὸς ὢν, ἀλλὰ φίλος, κρατοῖ. Ibid. Τῷ τοῦτο ἐλέγξαντι καὶ ἀνευρόντι δὲ μὴ οὕτως ἔχον, κεῖται φίλια τὰ ἄθλα. Legg. VII. 796. D. Εἰ δέ τινα ταύτης ὑμεῖς ἔχετε βελτίω, θέντες εἰς κοινὸν λέγετε. Epist. VIII. 353. E. Εἰ μὲν δὴ τις ὀρθότερον ἁμεινόν τε ἔχει τοῦ ὑπ' ἐμοῦ ρηθισομένου, ἐνέγκων εἰς τὸ μέσον, ὀρθότατα φιλέλλην ἂν λεχθείη.*

P. 63. C. Inquirens Socrates, an aliqua sit voluptatem inter & sapientiam conjunctio, utramque tamquam

quam personam inducit & hac de re interrogat. Ac primum quidem Voluptates, cum alia respondent, tum haec: πάντων γε μὴν ἡγούμεθα γενῶν ἄριστον ἐν ἀνθ' ἐνὸς συνοικεῖν ἡμῖν, τὸ τοῦ γινώσκειν τὰ ἄλλὰ τε πάντα καὶ αὖ τὴν αὐτὴν ἡμῶν, τελέως εἰς δύναμιν ἐκάστην. Quorum postremam partem ita vertit Ficinus, ac si εἰς delendum, & ἐκάστην ad δύναμιν referendum existimaverit. Sed longe aliud huic loco remedium quaerendum est: nam τελέως εἰς δύναμιν moveri non debet. Scribendum videtur:— καὶ αὐτὴν αὐτὴν ἡμῶν τελέως εἰς δύναμιν ἐκάστην. *Cognoscere & alia omnia & se ipsam, quoad ejus fieri potest, unamquamque nostrum.* Deinde Sapientiam alloqui parat: πάλιν τοίνυν μετὰ τοῦτο τὴν Φρόνησιν καὶ τὸν νοῦν ἀνερωτητέον, ἅρ' ἡδονῶν τι προσδεῖσθε ἐν τῇ ξυγκράσει; Φαῖμεν ἂν· αὖ τὸν νοῦν τε καὶ τὴν Φρόνησιν ἀνερωτῶντες, ποίων, Φαῖμεν ἂν ἴσως, ἡδονῶν; Quem intricatissimum locum Cornarius ut aliquanto redderet planiorem, ante αὖ τὸν νοῦν inseruit καὶ. Sed ne sic etiam commodus ex eo sensus elici potest. Tentavi equidem aliquando:— ἀνερωτητέον· ἅρ' ἡδονῶν τι προσδεῖσθε ἐν τῇ ξυγκράσει; εἰ Φαῖμεν αὖ, τὸν νοῦν τε καὶ τὴν Φρόνησιν ἀνερωτῶντες, ποίων, Φαῖεν ἂν ἴσως, ἡδονῶν; *Si Mentem & Sapientiam interrogantes diceremus: an voluptatibus vobis in commixtione vestra opus est? dicerent forte: qualibus inquis voluptatibus?* Nunc vero malim:— ἀνερωτητέον· ἅρ' ἡ. τ. π. ε. τ. ξυγκράσει; Φήσομεν αὖ, τὸν νοῦν τε καὶ τὴν Φρόνησιν ἀνερωτῶντες, ποίων, Φαῖεν ἂν ἴσως, ἡδονῶν; Similis est interrogandi respondendique ratio in iis, quae haec subsequuntur, πρὸς ταῖς ἀλη-

θέσιν ἐκείναις ἡδοναῖς, φήσομεν, ἄρ' ἐτι προσδεῖσθ' ὑμῖν
 τὰς μεγίστας ἡδονὰς ξυνοίκους εἶναι καὶ τὰς σφοδροτάτας;
 καὶ πῶς, ὦ Σώκρατες; ἴσως φαῖεν ἂν — Illud certe
 in dubium vocari nequit ποίων ἡδονῶν; a Mente &
 Sapientia dici, quae in sequentibus etiam suam a vo-
 luptatibus averfionem produnt. Habet autem haec
 dictio magnam fere indignandi significationem. Theaet.
 p. 180. B. Ἄλλ', οἶμαι, τὰ τοιαῦτα τοῖς μαθηταῖς
 ἐπὶ σχολῇς φράζουσιν — ΘΕΟ. Ποίοις μαθηταῖς, ὦ δαι-
 μόνιε; οὐδὲ γίγνεται τῶν τοιούτων ἕτερος ἑτέρου μαθητῆς
 ἄλλ' αὐτόματοι ἀναφύονται, ὅποθεν ἂν τύχοι ἕκαστος αὐ-
 τῶν ἐνθουσίασας, καὶ τὸν ἕτερον ὁ ἕτερος οὐδὲν ἡγεῖται
 εἰδέναι. Amator. p. 132. B. Ἦπου τι μέγα καὶ κα-
 λὸν ἐσι περὶ ὃ τοσαύτην σπουδὴν πεποιημένῳ ἐσόν. Ὁ δ'
 εἶπε, ποῖον, ἔφη, μέγα καὶ καλόν; Gorg. p. 490. D.
 Ἄλλ' ἴσως ἱματίων — ΚΑΛ. Ποίων ἱματίων; & μοχ-
 ῶν; Ἄλλ' εἰς ὑποδήματα δηλονότι δεῖ πλεονεκτεῖν — ΚΑΛ.
 Ποῖα ὑποδήματα φλυαρεῖς ἔχων; Charmid. p. 174. B.
 Ἄρά γε ἢ τὸ πεττευτικόν; Ποῖον, ἢ δ' ὅς, πεττευτικόν;
 Euthyd. p. 304. E. Ἄλλὰ μέντοι, ἔφην, χάριέν γε τοι
 πρᾶγμα ἐστὶν ἢ φιλοσοφία. Ποῖον, ἔφη, χάριεν, ὦ μα-
 κάριε; οὐδενὸς μὲν οὖν ἄξιον. Caeterum in loco nostro
 non praetereundum — ἐκάστην. ΠΡΩ. Καὶ καλῶς γε
 εἰρήκατε τανῦν, φήσομεν. ΣΩ. Ὁρθῶς. πάλιν τ. κ. τ. λ.
 quod sic constituendum videtur — ἐκάστην καὶ καλῶς
 γε εἰρήκατε τανῦν, φήσομεν. ΠΡΩ. Ὁρθῶς. ΣΩ. Πά-
 λιν τ. κ. τ. λ.

P. 63. E. (ἡδονὰς) — οἰκείας ἡμῖν νόμιζε· καὶ
 πρὸς ταύτας, τὰς μεθ' ὑγιείας καὶ τοῦ σωφρονεῖν, καὶ
 δὴ καὶ συμπαγῆς ἀρετῆς· ὅπως καθάπερ λεοῦ ὀπαδοὶ
 γιγνόμε-

γινώμεναι, αὐτῇ ξυνακολοθοῦσι πάντα ταύτας μιγνύντας
 δ' αἰεὶ μετ' ἀφροσύνης καὶ τῆς ἄλλης κακίας ἐπομέ-
 νας, πολλή που ἀλογία τῷ νῶ μιγνύναι. —) Horum
 sensum atque elegantiam, non nisi mutata paulisper
 interpunctione, assequi & percipere possumus. Scri-
 bendum: — σωφρονεῖν καὶ δὴ καὶ συμπάσης ἀρετῆς
 ὁπόσαι —: & quotquot universae virtutis, veluti Deae,
 comites, ipsam sequuntur &c. Sed hoc leve. Majo-
 rem habet declarandi difficultatem ταύτας μιγνύντας,
 quod Stephanus abundare censebat, nisi pro μιγνύν-
 τας aliud quid reponatur. Sed lenius equidem re-
 medium adhibeam, ut emendem: — πάντα, ταύτας
 μιγνύ, τὰς δ' αἰεὶ μετ' ἀφρ. — Stephano item in-
 mentem venerat, ante δ' αἰεὶ inferendum esse τὰς.
 P. 64. A. εἴ' Ἀρ' οὐκ ἐμφρόνως ταῦτα καὶ ἐχόντως
 ἑαυτὸν τὸν νοῦν φήσομεν ὑπὲρ τε ἑαυτοῦ καὶ μνήμης
 καὶ δόξης ὀρθῆς ἀποκρίνασθαι τὰ νῦν ῥηθέντα;) Miror,
 Stephanum germanum illud ἐχόντως ἑαυτὸν, quod se
 ipsum mirifice commendat, quippe significans νουνε-
 χόντως, prudenter, sollicitavisse: corruptelam vero,
 quae unicuique legenti facile in oculos incurrat,
 non deprehendisse. Inapte enim μνήμη cum δόξα
 ὀρθῇ conjungitur, quod cum nusquam ferendum est,
 tum vero minime in Platone. Scripsit hic sine du-
 bio: — καὶ ἐπιστήμης καὶ δόξης ὀρθῆς. Nihil enim
 in eo est harum vocum conjunctione frequentius;
 quippe qui nihil facile & saepius & studiosius con-
 sideravit, quam quid scientiam inter & rectam opinio-
 nem intersit.

Ibid. C. — ἐπισκεψώμεθα, εἴθ' ἡδονὴ εἴτε νῶ προσ-

Φυές τε καὶ οἰκειότερον ἐν τῷ παντὶ συνέστηκεν.) Scribe
 προσΦυέσερον καὶ οἰκ. Sic p. 67. A. Μυρίῳ γ' αὖ νοῦς
 ἡδονῆς οἰκειότερον καὶ προσΦυέσερον πέφανται νῦν τῇ τοῦ
 νικῶντος ιδέῃ — Infra p. 65. D. Καλῶς εἴρηκας. ὁμῶς
 δ' ἐτι λέγε τὸ τρίτον · aptius est ὁμοίως. Et p. 66. A.
 Καὶ πάντα ὅποσα τοιαῦτα χρὴ νομίζειν τὴν αἰδίου εἰρή-
 σθαι φύσιν. praeceunte Ficino, emendo εἰληφθαι.
 Meno p. 72. A. Πολλῇ γέ τινι εὐτυχίᾳ ἔοικας
 κεχρησθαι, ὧ Μένων, εἰ μίαν ζητῶν ἀρετὴν, σμῆνός τι
 ἀνεύρηκας ἀρετῶν παρὰ σοι κειμένων.) Non plene se mi-
 hi commendat Cl. Gedikii opinio, qui e Plutarcho
 T. II. p. 93. B. ita hoc Socratis dictum laudante
 εὖ γε — ὅτι μίαν ἀρετὴν ἐρωτηθεὶς, σμῆνος ἀρετῶν κε-
 κλήκας, corrigendum putat κινουμένων. Quamquam
 haec opinio satis habere commendationis videatur, si
 animadvertamus, huc quoque respexisse Themistium
 Orat. I. p. 5. A. Ὁρᾶτε οὖν ὅτι τὸ σμικρὸν ἐκεῖνο ῥῆμα
 διακρούοντί μοι, ἅπας ὁ τῶν ἀρετῶν ἔσμός ἐποφθέγγε-
 ται; Neque enim eò adduci possum, ut repudian-
 dam vulgatam existimem. Acquiesco in κειμένων. Nihil
 enim, quod reprehendam ac de vitio suspicer, in hac
 lectione reperio: & quod Plutarchi attinet ac Themistii
 auctoritatem, sententiam illi, non verba, memorarunt.
 Et vero, utriusque elegantissimum dictum colorem du-
 xisse videtur ex Rep. V. p. 450. A. Οὐκ ἴσθες ὅσον ἔσμόν
 λόγων ἐπεγείρετε: unde profecit quoque Porphyrius de
 Abstin. I. c. 34. p. 58. Ἐξ ὧν αἱ μνημαὶ καὶ αἱ φαν-
 τασίαι, αἵ τε δόξαι ἀθροιζομέναι ἔσμόν τῶν παθῶν ἐγείρου-
 σαι. Eleganter etiam hoc sensu simpliciter ponitur κινεῖν

& ἐγείρειν. Theaet. p. 184. A. Ἄλλως τε καὶ ὁ νῦν ἐγείρομεν, πλήθει ἀμύχανον. Cratyl. p. 411. A. Ἐγείρεις μὲν, ὦ ἐταῖρε, οὐ φαῦλον γένος ὀνομάτων. Phileb. p. 36. D. Λόγον μέντοι τινὰ κινδυνεύομεν οὐ πάνυ σμικρὸν ἐπεγείρειν. Sympos. p. 198. E. Πάντα λόγον κινούντες. Aristocles apud Euseb. Praep. Evang. XI. 3. p. 510. C. Ἐριστικούς κινήσαντες λόγους· & paulo post: πάντα δὲ ἐγείρων λόγον καὶ περὶ πάντων ζητῶν. Cf. Wyttenbachius ad Plut. de S. N. V. p. 83.

P. 86. E. Ἐοικεν οὖν σκεπτέον εἶναι ποῖόν τι ἐστίν, ὃ μήπω ἴσμεν ὃ, τί ἐστίν. εἰ μή τι οὖν, ἀλλὰ σμικρὸν γέ μοι τῆς ἀρχῆς χάλασον.) Pro εἰ μή τι οὖν Cl. Gedikius εἰ δὲ μή, τί οὖν; legendum, & post τί οὖν subaudiendum ἴσμεν opinatur. Sed nullum est dubium, quin elegans loco forma reddenda sit εἰ μή τι οὖν ἄλλο, σμικρὸν γέ μοι τῆς ἀρχῆς χάλασον. In re notissima excitasse sufficiat Longinum in fragmento epistolae ad Porphyrium p. 250. Καὶ εἰ μηδὲν δὲ ἄλλο (τί γὰρ ἂν καὶ σοφὸν παρ' ἡμῶν προσδοκᾶν ἀφίκοιο) τήν τε παλαιὰν συνήθειαν, καὶ τὸν αἶρα μετριώτατον ὄντα πρὸς ἣν λέγεις σώματος ἀσθένειαν. Ubi pro τήν τε παλαιὰν σ. legendum τήν γε π. ut Lucian. Conviv. T. III. p. 424. Ἀτὰρ εἰ καὶ μηδὲν τι ἕτερον, ἱερεῖ γε ὄντι ὑπεξίστασθαι καλῶς εἶχεν. Et forte pro προσδοκᾶν scribendum προσδοκῶν.

Alcib. I. p. 105. E. Νεωτέρῳ μὲν οὖν ὄντι σοί, οὐκ εἶα ὁ θεὸς διαλέγεσθαι, ἵνα μὴ μάτην διαλεγοίμην· νῦν δὲ ἐφῆκε.) Atqui genius ille Socratis nunquam ipsum ad agendum impellebat, tantum a proposito repellebat. Quod & aliunde constat & ab ipso dici-

tur Theage p. 128. D. Ἀεὶ μοι σημαίνει, ὃ ἂν μέλλω πράττειν, τούτου ἀποτροπήν· προτρέπει δὲ οὐδέποτε. Sed scripsit auctor ἀφῆκε.

P. 119. D. — ὦν δεῖ που περιγενέσθαι σε ΔΕΙΐ τοσοῦτον —) Legendum ὦν δήπου, nisi praeferas ὦν δεῖ που περιγενέσθαι σε ἈΕΙΐ τοσ. Quam correctionem item adhibendam puto Luciano D. D. T. I. p. 287. Ἀλλὰ προσέτακται αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Ποσειδῶνι καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος, ubi multo planiorem habebis sententiam, si, mutato δεῖ in αἰ, καθιππεύειν ad προσέτακται referas.

P. 120. D. Πότερον εἰκὸς ἀμείνους γίνεσθαι Φήσεις ἐν γενναίοις γένεσιν, ἢ μή;) Impedita haec reddit Φήσεις, pro quo si, Ficinum secutus, φύσεις substituas, nihil requiras ulterius.

P. 122. A. Ὁ δὲ ἀνδρείότατος, ἀφοβὸν καὶ ἀδεᾶ παρασκευάζων, ὅταν δείσῃ, δοῦλον ὄντα.) Tentavit Steph. παρασκευάζων, ἅτε δὴ, ὅταν δεήσῃ, δοῦλον ὄντα. Sed simpliciter corrigendum: — ὅταν δεήσῃ, δειλὸν ὄντα. Fortissimus autem impravidum (puerum) atque intrepidum reddens, quando ita est necesse, si ignavus sit. Contraria ratione δειλὸς in δοῦλος mutavi Legg. III. p. 699. C. Ταῦτ' οὖν αὐτοῖς πάντα Φιλίαν ἀλλήλων ἐνεποίει, ὃ φόβος ὃ τότε παρών· ὃ, τε ἐκ τῶν νόμων τῶν ἐμπροσθεν γεγρονῶς, ὃν δουλεύοντες τοῖς πρόσθεν νόμοις ἐκέκτηντο, ἢν αἰδῶ πολλάκις ἐν τοῖς ἀνω λόγοις εἶπομεν· ἢ καὶ δουλεύειν ἔφαμεν δεῖν τοὺς μέλλοντας ἀγαθοὺς ἔσεσθαι· ἢς ὁ δειλὸς ἐλεύθερος καὶ ἀφοβός. Ejusdem est rationis & gravitatis locus Legg. VI. p. 762. E. Δεῖ δὴ πάντ' ἄνδρα διανοεῖσθαι περὶ ἀπάντων

των ἀνθρώπων, ὥς ὁ μὴ δουλεύσας, οὐδ' ἂν δεσπότης
 γένοιτο ἄξιος ἐπαίνου· καὶ καλλωπίζεσθαι χρὴ τῷ καλῶς
 δουλεῦσαι μᾶλλον ἢ τῷ καλῶς ἄρξαι· πρῶτον μὲν τοῖς
 νόμοις (ὥς ταύτην τοῖς θεοῖς οὕσαν δουλείαν) ἔπειτα τοῖς
 πρεσβυτέροις κ. τ. λ. Quam sententiam laudat Plutarch.
 Praec. Ger. Reip. p. 806. F. & respicit Themist.
 Orat. XIII. p. 170. C. Sic item Legg. IV. p. 715. C.
 Τοὺς δ' ἄρχοντας λεγομένους, νῦν ὑπηρέτας τοῖς νόμοις
 ἐκάλεσα· — ἐν ἣ μὲν γὰρ ἂν ἀρχόμενος ἦ καὶ ἄκυρος
 νόμος, φθορὰν ὁρῶ τῇ τοιαύτῃ ἐτοίμῃ οὕσαν· ἐν ἣ δ'
 ἂν δεσπότης τῶν ἀρχόντων, οἱ δὲ ἄρχοντες δοῦλοι τοῦ
 νόμου, σωτηρίαν, καὶ πάνθ' ὅσα θεοὶ πόλεσιν ἔδωσαν ἀγα-
 θὰ γιγνόμενα καθορῶ. Epist. VIII. 354. C. Νόμος
 ἐπειδὴ κύριος ἐγένετο βασιλεὺς τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' οὐκ
 ἄνθρωποι τύραννοι νόμων· & mox — τοῖς μὲν τυραννίδος
 ἐφιεμένοις, ἀποτρέπεσθαι καὶ φεύγειν φυγῇ ἀπλήσῳ πει-
 νῶντων εὐδαιμόνισμα ἀνθρώπων καὶ ἀνοήτων· εἰς βασι-
 λέως δ' εἶδος πειρᾶσθαι μεταβάλλειν, καὶ δουλεῦσαι νό-
 μοις βασιλικοῖς· ubi ἀπλήσῳ non φυγῇ adjungendum,
 sed, in ἀπλήσῳ mutatum, ad πεινῶντων referendum est.
 Adde ibid. E. & Legg. V. 729. D. Nec negligen-
 dum nobile illud Demarati de Lacedaemoniis ad Xer-
 xem dictum apud Herodot. VII. 104. Ἐλεύθεροι γὰρ
 ἐόντες, οὐ πάντα ἐλεύθεροί εἰσι· ἔπеси γάρ σφι δεσπό-
 τής, νόμος, τὸν ὑποδειμαίνουσι πολλῷ ἔτι μᾶλλον ἢ οἱ
 σοὶ, σέ.

P. 127. B. Οὐ δ' αὖ ἄρα ταύτῃ οἰκοῦνται αἱ πόλεις,
 ὅταν τὰ αὐτῶν ἕκαστοι πράττωσιν.) Scribendum esse
 εὖ οἰκοῦνται & ipsa loci ratio & sequens εὖ οἰκεῖσθαι
 evincit. Elegantissimum est in sequentibus illud οὐ-

κοῦν ὁ μὲν τοῦ σώματος σου ἐρῶν, ἐπειδὴ λήγει ἀνθοῦν, ἀπιὼν οἵχεται — ὁ δὲ γε τῆς ψυχῆς ἐρῶν, οὐκ ἄπεισιν, ἕως ἂν ἐπὶ τὸ βέλτιον ἴης. Similiter Sympos. p. 183. E. Ἄμα γὰρ τῷ τοῦ σώματος ἀνθει λήγουντι, οὐπερ ἦρα, οἵχεται ἀποπτάμενος, πολλοὺς λόγους καὶ ὑποσχέσεις καταισχύνας· ὁ δὲ τοῦ ἥθους χρηστοῦ ὄντος ἐρασῆς διὰ βίου μένει, ἅτε μονίμῳ συντακείς. Juncus apud Stob. p. 586. 2. Ὅτι τὸ μὲν νεὸν ὥρα τις καὶ ἀκμή κατακοσμεῖν ἔοικεν, τό, τε τοῦ σώματος ἀνθος λήγει ἅμα τῷ χρόνῳ, τὸ δὲ ἀληθὲς κάλλος, ὅπερ ἐκ θείας κοινωνίας ἔσχε τὴν ἀπορροήν καὶ ἦλθεν ἐπὶ τινάς· τοῦτο δὲ οὔτε πόνος ἢ λιμὸς ἢ ἀμελεία τις, ἀλλὰ μὴν οὐδ' ὁ πολὺς χρόνος δύναται ἀμαυρῶσαι, συγγενόμενον δὲ ὁτῶν καὶ συντραφέν, οὐκ ἄφθῃ ποτε θᾶπτον ἀπαλλαγέν τῆς ἐκείνου ψυχῆς. Nec praetermittendus est Xenophon Sympos. c. VIII. §. 14. Ἦν δὲ καὶ ἀμφοτέροις σέρξωσι, τὸ μὲν τῆς ὥρας ἀνθος ταχὺ δήπου παρακμάζει, ἀπολειπόντος δὲ τούτου, ἀνάγκη καὶ τὴν Φιλίαν συναπομαραίνεσθαι. ἢ δὲ ψυχῇ, ὅσονπερ ἂν χρόνον ἴη ἐπὶ τὸ φρονιμώτερον, καὶ ἀξιεραστοτέρα γίγνεται. Sed huic loco labes infidet, quae obiter delenda videtur. Si tenendum est ἀμφοτέροις, referendum est ad amatorem & amatum. At vero nullam sic magnopere vim habeat sententia. Praesertim si consideramus quae hunc locum proxime antecedunt: Φιλεῖν γε μὴν τῶν μὲν τὸ ἥθος ἀγαμένων, ἀνάγκη ἰδίᾳ καὶ ἐθελουσίᾳ καλεῖται· τῶν δὲ τοῦ σώματος ἐπιθυμοῦντων πολλοὶ μὲν τοὺς τρόπους μέμφονται, καὶ μισοῦσι τὸν ἐρώμενον. Legendum conjeci ἀμφοτέρον. Sic τὸ ἀμφοτέρον σέργειν apprime opponitur τῷ ἥθος ἀγασθαι & τῷ σώματος ἐπιθυμεῖν.

Si-

Similiter haec distinguit Plato Sympos. 209. B. Τὰ τε οὖν σώματα τὰ καλὰ μᾶλλον ἢ τὰ αἰσχροὶ ἀσπάζεταιται, ὅτε κυῶν· καὶ ἐὰν ἐντύχη ψυχῇ καλῇ καὶ γενναίᾳ καὶ εὐφρεῖ, πάνυ δὴ ἀσπάζεται τὸ ξυναμφοτέρων. Caeterum quā venustate his locis de formae pulcritudine usurpatur ἄνθος & ἀνθεῖν, eadem usurpatur ἀπανθεῖν Aristaeoneto L. II. Ep. I. p. 73. Ed. Abresch. — ἀπανθεῖ γὰρ καὶ ἀπηνθηκότι σώματι οὐ πέφυκε προσιζάνειν ὁ Ἔρως· οὗ δὲ ἂν εὐανθές τε καὶ εὐώδες ἦ, ἐνταῦθα καὶ ἐνιζάνει καὶ μένει. Ubi non sine veri specie Pauw. εὐώδες in εὐειδές mutandum censet. Sed vulgatam tuetur Platonis auctoritas Sympos. 196. B. Ἀπανθεῖ γὰρ καὶ ἀπηνθηκότι καὶ σώματι καὶ ψυχῇ, καὶ ἄλλῳ ὁτῶ οὖν, οὐκ ἐνίζει Ἔρως· οὗ δ' ἂν εὐανθές τε καὶ εὐώδης τόπος ἦ, ἐνταῦθα καὶ ἵζει καὶ μένει· e quo loco illustrandus est Aristaeonetus. Atque hoc quidem sensu ἀπανθεῖν restituendum Luciano de Parasito T. II. p. 469. Ἀμέλει πολλὰς ἂν σοι δείξαιμι, μορφῆς μὲν εὖ ἡκούσας, τὰ δ' ἄλλα αἰσχυνούσας τὸ κάλλος, ὥς καὶ μόνον φθεγξαμένων ἀποθανεῖν αὐτὸ καὶ ἀπομαραίνεσθαι· Uti enim durissimum est, neque ullo modo tolerari potest ἀποθανεῖν, ita unice se commendat ἀπανθεῖν. — P. 133. C. Τῷ θεῷ ἄρα τοῦτο ἔοικεν αὐτῆς· καὶ τις εἰς τοῦτο βλέπων, καὶ πᾶν τὸ θεῖον γινούς, θεόν τε καὶ φρόνησιν, οὕτω καὶ ἑαυτὸν ἂν γνοίη μάλιστα.) Magno-pere displicet illud θεόν τε καὶ φρόνησιν, pro quo unice requiritur σοφίαν τε καὶ φρόνησιν. In iis enim, quae haec praecedunt, rogaverat: ἔχομεν οὖν εἰπεῖν, ὅ, τι ἐστὶ τῆς ψυχῆς θειότερον ἢ τοῦτο περὶ ὃ τὸ εἰδέναι τε καὶ φρονεῖν; Paulo ante — ἡ ψυχῆς ἀρετὴ, σοφία — de-

lendum est σοφία, tamquam glossema ad ἡ ψυχῆς ἀρετῇ adscriptum.

Alcib. II. p. 145. A. Ὅρα τοίνυν καὶ τὰ ἐπὶ τούτοις, ἂν δυνηθῶ· καλεῖς γὰρ δὴ που Φρονίμους κ. τ. λ.) Ficinus vertendo omisit ἂν δυνηθῶ, quod sane adeo est a Socratis oratione alienum, ut ineptum facile atque expungendum videri possit. Sed blandiorem adhibere medicinam licet. Scribe: — τούτοις.

ΑΛ. Ἄν δυνηθῶ. ΣΩ. Καλεῖς γὰρ κ. λ. Utriusque nomen excidisse videtur propter vicinarum literarum similitudinem. Eadem usurpanda corrigendi ratio Rep. V. 460. D. — ἔφαμεν γὰρ δὴ ἐξ ἀκμαζόντων δεῖν τὰ ἔκγονα γίνεσθαι ἀληθῆ. Ἄρ' οὖν — Scribe: — γίνεσθαι. Ἀληθῆ. Ἄρ' οὖν — Quam correctionem Ficini confirmat versio.

Levi hujusmodi distinctionis imputatione expediendum censebat Heilm. difficilem Thucydidis locum L. III. c. 15. — οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, καὶ οἱ ξυρμαχοί, ἐπειδὴ ἤκουσαν, προσδεξάμενοι τοὺς λόγους, ξυρμάχους τε τοὺς Λεσβίους ἐποίησαντο, καὶ [τὴν] ἐς τὴν Ἀττικὴν ἐσβολήν. τοῖς τε ξυρμάχοις παροῦσι κατὰ τάχος ἔφραζον ἵέναι ἐς τὸν ἰσθμὸν τοῖς δύο μέρεσιν, ὥς ποιησόμενοι. καὶ αὐτοὶ πρῶτοι ἀφίκοντο —

distinguens: ἐσβολήν, — ποιησόμενοι, καὶ αὐτοὶ —

Sed, me quidem iudice, frustra. Scribendum videtur: — ἐποίησαντο, τοῖς τε ξυρμάχοις — ποιησόμενοι ἐς τὴν Ἀττικὴν ἐσβολήν· καὶ αὐτοὶ κ. τ. λ.

Charmide. Suavissimum hujus dialogi proöemium cum aliis se dotibus commendat, tum imprimis miranda illa urbanitate, quā Charmidem Socrates ad sermones secum miscendos invitat subinde atque elicit.

Quo-

Quominus tolerandum est, si pulcerrimae huic Socra-
tis orationi librariorum incuria nonnihil fordis ac
mendi intulit. Et hoc quidem nomine excitanda sunt
verba p. 157. B. Καὶ γὰρ νῦν, ἔφη, τοῦτ' ἔστι τὸ
ἁμάρτημα περὶ τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι χωρὶς θατέρου, σω-
φροσύνης τε καὶ ὑγείας, ἰατροὶ τινὲς ἐπιχειροῦσιν εἶναι.
quae, ut menti auctoris ac sententiae contraria sunt,
ita sermonis flumen retardant atque impediunt. Ne-
que tamen magnopere quaerendum, quod huic malo
mederi possit, remedium. Optime se habebunt reli-
qua, si unum σωφροσύνης τε καὶ ὑγείας, quod ad θα-
τέρου olim ab annotatore aliquo adscriptum videtur,
e contextu ejicias. Quam habeat vim χωρὶς θατέρου
ex iis quae haec praecedunt intelligere licet: ὅπως
τῷ Φαρμάκῳ τούτῳ μηδεὶς σε πείσῃ τὴν αὐτοῦ κεφα-
λὴν θεραπεύειν, ὅς ἂν μὴ τὴν ψυχὴν πρῶτον παράσχῃ
τῇ ἐπωδῇ ὑπὸ σοῦ θεραπευθῆναι. Unde hic loci sen-
sus colligitur: *Et sane hic error nostrorum hominum*
animos occupavit, ut, neglecta animi curatione, corpus
curare studeant. Respexit hunc locum Maximus Tyr.
p. 190. Ed. Heinf.

P. 159. C. Πότερον οὖν, κάλλιστον ἐν γραμματισμοῦ
τὰ ὅμοια γράμματα γράφειν ταχὺ ἢ ἡσυχῇ; Ταχύ.)
Si haec fervanda est distinguendi ratio, merito Ste-
phanus κάλλιστον in κάλλιον mutandum censet. Sed
distinguendum: πότερον οὖν κάλλιστον; ἐν γραμμ. id
quod confirmat conclusio haecce: φαίνεται ἄρα ἡμῖν,
ἔφην ἐγὼ, κατὰ γε τὸ σῶμα, οὐ τὸ ἡσύχιον, ἀλλὰ τὸ
τάχιον καὶ ὀξύτατον, κάλλιστον εἶναι. In sequentibus pro
διδάσκειν δὲ ἄλλον, οὐ ταχέως καὶ κάλλιον καὶ σφόδρα,

μᾶλλον ἢ ἡσυχῇ τε καὶ βραδέως; lego: — οὐ ταχέως καὶ σφόδρα, κάλλιον μᾶλλον ἢ ἡσυχῇ τε καὶ βραδέως; Sic μᾶλλον non semel apud Platonem Comparativo adjicitur. Gorg. p. 487. B. Αἰσχυντηροτέρω μᾶλλον τοῦ δέοντος. Euthyd. p. 281. C. Πότερον οὖν ἂν μᾶλλον ἐλάττω τις πράττοι, πένης ὢν ἢ πλούσιος; Legg. VI. 781. A. λαθραιότερον μᾶλλον. Similiter ἥττον Legg. IX. p. 852. E. — ἡ γὰρ βελτίονα ἢ μοχθηρότερον ἥττον ἐξεργάσατο τὸν τὴν δίκην παρασχόντα.

P. 164. E. — ὥς τὰ γράμματα Φησὶ, καὶ ἐγώ.) Dura fane sententia, si post καὶ ἐγὼ subaudiendum sit Φημί: sed concinna eadem atque, ut ita dicam, Platonica, si legatur: ὥς τὰ γράμματα Φησὶ, καὶ ἐγὼ ὁμολογῶ. Rep. VII. p. 530. D. — ὥς οἱ τε Πυθαγόρειοι Φασὶ, καὶ ἡμεῖς, ὦ Γλαῦκων, συγχωροῦμεν. Protag. p. 316. A. — ὥς Φῆς σὺ, καὶ ἐγὼ πείθομαι. Rep. IV. 424. C. — ὥς Φησὶ τε Δάμων καὶ ἐγὼ πείθομαι. Gorg. p. 487. D. & similia alibi.

P. 165. B. Ἄλλ', ἣν δ' ἐγὼ, ὦ Κριτία, σὺ μὲν ὥς Φάσκοντος ἐμοῦ εἰδέναι περὶ ὧν ἐρωτῶ, προσφέρῃ πρός με, καὶ ἐὰν δὴ βούλωμαι, ὁμολογήσαντός σου.) Legendum omnino ὁμολογήσοντός σοι, quod cum totius loci habitus & ratio postulat, tum in primis, quod continuo sequitur, τὸ δ' οὐχ οὕτως ἔχει· ἀλλὰ ζητῶ γὰρ μετὰ σοῦ ἀεὶ τὸ προτιθέμενον, διὰ τὸ μὴ αὐτὸς εἰδέναι· σκεψάμενος οὖν, ἐθέλω εἰπεῖν, εἴτε ὁμολογῶ, εἴτε μή. Paulo post, pro corrupto illo ἔστιν, ὥς ἔφη, ἐαυτοῦ γε; Ficino duce, corrigendum ἔστιν ἴσως, ἔφη, ἐαυτοῦ γε.

P. 165. E. Οὐ γὰρ ὁμοία αὕτη πέφυκε ταῖς ἄλλαις ἐπι-

ἐπισήμαις, οὐδὲ γε αἱ ἄλλαι ἄλλαις.) Scribe: ἀλλή-
 λους. Idem restitue Rep. V. p. 453. B. Λέγωμεν δὴ
 ὑπὲρ αὐτῶν, ὅτι, ὦ Σώκρατες τε καὶ Γλαύκων, οὐδὲν
 δεῖ ὑμῖν ἀλλήλοις ἀμφισβητεῖν. Perversum est enim,
 quod vulgo legitur, ἄλλους ἀμφισβ. Nec alia ratione
 expediendum Phaedr. 237. C. Τοὺς δὲ πολλοὺς λέλη-
 θεν ὅτι οὐκ ἴσασι τὴν οὐσίαν ἐκάστου· ὥς οὖν εἰδότες,
 οὐ διομολογοῦνται ἐν ἀρχῇ σκέψεως, προελθόντες δὲ τὸ
 εἰκὸς ἀποδιδόασιν· οὔτε γὰρ ἑαυτοῖς οὔτε ἄλλοις ὁμολο-
 γοῦσιν. Legendum: οὔτε γὰρ ἑαυτοῖς οὔτε ἀλλήλοις
 ὁμολ. Contrario juvandus remedio videtur Julian.
 Orat. VIII. 242. D. Ἄλλ' ἐξ ὧν αἰεὶ ταῦτα νοοῦντες,
 καὶ προαιρούμεναι κακὸν μὲν δοῦναι τῶν πολιτῶν τινὶ το-
 σοῦτον δέω λέγειν ἀπέσχομεν, ὥς οὐδὲ ἐβουλευσάμεθα
 ποτε μετὰ ἀλλήλων. χρηστὸν δὲ εἴ τι γέγονεν ἢ τι βε-
 βούλευται κοινῇ παρ' ἡμῶν. τοῦτο ἀλλήλοις εἰπεῖν με-
 λήσει. Cujus loci priorem partem vertendo jam cor-
 rexerit Petavius, ut ex ipsius versione: *Sed eo solo foe-*
dere devinximus, quod eadem sentientes ac volentes,
tantum ab inferendo malo ulli civium abfuimus, ut ne
de eo quidem inter nos unquam ipsi tractaverimus. re-
 ponendum sit — ταῦτά ν. κ. προαιρούμενοι, κακ. —
 Posteriores partem non intellexisse videtur. Inepta
 est enim, quam ex his verbis confinxit, sententia:
At e contrario, si quid in alios boni per nos re ipsa
derivatum fuerit, aut de eo praestando in commune
consultum, de hoc privatim inter nos agebatur. Sed
 haud dubie scripsit auctor: χρηστὸν δὲ εἴ τι γέγονεν ἢ
 τι βεβούλευται κοινῇ παρ' ἡμῶν, τοῦτο ἄλλοις εἰπεῖν
 με-

μελήσει: *An vero utile quid communi, vel facto, vel consilio egerimus, hac de re penes alios erit iudicium.*

P. 172. C. Ἰδωμεν γὰρ, εἰ βούλει, συγχωρήσαντες, καὶ ἐπίσασθαι ἐπισήμην, δυνατὸν εἶναι εἰδέναι· καὶ ὃ γε ἐξ ἀρχῆς ἐτιθέμεθα σωφροσύνην εἶναι, τὸ εἰδέναι ἅ τε οἶδε καὶ ἅ μὴ οἶδε, μὴ ἀποσερήσωμεν, ἀλλὰ δῶμεν· καὶ ταῦτα ἅπαντα δόντες, ἔτι βέλτιον σκεψώμεθα, εἰ ἄρτι καὶ ἡμᾶς ὀνήσει τοσοῦτον ὄν·) Ita hunc locum describendo corruperunt ac turbarunt librarii, ut, nisi audaciore conjecturâ, sensum ex eo probabilem elicere nequeas. Conjeci equidem: Ἰδωμεν γὰρ, εἰ βούλει, συγχωρήσαντες, γενέσθαι ἐπισήμην ἐπισήμης δυνατὸν εἶναι, καὶ ὅγε κ. τ. λ. Videtur enim Socrates hoc loco concedere id, de quo ante multum & diu egerat, & quod concesserat item p. 169. D. δυνατὸν εἶναι γενέσθαι ἐπισήμην ἐπισήμης. Sed hoc est ejusmodi, ut accuratâ antecedentis disputationis lectione intelligendum sit, argumentatione probari non possit. Εἰδέναι post εἶναι e sequenti εἶναι, τὸ εἰδέναι temere nasci potuit. Caeterum τοσοῦτον ὄν mutandum censeo in τοιοῦτον ὄν. Iteratur enim τοιοῦτον ex antecedentibus quae cum hoc loco proxime connexa sunt: ἴσως δέ γε ἡμεῖς οὐδὲ χρηστὸν ἐζητήσαμεν· τεκμαίρομαι δέ, ὅτι μοι ἄτοπ' ἄττα καταφαίνεται περὶ σωφροσύνης, εἰ τοιοῦτον ἔσιν· ubi legendum οὐδὲν χρηστὸν, uti p. 175. A. — ὅτι οὐδὲν χρηστὸν περὶ σωφροσύνης σκοπῶ. Caeterum pro εἰ ἄρτι καὶ ἡμᾶς ὀνήσει scribe: εἰ ἄρα τι καὶ ἡ. ὃ.

Lach. p. 181. B. ὦ Σώκρατες, οὗτος μέντοι ὁ ἔπαινος ἔστι καλὸς, ὃν σὺ νῦν ἐπαινῇ, ὑπ' ἀνδρῶν ἀξίων πιστεύεσθαι, καὶ εἰς ταῦτα εἰς ἃ οὗτοι ἐπαινοῦσιν.)

Ver-

Vertit Ficinus: *optima haec laus est, o Socrates, quae tibi nunc a viris fide dignis tribuitur, qui in iisdem laudandi & ipsi sunt, in quibus te laudant.* E qua versione elegantem elicere lectionem licet: — πισεύεσθαι καὶ ἐπαινεῖσθαι εἰς ταῦτα (f. ταυτὰ) εἰς ἃ αὐτοὶ ἐπαινοῦσιν. Redde: *pulcra est sane, o Socrates, qua tu nunc celebraris, laudatio, profecta illa a viris & fide dignis & eadem, qua celebrant, laudatione celebrandis.*

P. 182. C. Ornata hoc loco Nicias & composita oratione exercitationem laudat, qua armis pugnatur: ac postquam omnem ejus utilitatem exposuit, hoc item ad ipsius commendationem affert, quod aliarum etiam omnium, quibus conjuncta est, disciplinarum studium excitet. Cui laudationi haec subjicit: καὶ ἤδη δῆλον, ὅτι τὰ τούτων ἐχόμενα καὶ μαθήματα καὶ ἐπιτηδεύματα, καὶ καλὰ, καὶ πολλοῦ ἄξια ἀνδρὶ μαθεῖν τε καὶ ἐπιτηδεῦσαι, ὧν καθηγῆσαιτ' ἂν τοῦτο τὸ μάθημα. Frigide sane ac languide! Sed suam orationi vim omnem atque efficaciam restitueris, si legas: καὶ τί δεῖ δηλοῦν, ὅτι —; *Et quid opus est declarare, disciplinas, quibus haec conjuncta est exercitatio, praeclaras esse omnes & cognitu dignissimas?*

P. 184. C. Postquam Nicias & Laches de exercitatione illa suam uterque sententiam professus, alter eam laudibus extulit, alter autem vituperavit ridendamque proposuit, dubius haeret Lysimachus, utram utri sententiam praeferat, nec videt, utilisne judicanda sit an supervacanea exercitatio. Qua fluctuans dubitatione confugit ad Socratem, ejusque arbitrium

ac judicium expetit: ἀλλὰ δέομαι ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, καὶ γὰρ ὥσπερ ἐπὶ τοῦ διακρινούντος δοκεῖ μοι δεῖν ἡμῖν ἡ βουλή. In quibus verbis, uti nemo non reprehendit ἐπὶ, ita delendum id esse existimare quis possit. Sed malim equidem: καὶ γὰρ ὥσπερ ἐπικρινούντος τοῦ καὶ διακρινούντος δοκεῖ μοι δεῖν ἡμῖν ἡ βουλή. *Rogo te, o Socrates, ut quid hoc de re sentias, significes. Nam consultatio haec nostra opus habere arbitro videtur, qui utrasque partes, verane an falsa dicant, examinet ac dijudicet.*

P. 188. D. Καὶ κομιδῇ μοι δοκεῖ μουσικὸς ὁ τοιοῦτος εἶναι, ἁρμονίαν καλλίστην ἡρμωσμένος· οὐ λύραν, οὐδὲ παιδῶν ὄργανα· ἀλλὰ τῷ ὄντι ζῆν ἡρμωσμένος· οὗ αὐτοῦ αὐτοῦ τὸν βίον σύμφωνον τοῖς λόγοις πρὸς τὰ ἔργα.) Conjecit Cornarius: ἀλλὰ τῷ ὄντι ξυνηρμωσμένος αὐτοῦ αὐτοῦ κ. τ. λ. Quae conjectura etsi justum omnino sensum praebet, tamen non tota videtur probanda. Neque enim eo adduci possim, ut ζῆν ἡρμωσμένος, quod aptissimè dicitur, ex librariorum errore ita temere natum censeam. Et vero, non est quare moveatur. Alteram conjecturae partem quam maxime probo. Nam οὗ ante ἡρμωσμένος nullum habere locum potest & ex antecedenti ἡρμωσμένος· οὗ ortum videtur. Cum eximia hac sententia conferendus est Maxim. Tyr. Diff. XXXI. c. 2. Ὡσπερ γὰρ ἐν ταῖς τῶν μελῶν ἁρμονίαις τὸ παραλειφθὲν, καὶ μικρὸν ἢ, διαλύει τὸν κόσμον τοῦ μέλους· οὕτω καὶ τῇ τοῦ βίου ἁρμονίᾳ, εἴπερ μὴ ἐκμελῆς ἡμῖν ἔσαι, μηδὲ εἰκῇ διαπεραινόμενος, ὁμολογίαν εἶναι δεῖ ἔργου καὶ λόγου. Et paucis interjectis: ὅστις οὖν τῆς ἁρμονίας ταύτης ἐρᾷ καὶ ἐθέ-

ἐθέλει ἡγεῖν τὸν τῶν ἔργων Φθόγγον, οὗτος κ. τ. λ. Idem Diff. XXXIX. c. 1. Εἰ δέ τις — τὸν αὐτοῦ βίον συμμέτρως καὶ πρὸς τὸ ἀκριβέστατον, λόγῳ καὶ πόνῳ καὶ ἐθισμῷ καὶ εὐτελείᾳ καὶ καρτερίᾳ καὶ σωφροσύνῃ καὶ ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς ἡρμόσατο. Ubi Markl. pro πόνῳ substituit νόμῳ. Sed praestet, opinor, servato πόνῳ, delere καὶ ante εὐτελείᾳ, ut hanc habeamus sententiam: *si quis suam ipse vitam ratione, labore atque consuetudine ad frugalitatem, continentiam caeterasque virtutes omnes concinnè & harmonice temperavit.* Cf. Themist. p. 261. D. Et Plutarch. T. II. 809. E. Hac harmoniae notione passim Plato praeclare utitur. Gorg. 482. B. *Nisi existimes, eum, qui injuste vivit, nec tamen injustitiae poenas luit, omnium esse mortalium infelicißimum,* καὶ τὸν Κύναν τὸν Αἰγυπτίων θεόν, οὗ σοι ὁμολογήσει Καλλικλῆς, ὃ Καλλίκλεις, ἀλλὰ διαφωνήσει ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ· καὶ τοι ἔγωγε οἶμαι, ὃ βέλτιστε, καὶ τὴν λύραν μοι κρεῖττον εἶναι ἀναρμοσὸν τε (1. ἀναρμοσεῖν τε) καὶ διαφωνεῖν, καὶ χορὸν, ὃ χορηγοίην, καὶ πλείους ἀνθρώπους μὴ ὁμολογεῖν μοι, ἀλλ' ἐναντία λέγειν, μᾶλλον ἢ ἓνα ὄντα ἐμὲ ἐμαυτῷ ἀσύμφωνον εἶναι καὶ ἐναντία λέγειν. Legg. II. p. 662. B. Rogante Socrate de injustis hominibus, nonne incundam sibi ipsi ac miseram vitam traducant, respondet Clinias: καὶ πῶς ἂν ταῦτά γ' ἔτι ξυγχωροῖμεν; ΑΘ. Ὅπως; εἰ θεὸς ἡμῖν, ὥς ἔοικεν, ὃ Φίλοι, δοίη τις συμφωνίαν· ὥς νῦν γε σχεδὸν ἀπάδομεν ἀπ' ἀλλήλων. Ib. V. p. 729. A. Ἡ γὰρ τῶν νέων ἀκολάκευτος οὐσία, τῶν δὲ ἀναγκαίων μὴ ἐνδεής, αὕτη πασῶν μουσικωτάτη τε καὶ ἀρίστη· συμφωνοῦσα γὰρ ἡμῖν καὶ

ξυναρμόττουσα εἰς ἅπαντα, ἄλυπον τὸν βίον ἀπεργάζεται. Ib. VIII. p. 837. E. "Εοικά γε, ὅπερ καὶ ἐτόπαζον, τυχεῖν τῆς σῆς, ὦ Φίλε, ξυνωδίας — Κλεινία δὲ μετὰ ταῦτα καὶ εἰσαῦθις περὶ αὐτῶν τούτων πειράσομαι ἐπ' ἁδὼν πείθειν. Mitto alia. Unum addo Themist. Orat. VI. 77. A. — ἡ τοῦ λόγου κοινωνία, καὶ ἡ τοῦ σώματος πρὸς τὸν λόγον εὐαρμοσία. Quod ductum videtur ex sublimi illa Platonis sententia Rep. III. p. 402. C. Οὐκ οὖν ὅτου ἂν συμπίπτῃ ἐν τε τῇ ψυχῇ καλὰ ἦθῃ ἐνόντα, καὶ ἐν τῷ εἶδει ὁμολογοῦντα ἐκείνοις καὶ συμφωνοῦντα, τοῦ αὐτοῦ μετέχοντα τύπου, τοῦτ' ἂν εἴη κάλλιστον θέαμα τῷ δυναμένῳ θεᾶσθαι; — καὶ μὴν τό γε κάλλιστον, ἐρασμιώτατον — τῶν δὲ ὅτι μάλιστα τοιούτων ἀνθρώπων ὅγε μουσικὸς ἐρώῃ ἂν· εἰ δὲ ἀξύμφωνος εἴη, οὐκ ἂν ἐρώῃ. Cui Cf. Lucian. T. II. p. 469.

P. 189. D. "Α μὲν οὖν νῦν δὴ ἐπεχειρήσαμεν σκοπεῖν, τίνας οἱ διδάσκαλοι ἡμῖν τῆς τοιαύτης παιδείας γεγόνασιν, ἢ τίνας ἄλλους βελτίους πεποιήκαμεν, ἴσως μὲν οὐ κακῶς ἔχει ἐξετάζειν καὶ τὰ τοιαῦτα ἡμᾶς αὐτούς.) Jubente sententia corrigendum: ἐξετάζειν κατὰ τὰ τοιαῦτα. *Ad harum rerum considerationem non male nosmet ipsos consideremus.*

P. 191. E. Socrates postquam dixerat, in voluptatibus, doloribus, cupiditatibus, timoribus, alios esse fortitudine, alios ignavia insignes, nunc deinceps de utraque, fortitudine & ignavia, quaerit τί ποτε ὄν ἐκάτερον τούτων, τοῦτο ἐπυνθανόμεν. E quibus verbis etiamsi apte elici posset, quod dedit Ficinus, *quid sit utrumque horum interrogabam*; totus tamen loci nexus longe aliud requirere videtur. Scribendum censeo:

τί ποτε ὃν ἐκάτερον τούτων, τοῦτο ἔστι, ἐπυνθανόμεν.
Unde haec existit sententia: *quid autem cum sit utraque res, haec sit ignavia, illa fortitudo, quaerebam.* Quam sententiam omnino requirunt sequentia.

P. 194. A. — ἵνα μὴ καὶ αὐτῶν ἡμῶν αὐτὴ ἡ ἀνδρία καταγελάσῃ, ὅτι οὐκ ἀνδρείως αὐτὴν ζητοῦμεν· εἰ ἄρα πολλάκις αὐτὴ ἡ καρτέρησις ἐστὶν ἀνδρία.) Expungendum omnino postremum hocce ἀνδρία, quod ab aliena manu adscriptum videtur: *ne nosmet ipsos ipsa derideat fortitudo, quod non fortiter eam exquirimus, num forte ipsa sit temperantia.* πολλάκις h. l. quod Interpretem latuit, *forte* notat, neque hac significatione apud Platonem infrequens est: Phaedon. 73. D. Ὡσπέρ γε καὶ Σιμμίαν τις ἰδὼν, πολλάκις Κέβητος ἀνεμνήσθη. Rep. IV. 424. C. Μὴ πολλάκις τὸν ποιητὴν τις οἶηται λέγειν κ. λ. Ib. IX. 584. B. Ἴνα μὴ πολλάκις οἰηθῇς. Theag. 122. A. Ἴνα μὴ πολλάκις ἄνευ ἐμοῦ συγγενόμενός τῳ διαφθαρῇ. Critia 113. A. Μὴ πολλάκις ἀκούοντες — θαυμάσητε. Alibi. Conf. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 174.

P. 198. D. Οἶον περὶ τὸ ὑγίεινόν εἰς ἅπαντας τοὺς χρόνους, οὐκ ἄλλη τις ἢ ἰατρικὴ, μία οὖσα, ἐφορᾷ καὶ γιγνόμενα καὶ γεγονότα, καὶ γενησόμενα.) Uti mox καὶ δὴ πού τὰ περὶ τὸν πόλεμον — ἡ στρατηγία κάλλιστα προμηθεῖται, ita & hoc loco legendum οἶον τὰ περὶ τὸ κ. λ. Post ὑγίεινόν addam καὶ νοσῶδες. Suadet hoc constans fere Platonis consuetudo. In antecedentibus ἀλλὰ πρόσεχε τὸν νοῦν καὶ σὺ σκόπει τὰ λεγόμενα. Scribe: σὺ σκόπει.

P. 199. B. Ἡ δέ γ' αὕτη ἐπισήμη τῶν αὐτῶν καὶ
μελ-

μελλόντων καὶ πάντως ἔχόντων εἶναι (ὡμολόγηται.)]
 Huic lectioni si conferamus & Ficini versionem: *Ea-*
dem vero scientia est earundem rerum praeteritarum,
praesentiumque & futurarum, & quae sequuntur οὐ
 γὰρ μελλόντων μόνον περὶ τῶν ἀγαθῶν τε καὶ κακῶν
 ἐπαΐει, ἀλλὰ καὶ γιγνομένων καὶ γεγονότων καὶ πάντως
 ἔχόντων, dubitare non possumus, quin ab auctore
 profecta sit haecce scriptura: ἡ δὲ γ' αὐτὴ ἐπισήμη τῶν
 αὐτῶν καὶ γεγονότων καὶ γιγνομένων καὶ μελλόντων καὶ
 πάντως ἔχόντων εἶναι.

P. 201. A. Ἐγὼ γὰρ Φημί χρῆναι, ὦ ἄνδρες (οὐδεὶς
 γὰρ ἔκφορος λόγος) κοινῇ πάντας ἡμᾶς ζητεῖν.) Lege:
 ἔκφορος λόγου. Simillime Aristoph. Thesmoph. vf. 479.

Αὐταὶ γὰρ ἐσμέν, κοῦδεμί' ἔκφορος λόγου.

Ita ἐκφέρειν apud Platonem Menex. p. 236. C. Ἄλλ'
 ὅπως μή μοι χαλεπανεῖ ἡ διδάσκαλος, ὅν ἐξενέγκω αὐ-
 τῆς τὸν λόγον. Et Lucian. Necyom. p. 457. fine.
 Ἀλλὰ οὐ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ
 ἀπόρρητα ἐξαγορεύειν κ. τ. λ.

Lyfide 212. B. Φιλοῦντες γὰρ ὡς οἶόντε μάλιστα
 οἰόμενοι οἶονται οὐκ ἀντιφιλεῖσθαι· οἱ δὲ, καὶ μισεῖσθαι.)
 Stephanus depravatum illud οἰόμενοι in οἱ μέντοι mu-
 tandum censuit; sed malim equidem: οἱ μὲν οἶονται ο.
 α., οἱ δὲ, κ. μ. Quod nonnunquam amatoribus erga
 amatos accidit: ardentissimè eos amantes, vel amari se
 vicissim non credunt, vel etiam odio haberi. — Quae
 in antecedentibus occurrit dictio ποιήματα ἡμῶν κα-
 ταντλεῖν, perquam illa elegans, obvia est item Rep. I.

p. 344. D. Ταῦτα εἰπὼν ὁ Θρασύμαχος ἐν νῶ εἶχεν ἀπιέναι, ὥσπερ βαλανεὺς ἡμῶν καταντλήσας κατὰ τῶν ὠτῶν ἀθρόον καὶ πολὺν τὸν λόγον. Unde profecit Lucian. Demosth. Encom. T. III. p. 503. Ἡ ποῦ γε, ἔφην, διανοῇ καταχεῖν μου τῶν ὠτῶν, ὥσπερ βαλανεὺς καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον; Eadem forte elegantia restituenda est Platoni Reip. III. 411. A. Οὐκοῦν ὅταν μὲν τις μουσικῇ παρέχῃ καταυλεῖν καὶ καταχεῖν τῆς ψυχῆς διὰ τῶν ὠτῶν, ὥσπερ διὰ χώνης (ὥς δὴ νῦν ἡμεῖς ἐλέγομεν τὰς γλυκεῖας τε καὶ μαλακὰς καὶ θρηνώδεις ἁρμονίας) — ut, sublati uncis, pro καταυλεῖν reponatur καταντλεῖν. Caeterum ex hoc loco colorem duxit Themist. Orat. XXII. 265. B. Οἱ δὲ ᾄδουσι καὶ προσᾄδουσι, γλυκεῖάν τε καὶ μαλακὴν καταχέοντες ὑμῶν ἁρμονίαν. Addit autem κατὰ in καταντλεῖν & similibus verbis, praefertim si genitivum, quem vocant, sibi adjunctum habet, miram dictioni venustatem. Rep. VII. 536. B. Καὶ φιλοσοφίας ἔτι πλείω γέλωτα καταντλήσομεν. Legg. VII. 800. C. Καὶ πάντες οὐ πόρρω τῶν βωμῶν, ἀλλὰ παρ' αὐτοῦς ἐνίοτε, πᾶσαν βλασφημίαν τῶν ἱερῶν καταχέουσι, ῥήμασί τε καὶ ῥυθμοῖς καὶ γοωδεσάταις ἁρμονίαις συντείνοντες τὰς τῶν ἀκροωμένων ψυχάς. Ibid. 804. B. Καὶ δόξαν τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους καταχεῖν, ὥς πάντων δειλότατον φύσει θηρίων ἐστὶ. Min. 302. D. Διὰ τί οὖν ποτε — αὕτη ἡ φήμη κατεσκέδασαι τοῦ Μίνω ὥς ἀπαιδευτοῦ τινὸς καὶ χαλεποῦ ὄντος; Lucian. Nigrin. T. I. p. 41. Ὁ δὲ ἀπαρξάμενος, ὃ ἐτάϊρε, περὶ τούτων λέγειν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην διηγείσθαι, τοσαύτην τινὰ μου λόγων ἀμβροσίαν κατεσκέδασεν, ὥς κ. τ. λ. Id. Eunuch. T. II. p. 351.

p. 351. Πόθεν, ὦ μακάριε, κατ' εἰρήνην ἐκεῖνοι, οἳ γε
 ξυμπεσόντες, ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν
 ἀλλήλων, κεκραγότες καὶ ὑπερδιατεινόμενοι; Id. Lexiph.
 T. II. p. 338. Εὖ ἴσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περι-
 βομβούμενος ὑφ' ὧν κατεσκέδασάς μου ὀνομάτων. Quod
 expressum est ex Platonis Critone 54. D. — Sub finem
 hujus dialogi νῦν δὲ — ὦ Λύσι τε καὶ Μενέξενε, κα-
 ταγέλαστοι γεγόναμεν, ἐγώ τε, γέρων ἀνὴρ, καὶ ὑμεῖς,
 eodem Ficino duce, legendum censeam ἐγώ τε, γέ-
 ρων ἀνὴρ, καὶ ὑμεῖς, νέοι. Hujusmodi antithesi in pri-
 mis delectari solet Plato. Apol. Socr. 25. D. Τί δή
 ποτ' ὦ Μέλιτε, τοσοῦτον σὺ ἐμοῦ σοφώτερος εἶ τηλι-
 κούτον ὄντος τηλικόσδε ὦν, ὥς — Legg. VII. 821. E.
 Καίτοι χαλεπὰ γε ὄντα οὐκ ἂν ποτε οἴόστ' ἦν δηλοῦν τηλι-
 κούτοις οὓσι τηλικούτος. Theaet. 183. D. Νέος ὦν, ὦ Θε-
 αίτητε, τοὺς πρεσβυτέρους ἀδικεῖν διδάσκεις; Menex.
 234. A. Καὶ ἄρχειν ἡμῶν, ὦ θαυμάσιε, ἐπιχειρεῖς τῶν
 πρεσβυτέρων, τηλικούτος ὦν; Auctor dialogi, qui *Hip-
 parchus* inscribitur, Platonem imitatus 225. D. Μὴ
 τοίνυν ἐπιχείρει με ἐξαπατᾶν, ἄνδρα πρεσβύτερον ἤδη,
 οὕτω νέος ὦν. Et magnam fere antithesi efficaciam ad-
 dit orationis concinnitas. Tim. 47. C. — συγγενεῖς ἐκεί-
 ναις οὓσας, ἀταράκτοις τεταραγμένας. Menex. 241. A.
 Οἱ μὲν γὰρ Μαραθῶνι τοσοῦτον μόνον ἐπιδείξαντο τοῖς
 Ἑλλησιν, ὅτι κατὰ γῆν οἴοντε ἀμύνασθαι τοὺς βαρβά-
 ρους ὀλίγοις πολλούς. Jone 534. D. Ἴνα ἡμεῖς οἱ ἀκού-
 οντες εἰδῶμεν ὅτι οὐχ οὗτοι εἰσὶν οἱ ταῦτα λέγοντες,
 οὕτω πολλοῦ ἄξια, οἷς νῦν μὴ πάρεςιν. Gorg. 511. B.
 Καὶ σὺ ἐμοῦ ἄκουε, ὅτι ἀποκτενεῖ μὲν, ἂν βούληται·
 ἀλλὰ πονηρὸς ὦν καλὸν καὶ γαθὸν ὄντα. Apol. S. 19. A.

Ἐπι-

Ἐπιχειρητέον ὑμῶν ἐξελέσθαι τὴν διαβολὴν, ἣν ὑμεῖς ἐν πολλῷ χρόνῳ ἔχετε, ταύτην ἐν οὕτως ὀλίγῳ χρόνῳ. Ibid. 24. A. Quae antitheseos efficacia reddenda videtur Timaeo 86. E. Ὅπου γὰρ ἂν οἱ — χυμοὶ — τὴν ἀφ' αὐτῶν ἀτρίδα τῇ τῆς ψυχῆς Φορᾷ συμμίσξαντες ἀνακερασθῶσι, παντοδαπὰ νοσήματα ψυχῆς ἐμποιοῦσι, μᾶλλον καὶ ἥττον, καὶ ἐλάττω καὶ πλείω. ut legatur μᾶλλον καὶ ἥττον, ἐλάττω καὶ πλείω.

Menex. p. 247. E. *Nisi parentes nostri fortiter ferant sortem nostram, suspicionem facile moveant, vel parentes se nostros non esse, vel mentiri quicumque nos laudant*: χρὴ δὲ οὐδέτερα τούτων· ἀλλ' ἐκείνους μάλιστα πάντων, ἡμῶν ἐπαινέτας εἶναι, ἔργῳ παρέχοντας αὐτοὺς Φαινομένους τῷ ὄντι πατέρας ὄντας ἄνδρας ἀνδρῶν·) Huic sententiae suam reddideris vim omnem ac significationem, si interpungas ἡμῶν ἐπαινέτας εἶναι ἔργῳ, παρέχ. Magnam vim habet ἄνδρας ἀνδρῶν, quam formam insigni fere efficaciam usurpavit Plato. Et operae pretium est hujus usus nonnulla hic exempla adscribere. Epist. VII. 343. E. Ἡ δὲ διὰ πάντων αὐτῶν διαγωγὴ — μόγῃς ἐπιστήμην ἐνέτεκεν, εὖ πεφυκότος, εὖ πεφυκότι. Ibid. 351. A. — εὐεργετῶν ἐν δυνάμει καὶ τιμαῖσι γενέσθαι τὰ μέγιστα ἐν ταῖς μεγίσταις. Rep. X. 600. E. Ἀλλ' — ὁ ζωγράφος σκυτοτόμον ποιήσει δοκοῦντα εἶναι, αὐτὸς τε οὐκ ἐπαΐων περὶ τῆς σκυτοτομίας, καὶ τοῖς μὴ ἐπαΐουσιν. Euthyd. 304. E. Περὶ οὐδένος ἀξίων ἀναξίαν σπουδὴν ποιουμένων. Menex. 239. C. Δόξαν ἀξίαν ἐπ' ἀξίοις λαβὼν ἔχει. Legg. V. 740. E. Ἐκπομπὴ ἀποικῶν Φίλη γιγνομένη παρὰ Φίλων. Rep. VIII. 566. D. R. ὅτι

ὅτι μέγας μεγαλωσὶ οὐ κεῖται. Tim. 37. A. ὅτι τοῦ ἀρίστου ἀρίστη γενομένη τῶν γεννηθέντων. Ib. 30. A. Εὕρισκεν — οὐδὲν ἀνόητον τοῦ νοῦν ἔχοντος, ὅλον ὅλου κάλλιον ἔσεσθαι ποτ' ἔργον. Ib. 33. A. ex Cod. Tub. & Ficini versione διὰ δὴ — τὸν λογισμὸν τόνδε ἐν ὅλου ὅλων ἐξ ἀπάντων καὶ τελέων τέλεον — ξυνέστησε. Ibid. 34. B. Καὶ ὅλον καὶ τέλεον ἐκ τελέων καὶ ὅλων σωμάτων σῶμα ἐποίησε ubi vulgo legitur καὶ δ. κ. τ. ἐ. τελέων σωμάτων σ. ἐπ. Sed formam hanc Cicero vertendo expressit C. V. §. 5. fine. Legg. VIII. 835. C. Gorg. 522. D. Protag. 316. C. Numen. apud Euseb. 543. C. Cf. Abresch. Animadv. ad Aristaen. p. 257 & 317.

Polit. p. 258. B. Οὐ μὲν δὴ κατὰ ταυτόν γε, ὦ Σώκρατες, φαίνεται μοι τμήμα. Νέος ΣΩ. Τί μήν; ΕΕΝ. Κατ' ἄλλο. Νέος ΣΩ. Ἐοικέ γε. ΕΕΝ. Τὴν οὖν πολιτικὴν ἀτραπὸν πῇ τις ἀν εὐρήσει;) Scribe: Κατ' ἄλλο, ἔοικέ γε· τὴν οὖν π. Frequenter nec invenuste brevi hujusmodi responso additur ἔοικέ γε. Charm. p. 175. A. Πῶς οὖν ὠφέλιμος ἔσαι ἢ σωφροσύνη; — Οὐδαμῶς, ὦ Σώκρατες, ἔοικέ γε. Sic εἰκός γε. Lach. p. 184. E. Ἄρα τοῖς πλείοσιν ἀν ἡμῶν πείθοιο, ἢ ἑκείνῳ ὅσις — Ἐκείνῳ εἰκός γε, ὦ Σώκρατες. Theaetet. p. 203. C. Alibi. Eleganter hanc de Politico disputationem πολιτικὴν ἀτραπὸν vocat: qua metaphora varia subinde ratione utitur. Lyside p. 213. E. Ἀλλὰ ταύτῃ μὲν μηκέτι ἴωμεν (καὶ γὰρ χαλεπὴ τις μοι φαίνεται, ὥσπερ ὁδὸς, ἢ σκέψις) ἢ δὲ ἐτρώπημεν, δοκεῖ μοι χρῆναι ἰέναι, σκοποῦντα τὰ κατὰ τοὺς ποιητάς.

Critia init. Ὡς ἄσμενος, ὃ Σώκρατες, οἷον ἐκ μακρᾶς ἀναπεπαυμένος ὁδοῦ, νῦν ὄντως ἐκ τῆς τοῦ λόγου διαπορείας ἀγαπητῶς ἀπήλλαγμαi. *Soph.* 231. C. Πρῶτον δὴ πάντες οἷον ἐξαναπνεύσωμεν· καὶ πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς διαλογισώμεθα ἅμα ἀναπαυόμενοι — *Rep.* VII. 532. E. Οἱ ἀφικομένῳ ὥσπερ ὁδοῦ ἀνάπαυλα ἀν εἶη, καὶ τέλος τῆς πορείας. *Sic item Themist. Orat.* II. p. 38. B. Μικρὸν ἐπισήσαντες, εἰ δοκεῖ, καὶ διαναπαυσάμενοι ἐκ τοῦ δρόμου, σκοπῶμέν τοι — *Max. Tyr. Diff.* XXV. init. Ἀναλαμβάνοντες αὖθις αὖ τοὺς περὶ ἔρωτος λόγους, ὥσπερ ἀρχὴν μακρᾶς ὁδοῦ, μετ' ἀνάπαυλαν βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ τέλος, ἡγεμόνας παρακαλέσαντες τῆς ὁδοῦ Ἑρμῆν κ. τ. λ.

P. 260. D. Οὐκοῦν καὶ τὸ κηρυκικὸν Φῦλον, ἐπιταχθέν, τ'ἀλλότρια νοήματα παραδεχόμενον, αὐτὸ δεύτερον ἐπιτάττει πάλιν ἑτέροις.) *His si conferamus praecedentia, quibus connexa sunt, πωληθέντα που πρότερον ἔργα ἀλλότρια παραδεχόμενοι, δεύτερον πωλοῦσι πάλιν οἱ κάπηλοι, dubitare non possumus quin auctor scripserit: — ἐπιταχθέντα τ'ἀλλότρια νοήματα παραδεχόμενον αὐτὰ δευτ. Simili modo corrige locum infra p. 307. A. Ὡς ἡσυχαιᾶ που φαμέν ἐκάστοτε καὶ σωφρονικᾶ, περὶ τε διάνοιαν πράττομεν ἀγασθέντες καὶ κατὰ τὰς πράξεις αὖ βραδέα καὶ μαλακὰ, καὶ ἔτι περὶ φωνὰς γιγνόμενα λεῖα καὶ βαρέα — Lege: πραττόμεν' ἀγασθέντες. Uti quieta & temperata dicimus, quae circa cogitationem & actionem lente ac placide, & circa voces leviter ac graviter fiunt. Item p. 309. B. Τοῦτων τὰς μὲν ἐπὶ τὴν ἀνδρίαν μᾶλλον ξυντεινούσας, οἷον*

σημονοφυῆς νομίσας αὐτῶν εἶναι τὸ σερεδν ἦθος. Scribe: νομίσας' αὐτῶν. Sermo est de Arte Politica, uti in sequentibus, ubi dicitur ξυναρμολογημένη. Nec dissimili remedio opus habet Rep. VII. 538. C. Ἀλλὰ πῇ προσάπτομεν· οὗς τῶν λόγων αὕτη φέρει ἢ εἰκὼν; Τῇ δε. Cui difficili obscuroque loco sensum ac lumen restitueris corrigendo: ἀλλὰ πῇ πρὸς ἀπτομένους τῶν λ. α. φ. *Sed quâ ratione ad illos, qui dialecticae student haec referenda est comparatio? Hacce.* Ita in sequentibus p. 539. A. — τῶν οὕτω λόγων ἀπτομένων.

P. 264. E. Τί δέ; Τὸ πολιτικὸν, ὥσπερ τὸ πεζόν, ζητητέον; ἢ οὐκ οἶει καὶ τὸν ἀφρονέσατον, ὥς ἔπος εἰπεῖν, δοξάζειν οὕτω;) Legit Ficinus: — τὸ πολιτικὸν, ὥς περὶ τὸ πεζόν ζητητέον, οὐκ οἶει —; Vertit enim: *Quod civilis facultas circa illa, quae gradiuntur, dumtaxat versatur, vel stolidissimus quisque, ut ita dixerim, animadverteret.* Nec alia fuisse videtur Platonis sententia ac scriptura: nisi forte τὸ πολιτικὸν, uti & antecedens τὸ βασιλικόν, in τὸν πολ. & τὸν βασ. mutandum censeas.

P. 268. B. Πῶς οὖν ἡμῖν ὁ λόγος ὀρθὸς φανεῖται καὶ ἀκέραιος ὁ περὶ τοῦ βασιλέως, ὅταν αὐτὸν νομέα καὶ τροφὸν ἀγέλης ἀνθρωπίνης φῶμεν, μόνον ἐκκρίνοντες, μυρίων ἄλλων ἀμφισβητούντων;) Scribendum est sine dubio ἐγκρίνοντες. Haec autem Regis cum pastore assimilatio insignem habet sublimitatis vim Legg. IV, p. 713. C. ubi aureâ aetate Saturnus dicitur hominibus praeposuisse non homines, qui ipsos regerent, sed

sed ejusmodi naturas, quae tanto essent hominibus superiores, quanto nunc sunt gregibus pastores. Cf. infra p. 271. D. & Critia p. 109. B. *Dii, cum terram invicem secundum varias ipsius regionis distribuissent, οἷον νομεῖς κτήματα καὶ ποίμνια καὶ θρέμματα ἑαυτῶν ἡμᾶς ἔτρεφον· πλὴν οὐ σώμασι σώματα βιαζόμενοι, καθάπερ ποιμένες κτήνη πληγῇ νέμοντες, ἀλλ' ἡ μάλιστα διάνοιαν οὕτως ἄγοντες τὸ θνητὸν ἅπαν ἐκυβέρων.* Cui loco si conferamus quam ipsius versionem dedit Ficinus, reperiemus, multa ei & praeclara jam deesse, quae in Ficini Cod. exstiterunt. Sic enim vertit: *Hosce, veluti greges ipsorum possessionesque & armenta nutrivere, hoc tantum excepto, quod corporibus corpora cogere noluerunt, quemadmodum plagis pecora jumentaque pastores solent: AT VERO TAMQUAM DOCILE ET OBEDIENS ANIMAL, QUASI EX PUPPE NAVEM AGILEM DIRIGENTES, PERSUASIONE PRO GUBERNACULIS UTEBANTUR, EAQUE ANIMAM ATTINGEBANT & pro arbitrio suo ita ducentes mortale genus omne gubernabant.* Sed sublimis sententiae jacturam, ut haec Ficini versio, ita Plutarchi locus aliquantum compensat, qui manifeste sententiam exprimit. Locus ille est in Praec. Ger. Reip. T. II. p. 801. D. qui, etsi longiusculus, totus apponendus est, ut sensus appareat: *Οὐ μὲν ἀμελητέον γε διὰ τοῦτο τῆς περὶ τὸν λόγον χάριτος καὶ δυνάμεως, ἐν ἀρετῇ θεμένους τὸ σύμπαν, ἀλλὰ τὴν ῥητορικὴν νομίσαντες μὴ δημιουργὸν, ἀλλὰ τι συνεργὸν εἶναι πειθοῦς, ἐπανορθωτέον τὸ τοῦ Μενάνδρου. Τρόπος ἐστ' ὁ πείθων τοῦ λέγοντος, οὐ λόγος.*

καὶ γὰρ ὁ τρόπος καὶ ὁ λόγος· εἰ μὴ νῦν Δία Φήσει τις ὥς τὸν κυβερνήτην ἄγειν τὸ πλοῖον, οὐ τὸ πηδάλιον, καὶ τὸν ἵππέα σρέφειν τὸν ἵππον, οὐ τὸν χαλινὸν, οὕτως πόλιν πείθειν, οὐ λόγῳ ἀλλὰ τρόπῳ χρωμένην, ὥσπερ οἶακι καὶ χαλινῷ τὴν πολιτικὴν ἀρετὴν, ὅπερ εὐσοφώτατον ζῶον, ὥς Φησι Πλάτων, οἶον ἐκ πρύμνης ἀπτομένην καὶ κατευθύνουσιν· Obiter moneo, in eodem Dialogo paullo ante pro τοῖς δ' ἐνθένδε ἐκπλέουσιν ἐπὶ τὸ πᾶν πέλαγος legendum esse τ. δ' ε. ἐπὶ τὸ πέραν πέλαγος.

P. 271. B. Ἐχόμενον γὰρ ἔστι τῷ τοῖς πρεσβύταις ἐπὶ τὴν τοῦ παιδὸς ἰέναι φύσιν, ἐκ τῶν τετελευτηκότων αὖ, κειμένων δὲ ἐν γῇ, πάλιν ἐκεῖ ξυνισαμένους, καὶ ἀναβιωσκομένους — καὶ γηγενεῖς δὴ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον ἐξ ἀνάγκης Φυομένους, οὕτως ἔχειν τοῦνομα καὶ τὸν λόγον.) Neque Eusebii lectionem τοῦνομα καὶ τὸν τρόπον, nec vero Stephani conjecturam τοῦνομα κατὰ τὸν λόγον; sed unice vulgatam τοῦνομα καὶ τὸν λόγον germanam esse judicem. Sensus est: *terrigenas & nomine dici & definitione significari*. Ita fere ὄνομα & λόγος a se invicem distinguuntur, ut λόγος sit, *quo nomen definitur ac declaratur*. V. Soph. p. 218. C. 221. A. Euthydem. p. 285 & 286. Cf. Dan. Heins. ad Max. Tyr. in not. p. 90. Caeterum ne Eusebii lectionem omnino negligamus, ipsius forte τὸν τρόπον substituendum pro priore τὸν λόγον, ut legatur κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον. Quod autem dicit τῷ τοῖς πρεσβύταις ἐπὶ τὴν τοῦ παιδὸς ἰέναι φύσιν proverbium respicit, quod memorat Legg. I. p. 646. A. Οὐ μόνον ἄρ',
ὥς

ὡς ἔοικεν, ὁ γέρων δις παῖς γίγνεται ἄν., ἀλλὰ καὶ ὁ μεθυσθείς.

P. 273. D. *Deus, mundum videns conturbatum & in dissolutionis discrimine versantem*, πάλιν ἔφεδρος αὐτοῦ τῶν πηδαλίων γιγνόμενος, τὰ νοσήσαντα καὶ λυθέντα ἐν τῇ καθ' αὐτὸν προτέρᾳ περιόδῳ εἰσέψας, κοσμεῖ τε, καὶ ἐπανορθῶν, ἀθάνατον αὐτὸν καὶ ἀγήρω ἀπεργάζεται.) Magnifica profecto & sublimis sententia! Sed vitium latet, quod orationem impeditum reddit. Expungendum videtur τὰ ut νοσήσαντα καὶ λυθέντα ad κόσμον referatur. Verte: *Iterum ad ejus gubernacula praesidens, aegrotantem eum ac dissolutum ad priorem circumvolutionem dirigens in ordinem redigit.* Supra παρὰ μὲν γὰρ τοῦ συνθέντος πάντα καλὰ κέκληται, praeunte Ficino, corrige: κέκτῃται.

P. 275. C. Postquam dixit Hospes opinari se τοὺς δ' ἐνθάδε νῦν ὄντας πολιτικοὺς, τοῖς ἀρχομένοις ὁμοίους τε εἶναι πολὺ μᾶλλον τὰς φύσεις, καὶ παραπλησιαίτερον παιδείας μετείληφέναι καὶ τροφῆς, ita pergit: Ζητητέον γε μὴν οὐδὲν ἂν εἴ ἦσαν οὐθ' ἥττον οὔτε μᾶλλον, εἴθ' οὕτως εἴτ' ἐκείνως πεφύκασι. Quibus verbis omnem, opinor, obscuritatem hac emendatione eximas: Ζητητέοι γε μὴν οὐδὲν ἂν εἶησαν οὐθ' ἥττον οὔτε μᾶλλον, εἴθ' κ. τ. λ. *Verumtamen, sive hoc, sive illo modo se habeant, nihilominus quaerendi sunt.* Ita paulo ante ἀμφισβητοῦσι τῷ ζητούμενῳ τανῦν. Simili emendatione expeditur Critiam p. 117. E. Τοῦτο δὲ πᾶν συνώκει τὸ μὲν ὑπὸ πολλῶν καὶ πυκνῶν οἰκήσεων, ut legamus: — συνώκεῖτο.

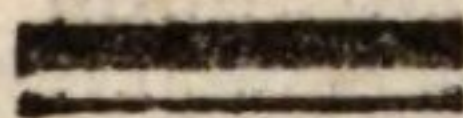
P. 275. D. *Politicum definientes gregis altorem, ut hoc eum nomine apprehenderemus, effugit nos*
κατὰ τὴν ὀνομασίαν. ΣΩ. Πῶς; ΞΕΝ. Τοῦ τὰς ἀγέ-
λας ἐκάστας τρέφειν, τοῖς μὲν ἄλλοις που πᾶσι μέτεσι
νομεῦσι, τῷ πολιτικῷ δὲ οὐ μετὸν, ἐπηνέγκαμεν τοῦνο-
μα, δέοντι τῶν κοινῶν ἐπενεγκεῖν τι σύμπασι. ΣΩ.
Ἀληθῆ λέγεις, εἴπερ ἐτύγχανέ γε ὅν. ΞΕΝ. Πῶς δ'
οὐκ ἦν τό γε θεραπεύειν που πᾶσι κοινόν —) Locus non
una parte depravatus. Ferri enim non potest, Poli-
ticum dici humani generis non esse pastorem. Hoc
in antecedentibus omnium maxime demonstratum est.
Deinde nihili esse videtur Socratis responsum. Equi-
dem legendum conjeci: τῷ πολιτικῷ δὲ αὖ μετὸν, ἐπη-
νέγκαμεν τοῦνομα, δεόν γε τῶν κοινῶν ἐπενεγκεῖν τι σύμ-
πασι. ΣΩ. Ἀληθῆ λέγεις, εἴπερ ἐτύγχανε μετὸν πᾶσι.
ΞΕΝ. Πῶς κ. τ. λ. Huc redit Hospitis sententia.
,, Politicum nondum cepimus, quia nomine eum defini-
,, vimus, quod a caeteris eum pastoribus non distinguit,
,, sed his item commune est." Verte: *Effugit nos Poli-*
ticus secundum nomen quod ipsi imposuimus. So. Quo-
modo? Hosp. Greges alere caeteris pastoribus omnibus
proprium est, &, cum Politico item proprium sit, hoc
ei nomen imposuimus, etiamsi commune nomen omnibus
imponendum sit pastoribus. So. Vere dicis, si quidem
omnibus hoc proprium sit. Hosp. Quidni vero cura
omnibus propria sit? Πᾶσι, quod inferendum puto,
a sequentibus πῶς absorptum videtur. Infra p. 277.
D. post καὶ μάλα ἀτόπως εἰκόκαμεν ἐν τῷ παρόντι κι-
νῆσαι τὸ περὶ τῆς ἐπισήμης πάθος ἐν ἡμῖν exciderunt
non-

nonnulla, quae in codice suo Ficinus reperisse videtur. Subjungit enim: *nempe in magnis arduisque incoepimus, quod in minimis & facilibus erat per ordinem inchoandum.* quod apprime huic loco convenit, praesertim cum ab Hospite dicatur, qui per totum hunc Dialogum analyticam differendi rationem sequitur.

P. 285. E. Ἄλλ', οἶμαι, τοὺς πλείους λέληθεν ὅτι τοῖς μὲν τῶν ὄντων ῥαδίως καταμαθεῖν αἰσθηταί τινες ὁμοιότητες πεφύκασι, ἃς οὐδὲν χαλεπὸν δηλοῦν, ὅταν αὐτῶν τις βουληθῇ τῷ λόγον αἰτοῦντι περὶ του, μὴ μετὰ πραγμάτων, ἀλλὰ χωρὶς λόγου ῥαδίως ἐνδείξασθαι.) Sententiam habebis & integram & perspicuam, si μὴ ante μετὰ πραγμάτων, quod menti auctoris repugnat, expungas: deinde ῥαδίως καταμαθεῖν, duce Ficino, in ῥαδίῳ καταμαθεῖν immutes.

P. 290. D. Ἦδη τοίνυν μοι δοκοῦμεν οἶόν γε τινος ἵχνους ἐφ' ὃ πορευόμεθα προσάπτεσθαι.) Hujus loci quae in Ed. Bas. exstat lectio γείτονος ἵχνους non video quare Stephano placuerit. Dicit enim Hospes, de sacerdotibus se mentionem facientem in aliquod quasi vestigium incidisse, eo ducens, quo ipse tenderet, i. e., ad reges; apud Aegyptios enim sacerdotes simul esse reges. Eadem est dictionis venustas Themist. Orat. I. p. 12. C. Ἄλλ' ἐπανακτέον τὸν λόγον ἐκτρεπόμενον τοῦ ἵχνους, ἐφ' ὃ πὲρ ὥρμησεν ἐξ ἀρχῆς. Orat. XX. p. 235. A. Οὐδε ἵχνους λαβέσθαι οἶός τε ὦν, οὔτε ἀρχῆς ἡσινουσὺν ἐπιδράξασθαι εἰσὶ φερούσης. Orat. XXIII. p. 288. B. Σκοπῶμεν ὅστις ἂν μοι αὐτῷ προσαρμόσαι, καὶ ὃ, τι ἂν εὕροιτε ὥσπερ ἵχνος τηλαυγὲς τῆς ἐμῆς πορείας. Infra p. 301. D. Νῦν δέ γε ὅτε

οὐκ ἔστι γιγνόμενος, ὥς δὴ φαμέν, ἐν ταῖς πόλεσι βασιλεὺς, οἷος ἐν σμήνεσιν ἐμφύεται, τό, τε σῶμα εὐθύς καὶ τὴν ψυχὴν διαφέρων εἰς, δεῖ δὴ συνελθόντας ξυγράμματα γράφειν, ὥς ἔοικε, μεταθέοντας τὰ τῆς ἀληθεστάτης πολιτείας ἵχνη. Cujus modi elegans comparatio placuit item Xenophonti Cyrop. V. 118. B. Βασιλεὺς μὲν γὰρ ἐμοίγε δοκεῖς σὺ φύσει πεφυκέναι, οὐδὲν ἥττον, ἢ ὁ ἐν τῷ σμήνει φυόμενος τῶν μελισσῶν ἡγεμών· quo referendum pulcerrimum illud Themistii Orat. II. p. 36. A. Φύεται δὲ αὐτόματος, καὶ ἐκτρέφεται, ὥσπερ ἐν σμήνει, αὐτοφυῆς ἐκ γενετῆς καὶ αὐτοδίδακτος βασιλεὺς, ὃ συμπεριβομβεῖ καὶ συμπέτεται ἐκούσιον τὸ σμήνος καὶ ξὺν χαρμονῇ. Cf. Rep. VII. p. 520. B.

VARIAE LECTIONES.

PLATONIS SOPHISTA

(a D. RUHNKENIO)

Ad Cod. Reg. 1812. collatus.

Pag.		
217.	E. χαρίσασθαι	χαρίζεσθαι
218.	B. δὴ νῦν οὕτως	μὲν δὴ οὕτως
—	C. συνομολογεῖσθαι	συνωμολογεῖσθαι
220.	A. Καὶ ἓνια	κατ' ἓνια
—	B. μὲν γένους πᾶσα ἡ- μῖν ἡ — καθ' ἃ τὸ — αὐτόθι	μὲν γένους, πᾶσα μὲν ἡ — κατὰ τὸ — αὐτόθεν
—	E. οὐχ ἥτις	οὐχ ἥ τις
221.	A. δοκῶ μὲν	δοκῶμεν
—	B. ὅλου	ὅλον
223.	D. τὴν δὲ ἀλλότρια	τὴν δὲ τὰ ἀλλότρια
—	E. περὶ ψυχὴν	περὶ τὴν ψυχὴν
224.	C. μεταβλητικὴν	μεταβλητικὸν
225.	A. τῷ μὲν σώματι — καὶ πρέπον λέγειν ὄνομα τι	τῷ μὲν σώματι — καὶ πρέ- πον ὄνομα λέγειν, τι
—	B. ἀπορήσεις	ἀποκρίσεις
—	D. τὸν τοίνυν τοῦναντίου	τούτου τοίνυν τοῦναντίου
226.	C. ὥσπερ	ὥς περὶ
227.	A. ἔσχεν	ἔχει
—	B. εἰλήχασιν	εἰλήφασιν
—	C. εἶπερ ὅγε	εἶγε ὅπερ
—	D. ὑφ' ἧ	ὑφ' ἧ

Pag.

228. A. δυσειδὲς τῶν ἐν ὄν- δυσειδὲς ἐν ὄν γένος
των γένος
229. A. ὀρθότατα ὀρθότερον
232. B. αὐτὸν μηνῶν αὐτὸ μηνῶν
234. A. ἔρεϊς. τινὰ γὰρ ἔρεϊς τινὰ. καὶ γὰρ
236. A. εἰκὸς γε εἰκὸς γε
- B. μηδὲ εἰκὸς μηδ' εἰκὸς
- E. ὄντως εἶναι ὄντως οὖν *fed in marg.* εἶναι
237. B. καμὲ κατὰ ταύτην καμὲ καὶ ταύτην
- C. τῶν τι ὄντων ἐπὶ τὸ τῶν ὄντων ἐπὶ τι τὸ μὴ ὄν
μὴ ὄν
- E. γοῦν ἂν — ἔχει γοῦν — ἔχει
238. B. οὐκοῦν οὐκουν
239. A. ὥς ἐν — ἔν τε γὰρ ὥς ἐν — ἔν τε γὰρ εἶδει
ἤδη.
- E. ὥς βλέπων τι *in marg.* ὥς βλέποντι
241. E. τεχνῶν τῶν ὅσαι τεχνῶν ὁπόσαι
243. B. αὐτοῦ περὶ αὐτοῦ περὶ
- D. ἢ δῆλον ὅτι — ἀνα- ἢ δηλονότι — ἀναπυνθανο-
πυνθανομένους — μένων — τοῦτ' ἐπ' ἀμ-
τοῦτ' ἀμφοῖν φοῖν
244. C. τοῖς οὖν αὐτοῖς — τίς οὖν αὐτοῖς — οὐ πάντων
οὐ πάντως ῥᾶν
245. B. εἶναι τὸ ὄν *in marg.* τὸ ἐν
εἶναί πως, οὐ εἶναι πῶς οὐ
- D. ἀλλὰ μυρία ἀλλὰς μυρίας
246. B. ἢ δεινοὺς εἴρηκας ἤδειν οὐς εἴρηκας
- D. περὶ βελτιόνων παρὰ βελτιόνων
248. D. μανθάνω τὰ δέ γε. μανθάνω. *EE.* Τὰ δέ γε ὥς
249. C. καθορᾶς — ὅπου- καθορᾶν — ὀπιοῦν — τῷ δὲ
αὖν — τῷ δὲ Φιλο- Φιλοπόνῳ
σόφῳ
- D. βαβαὶ μέν τ' ἂν βαβαὶ μέν τ' ἂν & *in marg.*
μηδὲν ἂν
in marg. πλὴν τὴν
251. E. ἀποκρινόμενον ἀποκρινόμενος
252. A. τί δέ; ἔσαι — προσ- τί δέ; ἔσαι; — προσκοινωνεῖν
κοινωνοῦν
- B. μετεΐημεν μετίοιμεν & *in marg.* μετίοιεν

Pag.

255. A. θάτερον ὁποτερονοῦν θάτερον. ὁπότερον οὖν
 256. B. γέγονεν οὐκ ἐκεῖνο γέγονεν ὥς οὐκ ἐκεῖνο
 257. C. τί τὸ ποῖον; — τινὰ τὸ ποῖον; — τινὰ
 ἐαυτῆς
 — D. τέχναι τιςὶ in marg. τέχναι τ' εἰς
 τάχ' ἂν. ΞΕ. "Αλ- τάχ' ἂν. ἀλλά πη δὴ λέγω-
 λό πη δὴ λέγωμεν. μεν. ΞΕ. "Εσι
 ἔσι
 259. D. ὃ Φησιν τούτῳ ὃ Φησι τούτων
 263. C. δέ γε, τίνος λέγε τίνος
 264. E. τὴν οἰκίαν λιπόντες τὴν ἴδιον οἰκίαν λιπόντες,
 Φύσιν Φύσιν
 265. D. ὑπολαμβάνω ὑπολαμβάνων
 — E. αὐταῖν αὐτοῖς & in marg. αὐθις
 266. A. αὐτὸ ποιητικὸν αὐτὸ τὸ ποιητικὸν
 267. D. ἀπορεῖν εὐπορεῖν
 268. A. ὥς εἴρηκας ὥς εἴρηκας
 — B. μακρολογώτερον μακρολογώτατον

PARS DIALOGI PROTAGORAE

(a D. RUHNKENIO)

ad Cod. Reg. 3017. collata.

Pag.

220. C. ὁποτέρως βούλοιτο ὁποτέρως βούλοιτο οὕτως
 διεξιέναι διεξιέναι
 — E. τοὺς δ' ἀσθενέστερους τὰ δὲ ἀσθενέστερα τάχει κό-
 τάχει ἐκόσμει τοὺς σμει. τὰ δὲ
 δὲ
 321. A. ἀλληλοφθοριῶν — ἀλληλοφθορίας — εὐμαίρει-
 εὐμαρίαν — ὑπάρ- αν — ὑπάρχου-
 χι

Pag.

321 B. ἔλαθεν αὐτὸν

— C. λοιπὸν δὲ ἔτι ἀκόσμητον

— D. κτητὴν τῷ ἢ χρησ.

— E. ἔμπυρον τέχνην

322. A. μετέσχεν — ἐνόμι-

σε· καὶ ἐπεχειρεῖ — τέ-

χνη· καὶ οἰκήσεις — εὖ-

ρετο

— B. ἡδίκουν ἀλλήλους

— C. Ἑρμῆς, διὰ τίνας

— D. μετεχόντων

ἔλαθεν αὐτὸν

λοιπὸν δὲ, ἀκόσμητον ἔτι

—

κτητῶντο χρησ.

ἔμπειρον τέχνην

— μέν ἔσχεν — ἐνόμισεν· ἐπε-

χειρεῖ — τέχνη· οἰκή-

σεις — εὖρατο

—

ἡδίκουν

Ἑρμῆς, τίνας

— μέν ἔχόντων

VARIAE LECTIONES

CODICIS VOSSIANI EX BIBLIOTHECA

LUGDUNO-BATAVA,

quo continetur Platonis *Minos*,
omissâ editâ lectione.P. 313. A. τῶν νόμων; —
κατ' αὐτὸ τοῦτο — οἶο-

μαι

Ibid. B. νόμος. εἰ οὖν σοι
πρόχειρον εἶπες. — ἄλλο
δὲ τὰ λεγόμενα· καὶ ἄλλο
μὲν ἀκοῇ, ἄλλο δὲ τὰ
ἀκουόμενα· καὶ ἄλλο δὲ
νόμος, ἄλλο δὲ τὰ νομι-
ζόμενα;Ibid. C. ἀλλόμοινυν ἐφά-
νη pro ἄλλ' ὁμοιον νυν
ἐφάνηP. 314. A. δηλούση ἡμῖν τὰ
πράγματα. εἰ δ' αὖ ἤρε-
το ἡμᾶς, τί δαί, ἐπειδὴ
ἀκοῇ τὰ ἀκουόμενα ἀκούε-
ται, τίνι ὄντι τῇ ἀκοῇ,
ἀπεκρινάμεθ' ἂν αὐτῷ τῇ
διὰ πῶν ὥτων δηλούση ἡ-
μῖν τὰς φωνάς. — τίνι
ὄντι τῷ νόμῳIbid. B. καὶ νοσῶδη —
μαντικῇ. ἡ γὰρ που τέ-
χνη — εἶναι: Τὰ δόγμα-
τα ταῦτα καὶ ψηφίσμα-
τα, ἔμοιγε δοκεῖ.

Ibid.

P. 314. C. τάχα δὲ ὧδε ἀ-
μεινον εἰσόμεθα — τί δαὶ
δίκαιοι — οἱ νόμοι — οἱ
δὲ ἄνομοι, ἀνομία ἄνομοι

Ibid. D. οἱ δὲ ἄνομοι —
ἡ ἀδικία τε καὶ ἡ ἀνο-
μία; — ζητεῖν:

Ibid. C. non exstat MIN.
Οὐ δῆτα. ΣΩ. Ἄλλὰ
μὴν δόξα γέ τις καὶ αὐτό
μοι καταφαίνεται ὁ νόμος
εἶναι.

P. 315. A. ὁ νόμος ἄρα βού-
λεται τοῦ ὄντος εἶναι ἐξεύ-
ρεσις; — ἐξεύρεσις

Ibid. B. χρῶνται, ἄλλοι
τε ἄλλοις

Ibid. C. ἐνιοι αὐτῶν καὶ
τοὺς αὐτῶν υἱεῖς τῷ Κρό-
νῳ, ὥς ἴσως συ ἀκή-
κοας — ἀλλὰ καὶ οἱ ἐν
τῇ λοκαίᾳ

Ibid. D. ἐγχυτιστρίας —
οἱ δ' αὖ ἐκείνων ἔτι πρότε-
ροι, αὐτοῦ — κατὰ ταυ-
τὰ — οὐδεν τοι — λέ-
γῃς.

Ibid. E. Φέρε δὴ σὺ·

P. 316. A. Πέρσαις; ἀλλὰ:
αἰεὶ δὴ που; — πότερον
δὲ τὰ πλείον ἔλκοντα —
τὰ πλείον ἔλκοντα — Λο-
καία;

Ibid. B. κατὰ πάντων εἰ-
πεῖν — ἀμαρτάνῃ

Ibid. D. νομίζουσιν, ἢ ἄλ-
λοι ἄλλα; — καὶ οἱ ἰα-
τροὶ — νομίζουσιν εἶναι;
Ναί:

Ibid. E. Ἄρ' οὖν καὶ τὰ
γεωργικὰ συγγράμματα,
νόμοι εἰσὶν; — κηπου-
ρῶν — κηπουρικοὶ ἄρα
νόμοι ἡμῖν εἰσὶν οὗτοι; —
Μαγειρικοὶ ἄρα νόμοι εἰ-
σὶν;

P. 317. A. ἄρα ταῦτα συγ-
γράμματα ἐσὶν, οὓς οἱ
ἄνθρωποι νόμους καλοῦσι
βασιλέων τε καὶ ἀγαθῶν
συγγράμματα

Non exstat ἐπίσανται δ',
ὥς Φασὶν, οἱ μάγειροι;

Ibid. B. περὶ τῶν αὐτῶν;
οὐκ: οὐδὲ μεταθήσονται
ποτὲ περὶ τῶν αὐτῶν ἕτε-
ρα καὶ ἕτερα νόμιμα —
τινάς ὅπου οὖν τοῦτο —
πότερον — ὃ μὲν ὀρθὸν
ἦν νόμιμον,

Ibid. C. τὸ δὲ μὴ ὀρθόν,
οὐ, ὃ δοκεῖ νόμος εἶναι
τοῖς

Ibid. C. διαθώμεθα pro θεα-
σώμεθα & ἐπὶ γῇ pro
τῇ γῇ

Ibid. E. καὶ οἱ τίνος νόμοι
ὀρθοὶ εἰσιν; — τίς δὲ τὴν
τροφὴν

P. 318. A. τίς δὲ τὴν τῶν
προβ. — οὐχ οἱ τοῦ βα-
σιλέως;

Ibid. B. γέγονε τοῖς αὐ-
λητ. — λοιπὰ, ὥς

Ibid. D. τὸν δὲ Μίνων

Ibid. E. τραγικόν. Τί δαὶ
οὐ ταῦτα λέγεται περὶ
Μίνω; — ὑπό γε — τρα-
γω-

- γῶδιοποιοί — οὐδ' ὅ, τι
 χρή μᾶλλον
- P. 319. A. ψέξειν ἢ ἐπαινέ-
 σεσθαι — μὴ γάρ τι οἴ-
 ου — πάντων τούτων ἱε-
 ρώτατόν ἐστιν ἄνθρωπος ὁ
 ἄγαθος — ἤδη οὖν καὶ
 περὶ Μίνω, ὡς αὐτὸν Ὀ-
 μηρός τε καὶ Ἡσίοδος ἐγ-
 κωμιάζουσι, τούτου ἕνεκα
 φράσω· ἵνα μὴ ἄνθρωπος
 ὢν ἀνθρώπου,
- Ibid. B. ἄνθρωποι ἐν αὐτῇ
 εἰσὶν — τῇσι δὲ Φησὶν —
 εἰς Μίνων — οἶον οὐδεὶς
- Ibid. C. παγκάλη — λέγοι
 γὰρ τὸν Μίνων
 ἄλλω ἢ Μίνω pro ἄλλω
 ἢ μόνω
- Ibid. D. τὸν Μίνων, οὐ τὸν
 Ῥαδάμανθυ· Ῥαδάμαν-
 θυ δὲ οὐτ' ἐνταῦθα δικά-
 ζοντα πεποίηκε, — Μί-
 νων ἀπάντων — ἐγκεκω-
 μιᾶσθαι
- Ibid. E. Μίνων — τῇ προ-
 τεραίᾳ
- P. 320. A. Λακεδαιμόνιοι
 δεύτεροι, μάθοντες — αὐ-
 τοῦ πολίτας
- Ibid. B. ἀλλὰ ἦν — ὥσπερ
 ἐγὼ λέγω Non exstat. ἐπε-
 παιδεύτο γὰρ ὑπὸ τοῦ
 Μίνω
- Ibid. C. ἀλλ' ὑπηρεσίαν τῇ
 βασιλικῇ — τὴν ἄλλην,
 τῷ T. — γραμματίοις
- Ibid. D. μνησθεὶς αὐτοῦ —
 Φησὶν, ὅς βασιλεύτατος
- Ibid. E. εὐλαβήσῃ — ἢ εὐ-
 λογοῦντες
- P. 321. A. ὃ σὺ ἐρωτᾷς
 ad ἐντείνοντες in margine
 adscriptum est πληγὰς
 δίδόντες
- Ibid. B. ὅπερ καὶ ἐν τοῖς —
 εἰρηκέναι — κρήτες
- Ibid. C. ποιμένας — ἄγα-
 θος νομοθέτης — τὸ σῶμα
 αὐτὸ
- Ibid. D. τί δαὶ δὴ — αἰ-
 σχυνθεῖμεν — ἡμῶν καὶ
 τῆς ἡλικίας αὐτῶν; —
 τὰ μὲν ἐν αὐταῖς.

VARIAE LECTIONES,

EJUSDEM CODICIS VOSSIANI,

quo item continentur Platonis libri *De Legibus*.

- Lib. I. p. 624. A. θεός·
 ὥσγε τὸ δικαιοτάτον εἰ-
 πεῖν, παρὰ
- P. 625. A. ἀηδῶς περὶ πολι-
 τείας — πάντως δ' ἢ γε
- Ibid. E. ὁπότ' ἂν στρατεύ-
 ωνται — εἰ δὲ
- P. 626. B. τὰ τῶν κρητῶν
 P. 626.

P. 626. C. ταυτὸν ἐς;
 Ibid. D. ἢ πῶς ἔτι λέγο-
 μεν;
 Ibid. E. ἐκάστους, αὐτοὺς
 σφίσιν αὐτοῖς Ad ἐκάστους
 adscriptum est in marg.
 καὶ
 P. 627. A. τὸ κρείττω τε
 ἑαυτῆς
 Ibid. C. τοὺς πλείους
 Ibid. E. παραλαβὼν τὴν
 συγγένειαν
 P. 628. B. νικησάντων δὲ,
 ποτέρων pro νικησάντων
 δὲ τῶν ἑτέρων
 Ibid. D. γένοιτο ὀρθῶς,
 P. 629. A. ἂν ἐρωτᾷν
 Ibid. D. οὕτως ὑπερεπήνε-
 σας, omisso τοὺς μὲν
 Ibid. E. τολμήσωσιν
 P. 630. C. ἔτι δὲ pro ἐς; δὲ
 ἦν τις δικαιοσύνην ἂν τε-
 λέαν — τετάρτη μέντοι
 Ibid. D. ad ὑπέρ γε θείας
 in marg. adscriptum est
 δηλονότι πολιτείας
 Ibid. E. προστιθέμενοι
 P. 631. C. ἐσὶν ἀγαθῶν —
 μετὰ νοῦ — τρίτον δ' ἂν
 Ibid. D. ἐπικοινωνουμένους,
 μετὰ τε
 Ibid. E. ἰόντων μέχρι γή-
 ρως, τιμῶντα — συμ-
 πάντων δὲ
 P. 632. C. τίνα δὲ τρόπον
 pro ἐπισήσει exstat ἐπι-
 σήσοιται Adscriptum est
 ἐπισάσεται
 Ibid. E. ὅπως δὲ pro ὅπως
 δ' ἂν & πειρασώμεθα αὐ-

αὐτὸ pro πειρασώμεθα
 αὐτὸ
 P. 633. A. πειράσομαι καὶ —
 ἢ τέταρτον, — & λέγει
 Ibid. B. τὴν θήραν ἀνεῦ-
 ρε — Τέταρτον δὲ — δυ-
 ναίμεθα λέγειν, πειρώ-
 μεθα.
 Ibid. C. Φέρε τί, θῶμεν·
 πότερον
 Ibid. E. τῶν λυπῶν ἥττω
 pro τῶν λοιπῶν ἥττω
 P. 634. A. ad ἢ πρὸς ἀμφο-
 τερα; adscriptum est
 ἀλλὰ
 πάλιν· ἐπιτηδεύματα,
 ποῖα
 Ibid. B. νόμοις· λεγέσθω τε
 τοῦτ' ἐσὶν
 Ibid. C. τὸ τοιοῦτον, ὃ ἄρι-
 σοι ξένων· τίς ἡμῶν pro
 τίς ἡμᾶς
 ad ψέξη τι adscriptum
 est ἐζήτει
 Ibid. E. τῶν παρ' ὑμῖν —
 καὶ πρὸς ἡλικιώτην
 P. 635. B. οὐ μὲν ἐπιτιμῶν
 γε — τῶν δὲ τῶν
 Ibid. D. ἐλευθέριοι ἔσονται
 P. 636. B. τὰ ἡμῶν σώμα-
 τα — παλαιῶν νόμων —
 οὐ μόνων
 Ibid. D. ἰδίῳ ἥθεσιν
 Ibid. E. ἂν ἐθέλη
 P. 637. B. τῶν παρ' ἡμῶν
 Ibid. E. πολεμικὰ ξύμπαν-
 τα ὄντα
 P. 638. A. ad λέγοντες μά-
 χης in marg. adscriptum
 est βλέποντες

T

P. 638.

P. 638. B. Χείους pro Κείους
& ἔστιν καλόν pro ἔτι κα-
λόν

Ibid. C. μήτε τὴν ἐργα-
σίαν — καὶ ὅπως προσφέ-
ρειν ἔχουσιν, omisso δεῖ

Ibid. D. ταυτόν μοι δοκοῦ-
μεν — κύριον pro καίριον

Ibid. E. ἀμφισβητοῦντα,
ὁμῶς πόλεσι δυεῖν

P. 639. A. Σκεψώμεθα δὴ
πῃ, τῇδε — μετὰ τῶν
κακῶν — τὸν τοιούτου ψό-
γου

Ibid. C. οἰόμεθα δὴποτε

Ibid. D. ad ταύτην οὖν
μῶν in marg. pro μῶν
annotatum est ὁμῶν ἤδη
τις πώποτε

Ibid. E. μόρια δ' εἴπου σμι-
κρά — πῶς δὴ ταῦτα

P. 640. A. τῶν δειλῶν

Ibid. B. μηχανὴ καὶ μηδὲν

Ibid. C. εἴπερ ἔστι μετὰ

Ibid. D. αὐτῶν τῷ πράγματι

P. 641. B. τῇ πόλει

P. 642. B. ad ἀκούων γὰρ
τῶν παίδων annotatum
est in marg. ἐκ τῶν π.

P. 643. C. προμεμαθηκέναι,
προμανθάνειν — διὰ τῶν
παιδείων

Ibid. D. ἡμῖν ἀρέσκει

Ibid. E. τὸν δὲ ἀπαίδευτον
ἐνίοτε, — πεπαιδευμένων
σφόδρα ἀνθρώπων — ὡς
ἔοικ' εἶναι παιδείαν, ὁ οὖν
λόγος ἂν εἴη τὴν δὲ πρὸς
ἀρετὴν ἐκ παίδων παιδείαν
ποιοῦσαν ἐπιθυμητὴν τε

P. 644. A. ὡς ἐμοὶ φαίνεται
pro ἔξ ὧν φαίνεται

Ibid. C. αὐτὸν τιθῶμεν;

Ibid. D. περὶ δὲ

Ibid. E. ad φησὶν ὁ λόγος
in marg. ὁ λογισμὸς

P. 645. A. ad ὑπηρετῶν in
marg. τῶν καὶ οὕτω δὴ

pro καὶ οὕτω δὲ

Ibid. C. κακία δὴ

Ibid. D. ἀπεργαζόμεθα

Ibid. E. ad τὴν τῆς ψυχῆς
in marg. κατὰ

P. 646. C. Φαρμακοποσίαν

Ibid. D. Μάλισα pro Κάλ-
λιστα

τοῦτ' ἐν τοῦτοις ὀρθῶς δια-
νοηθῆναι — τινὰ ἡμῖν ὠφέ-
λειαν ἔχουσα

Ibid. E. ὡς ἔοικ' ἡμῖν, ἤδη

P. 647. A. ad ἐναντίος δ' ἔστι
annotatum est δ' ἔτι

τὸ τούτω θάρρος ἐναντίον

Ibid. B. γενόμενεν

Ibid. D. ἡμισυς ἑαυτοῦ

Ibid. E. πάντων τῶν τοι-
ούτων

P. 648. A. περὶ αὐτοῦ
καὶ — φέρε οὖν, ὧ νο-
μοθέτα

Ibid. C. τάττοις — γυμνα-
σάμενον

Ibid. D. ὀρθῶς ἂν τι pro
ὀρθὸν ἂν τι — παρασκευά-
ζεσθαι, μηδὲν ὀκνεῖ

Ibid. E. σωφρονοῖ γὰρ

P. 649. A. ἔστιν φύσει ποῦ
τὸν οἶνον φράζων

Ibid. B. θαρρήσωμεν

Ibid. D. εἰς τὸ τί τολμᾶν

P. 649.

P. 649. E. ἰόντα — κινδυνεύοντα περὶ αὐτῶν — ξυγγενόμενον — ἐπιτρέποντα αὐτοῦ

P. 650. A. καὶ δὴ καὶ τοῦτο

Lib. II.

P. 652. A. ἔνες' ἐν τῇ pro ἔνεσι τῇ

P. 653. A. βεβαίους pro βεβαιούν

Ibid. C. κατὰ γε τὴν ἐμὴν omisso δόξαν διαφθείρεται κατὰ πολλὰ Ad κατὰ adscriptum est in marg. καὶ τὰ

Ibid. D. τάς τε τρόφας γενομένας

P. 654. A. χορηγεῖν ἡμῶν — ἀλλήλοις ξυνείροντας

Ibid. B. πεπαιδευμένον ἰκανῶς, κεχορευκότα

ἔσιν ἀναγκαῖον pro ἔσιν.

ΚΛ. Ἀναγκαῖον

πότερον εἰ καὶ

Ibid. C. τί δ', ἀνχορείαν pro χορηγίαν τὸ διανοηθὲν

Ibid. D. ὠδῆς τε καὶ — οὐδ' εἴτις

Ibid. E. ὑμῖν αὖ — τί δαὶ δὴ

P. 655. A. εὐχρων δὲ μέλος ἢ σχῆμα, οὐκ ἔστιν ἀπεικάσαντα

Ibid. B. καὶ ἵνα δὴ — ἔτι δὴ τόδε

Ibid. C. τὰ μὲν αὐτὰ, pro τὰ μὲν, ταῦτα,

Ibid. E. οὗτοι δὲ

Ad αὐτοῖς πρὸς pro αὐτοῖς annotatum est in marg. αὖ τοῖς

P. 656. B. ὅπου δὴ

Ibid. C. ὅ, τι ἀν τύχη

Ibid. E. ὅσοις σχήματα

P. 657. A. τοῦτο δ' οὖν τὸ pro τοῦτο δὲ τὸ

Ibid. B. που καινῇ — ἐπικαλοῦσαν

Ibid. C. λέγομεν pro λέγωμεν

P. 658. A. μήτε μουσικὸν μήθ' ἱππικὸν

Ibid. B. ἡγούμεθα — ἡγεῖτο

Ibid. C. ad νικῶ in marg. νικῶν

Ibid. D. τίς οὖν ὀρθῶς ἀν νενικηκὼς εἴη, τοῦτο μετὰ τοῦτο, ἢ γάρ;

Ibid. E. τὸ γὰρ ἔθος ἡμῖν, τῶν νῦν δὴ — πανταχοῦ, βέλτιστον — μάλιστα δὲ ἦτις

P. 659. A. οὔτε γὰρ παρὰ θεάτρου

Ibid. B. δίκαιον θεατῶν, μᾶλλον ὁ κριτῆς; καθίζει

Ibid. E. ἐπώδαι, ταῖς — γεγονέναι Adscriptum in marg. γεγонуῖαι, γεγόνασι

P. 660. A. πάντως ἀγαθῶν — ἀρμονίαισιν

Ibid. D. φαμέν pro φαῖμεν

Ibid. E. φέρε νῦν pro φέρε δὴ: ἀλλ' ὅτι pro ἄλλοτι & σωφρονῶν pro σώφρων ὦν

P. 661. C. ποιήσετε pro
 πείσετε

Ibid. E. κακῶν εἶναι γιγνόμενον pro κακῶν ἐγγιγνόμενον

P. 662. A. τί δαὶ τὸ καὶ
 κακῶς;

Ibid. C. Φέρε γὰρ, ὧς πρὸς
 — ἔστιν βίος, ἡδιστος,

Ibid. E. ad ἡρωτημένα in
 marg. adscriptum est
 πρὸς

εἰπέτω pro εἰπάτω

P. 663. A. ἤκιστα, ὧς φίλε
 νομοθέτα, φήσομεν Haec
 verba in Cod. tanquam
 Cliniae responsum per-
 hibentur.

Ibid. B. νομοθέτης δ' εἰ
 μὴ δόξαν adscriptum in
 marg. δὴ μοι

Ibid. C. φαινόμενα. ἐκ

Ibid. D. ὧς φίλοι

Ibid. E. ad μᾶλλον ποιεῖν
 in marg. annotatum πεί-
 θειν

P. 464. B. τὸν αὐτὸν ἡδι-
 σὸν τε

Ibid. C. φθεγγόμεθα

Ibid. D. μυθολόγους, περὶ
 τῶν αὐτῶν ἡθῶν

Ibid. E. τῇ δὲ τῆς

P. 665. C. δεῖν ταῦτα —
 ἄδειν, οἱ τοιοῦτοι παν-
 τάπασι

P. 666. A. ἄρ' οὖν — ἐμμα-
 νῇ εὐλαβουμένους — πρεσ-
 βυτάτων

Ibid. B. ad μαλακώτερον
 adscr. in marg. τε

Ibid. C. ἄρ' οὖν καὶ ἐθέλει

P. 667. B. τοῖς ἐν τοῖς pro
 τῆς ἐν τοῖς

Ibid. C. τί δαὶ; pro τί δέ;

Ibid. E. μόνον ἕνεκα

P. 668. A. ad μή τις adscr.
 in marg. εἴ τις τὸ γε
 ἴσον ἴσου, οὐδε

Ibid. B. ὡς φαμέν ὀρθότης

Ibid. D. καὶ τὸ κακῶς —
 εἴ τις καὶ ἐν τούτοις ἀγνοεῖ

Ibid. E. εἰ ἔχει pro ἢ ἔχει

P. 669. C. τὸ χρῶμα pro
 τὸ σχῆμα

P. 670. A. ἀλλ' ὅτι, πο-
 τε δεῖ

Ibid. B. ἢ πῶς τις τὴν

Ibid. C. ὀρθῶς ἔχει

P. 671. C. ὥσπερ τότε, τὸν
 pro ὅνπερ τότε τὸν
 θάρρει, τὸν μὴ κάλλισον

P. 672. A. κακῶς αὐτοὺς
 pro κακῶν τοὺς

Ibid. B. μητριᾶς Ἡρας διε-
 φορήθη — ἐμβάλλειν

Ibid. C. ἀκταινώσῃ ἑαυτὰ
 pro ἀποκτείνῃ τις αὐτὸ
 & in marg. annotatum
 est:

ἀκταίνειν, γαυριᾶν,
 ἀτάκτως πηδᾶν ἢ με-
 τεωρίζειν ἢ ὀρμαῖν ἢ
 ἐξάττειν.

Ibid. D. θεῶν αἰτίους pro
 τούτων αἰτίους — τιμω-
 ρία τῇ τῶν

P. 673. A. ὁ νῦν δὲ σχεδὸν

Ibid. B. ad πότερον ad-
 scriptum est ὁπότερον
 φαίην, σχεδὸν ταῦτ'

P. 673.

- P. 673. D. *χρεία τὸν κολο-*
Φῶνα Adscriptum est in
marg.
κολοΦῶν, σημαίνει τὸ
κύρος τῆς ἐπικρίσεως.
- P. 674. A. *ὑδροποσίαις* —
δούλην μήτε δοῦλον
- Ibid. B. *λέγοιεν οἷς* pro
λέγοι ἐν οἷς
- Ibid. C. *ἐμμετριώτατα*
- Lib. III.
- P. 676. A. *οὖν ταύτῃ* pro
οὖν δὴ ταῦτα
ὅθεν περ καὶ
- Ibid. B. *ῥάδιον οὐδαμῶς*
pro *ῥᾶδόν γε οὐδαμῶς*
- P. 677. A. *ποῖοι δὴ;*
- Ibid. C. *ἄρα ἦν* pro *ἄρδην &*
σπουδαίως pro *σπουδαίας*
- Ibid. D. post *ὅτι οὖν* omis-
sum est *του* & signum est
positum, quo indicatur,
alium orationem ordiri:
nec post *γεγονότα* hoc
signum reperitur.
- Ἄρις' ὦ* pro *Ἄρ' οἷσθ' ὦ*
- Ibid. E. ad *λέγωμεν* adser.
λέγομεν
- P. 678. A. *ἄρ' οἰόμεθα*
- Ibid. C. in marg. *πόρεια,*
τὰ εἰς πορεῖαν χρήσιμα.
- Ibid. D. *ταῦτα μέντοι* —
πῶς γὰρ' ἂν δὴ;
- Ibid. E. *ὅσαι περὶ σιδήρου*
λέγονται pro *ὅσαι περ σι-*
δήρου δέονται
- P. 679. A. *οὐδὲ ἐν* pro *οὐδὲν*
- Ibid. B. *γενναιότατα ἦθη*
pro *δικαιότατα ἦθη*
- P. 680. D. *Ἰωνικὸν βίον* —
τὸ ἀρχαῖον αὐτῶν
- P. 681. B. *κατὰ τρόπους οὕ-*
τως ἐκάστους
- P. 682. A. *προέλθωμεν· ἔτι*
τοίνυν ἐπελθόντος ἡμῖν μύ-
θου τάχα — *σημῆναι ἔτι*
οὐκοῦν *χρῆ* sine interro-
gandi signo Cliniae tri-
buitur & in marg. ad-
scriptum est *οὐκοῦν*
- Ibid. E. *τὰς τότε Φυγάς*
pro *τοὺς τότε Φυγάδας*
& *τοῖς μύθοις* pro *ταῖς*
μέθοις
- P. 683. A. *νῦν οὖν δὴ το-*
σοῦτον in marg. *τοσόνδε*
— ad *διεξελθόντες* in marg.
ὥς
κατοικίσεσιν — *τε ποτὲ καὶ*
πρὸ, νῦν
- Ibid. B. *ἀπεργάζοιτ'*
- Ibid. C. *χρῆ δὲ*
- Ibid. D. *Προκλῆς* pro *Πα-*
τροκλῆς
καὶ πάντες δὴ
- P. 684. B. *οἷτ' ἄλλοι* pro
εἷτ' ἄλλοι
τὸ βοηθοὺς γε εἶναι
- Ibid. D. *ἐν ἀλλήλαις* pro *ἐν*
ἄλλαις sed *ἄλλαις* in marg.
- Ibid. E. *πῇ δὴ*
- P. 685. B. *τί οὖν* pro *τίνα*
οὖν: ad *ταύτας* in marg.
πόλεις *δηλονότι.*
- Ibid. D. *ἔπειτα στρατόπεδον*
- Ibid. E. *διανοίᾳ τοιαύτῃ*
- P. 686. A. *διακεκοσμησθαι*
pro *διακεκοσμημένους*
- Ibid. C. *ἀμελήσει* — *ἐμ-*
βεβήκαμεν

- P. 687. A. τοῦτο, ἢ πῶς
 Ibid. C. ἄνδρες πρεσβύ-
 ται — εὐχοίμεθα ἀναγ-
 καίως in marg. ἂν ἀναγ-
 καίως
 Ibid. D. ἐκεῖνοι ἑαυτοῖσιν
 Ibid. E. τὴν βούλησιν δὲ
 μηδὲν μᾶλλον Pro μηδὲν
 in marg. adscr. πολὺ
 P. 688. B. ἥκει δὴ
 P. 689. A. Ad μὴ Φιλῆ ad-
 scr. in marg. δὲ
 Ibid. B. πλῆθος, ταυτὸν,
 καὶ δὴ καὶ ἐνὸς
 Ibid. C. ταῦτα μαυθάνουσι
 Ibid. D. εἶδος. οὐκ ἔστιν.
 P. 690. B. ἡγεῖσθαι τε καὶ
 Ibid. C. ἀπίοντα ἀρχεσθαι —
 φαῖμεν
 Ibid. D. καὶ ὅτι pro καὶ
 ὅσα & ἀμαρτάνοντες pro
 ἀμαρτάνοντες
 P. 691. C. Ad εἰς νόσους θεῖ
 adscriptum in marg.
 πίπτει
 P. 692. D. διεφθαρμέναι
 P. 693. C. ἡμᾶς pro ὑμᾶς
 P. 694. B. τοὺς εἰς τι δυνά-
 μένους
 P. 695. A. Ad σκληρὰν in
 marg. adscriptum est δὲ
 Ibid. B. μανίας pro μαρίας
 Ibid. D. ἐνέδει pro ἐνέδω
 τῶν Περσῶν
 Ibid. E. τὸ Κύρου — ἐγγέ-
 γονεν
 P. 696. A. ἰδιωτεία καὶ βα-
 βυλεία
 Ibid. C. πῶς γὰρ ἂν;
 Ibid. D. ὁποτέρου οὖν pro
 ὁποτεροῦν
 Ad δοκεῖς adscr. δοκοῖς
 πρόσθημα, ὧν τιμαί τε
 P. 697. A. πειραθῶμεν δια-
 τεμεῖν — λέγωμεν
 Ibid. D. ἡγῶνται pro ἡτ-
 τῶνται & ἀνηλεήτως pro
 ἀνελεῶς
 P. 698. A. περί γε — πο-
 λιτείας — ἡμᾶς διεξελ-
 θεῖν — ἐχούσης ἀρχῆς ὕφ'
 Ibid. D. κατὰ κρατὸς τε
 εἶλε — αὐτὸς ἀποπεφευ-
 γῶς — ὁ δὲ λόγος
 Ad αὐτὸς adscr. αὐτοῦς.
 Ibid. E. ὕστεροι δ' οὖν
 P. 699. A. διὰ τὸ ἐν Μαρα-
 θῶνι — "Αθων τὸ πρότερον
 pro τὸ πρῶτον
 Ibid. B. λεπτὴν μὲν καὶ
 ἄπορον, μόνην δ' οὖν,
 βλέψαντες — ἐξ ἀπόρων
 καὶ τότε ἐφαίνετο
 P. 700. A. γὰρ δὲ τότε
 Ibid. B. ἐξῆν ἄλλο adscr.
 in marg. ἄλλω
 P. 701. A. ὑμῖν pro ἡμῖν ἐκ
 ξυνεφέπετο — εἰδόντες
 Ibid. B. νομοθέτησιν pro
 νοουθέτησιν
 Ibid. D. ἀπὸ τινὸς νοῦ πε-
 σεῖν
 Ibid. E. ἀγαθὸν τῶν pro
 ἀγαγόντων sed hoc in
 marg. adscriptum.
 P. 702. A. περιλειπεῖς
 Ibid. B. πρὸς ἡμᾶς
 Ibid. C. ἀρέσκουσι
 Ibid. E. κάλλιπα — πόλιν
 non Cliniae, sed Megil-
 lo tribuuntur.

Lib. IV.

- P. 704. B. τί δαί; — κα-
τὰ ταυτὰ — οὖν ταύ-
τη
Ibid. C. ἐξοίκησις
τί δαί pro τί δ' αὖ
P. 705. B. ἀντεμπίμπλαιτ'
ἀν
Ibid. D. ἐλεγέτην sed ad-
script. ἐλέγετον
P. 706. C. εἰκυίας pro εἰ-
καίας.
Φιλεῖ ξυμβαίνειν
Ibid. D. τοῦτο pro τὸ τοι-
οῦτον
Ibid. E. ἀποπαπτανέουσιν —
ἔθακες ἢ βουλὴ
P. 707. A. καὶ παντοδαπῶν
Ibid. D. πολιτείας ἀρετὴν
καὶ χώρας φύσιν, σκο-
πούμεθα καὶ νόμων τάξιν
Ad εἴρηται δ' ἡμῖν ad-
scriptum est in marg.
δὲ ἀντὶ τοῦ δὴ ἀττικῶς.
*id vero dictum est, ut
arbitror, a nobis. Ni-
si sit alterius membri
principium, ut poti-
us videtur.*
P. 708. A. Ad καὶ τῶν ἄλ-
λων δὲ annotatum in
marg. ἀντὶ τοῦ δὴ
Ibid. D. ἀλλ' ὄντως pro
ἀλλ' ὁμως
ὦ γὰρ Cliniae tribui-
tur.
Ibid. E. περὶ νομοθετῶν ἐπα-
νιῶν καὶ σκοπῶν
P. 709. A. θνητὸν pro θνη-
τῶν
Ibid. C. εἰ μέλλοι pro εἰ
μέλλει
Ibid. D. παρ' αὐτῷ pro
παρὸν αὐτῷ
P. 710. B. τὴν φύσιν
Ibid. D. μετὰ νομοθέτου δὲ
Ibid. E. τις ξυμβῇ ῥώμη —
ἀριθμῷ βρ.
P. 711. A. τό, τε τάχος
καὶ
P. 712. B. τῇ πόλει σοι
Ibid. C. ἡμεῖς ἂν οἰηθείη-
μεν — ἐθέλοι
Ibid. D. καὶ τίς ἐνίοτε
P. 713. A. τὸ τοῦ ἀληθοῦς
τῶν τὸν νοῦν ἔχόντων
Ibid. B. ἄριστα οἰκεῖται pro
ἀριστοκρατεῖται
εἴπερ προσήκων ἐσιν, ad-
scrib. in marg. ἥπερ
Ibid. C. βασιλέας τε καὶ
Ibid. D. ποιμνίοισι — αὐ-
τοῖσι τινὰς — ταυτὸν δὴ
καὶ ὁ θεὸς ἄρα
Ibid. E. εὐνομίαν pro ἐλευ-
θερίαν. Sed ἐλευθερίαν in
marg. adscriptum.
P. 714. C. ταύτη δεῖν —
τίθεται δὴπου
Ibid. E. ἐτέροισι
P. 715. A. τά τε πράγματα
Ibid. B. σασιώτας ἀλλ' οὐ
πολίτας
P. 716. A. & B. in marg.
παλαιὸν λόγον λέγει τὸν
Ὀρφικόν. θεὸν δὲ τὸν
δημιουργὸν σαφῶς
εὐ-

- εὐθεία — ταπεινὸς καὶ κε-
κοσμημένος
φλέγεται pro φλεγόμενος
Ibid. D. προσομιλεῖν δεῖ
τοῖς θεοῖς εὐχαῖς Adscr.
in marg. δὴ
P. 717. A. τοῖσιν δὲ ὁσίοις —
ὀρθότατα φέροιτ' ἂν
καὶ ἀριστεῖα pro καὶ ἀρι-
στερά
Ibid. C. δανείσματα · ἐπι-
μελείας τε καὶ ὑπὲρ
Ibid. E. Ad προπάτορες
adscr. in marg. εἰς
P. 718. A. ταῦτ' ἂν pro
ταῦτ' οὖν
Ibid. E. in Hesiodo illo
— ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηαι
ῥηϊδίη δ' ἡπειτα φέρειν —
P. 719. B. τοῖς ποιηταῖς ἐπι-
τρέπειν ποιεῖν ΚΛ. Ποῖα;
ΑΘ. Τάδε· παλ.
Ibid. D. γυνή μοι διαφέ-
ρουσα
Ibid. E. προσαγορεύοι — φρά-
ζοι — τρέποιτο — μηδὲ ἐν
P. 720. E. διάφερον pro διά-
φορον
P. 721. A. γαμικοὶ δὴ
Ibid. C. πειθόμενος μὲν οὖν
Ibid. D. ὧν ἂν οἱ νεώτεροι
Ibid. E. ἐροίμην pro αἰροί-
μην
P. 722. B. ἀλλ' ὅπερ ἐρρήθη
νῦν δὴ, τὸ — πρὸς τού-
τω δὲ
Ibid. C. ὦ μακάριοι
οὐδαμῇ τανῦν pro οὐ τα-
νῦν
Ibid. D. λόγων μὲν πάντων
Ibid. E. ὥς οὐκ ὂν φύσει
P. 723. B. ἀμοίρους αὐτῶν
Ibid. C. ἐστὶν προοίμια
Lib. V.
P. 726. A. διττά πάντ' ἐστὶ
πᾶσιν pro διττά ἐστὶ παν-
τάπασιν
P. 727. A. αὖξιν, ἢ τισιν
ὑπείξεσι, μηδὲν
Ibid. B. τιμῶν τὴν pro τι-
μᾶ τὴν fed hoc in marg.
Ibid. D. ἡγουμένης τῆς ψυ-
χῆς
P. 728. B. τοῖς οὖσιν κακοῖς
Ibid. D. τιμῇ
Ibid. E. τοῦτό γε δοκεῖ —
τὰ μὲν ὑπέρογκα γὰρ
P. 729. B. αὖ μᾶλλον
Ibid. C. εἰς παίδων αὐτοῦς
σποράν, ἴσχοι — φίλων
καὶ ἐταίρων — εὐμενεῖς
ἂν κτ.
P. 730. B. διαγάγοι pro διά-
γοι
διεξελθεῖν ὅς' ἂν μὴν
εὐηνίους μᾶλλον καὶ εὐμε-
νεῖς pro εὐνοϊκοὺς μ. κ. ε.
Ibid. C. ῥητέον — ἄνους ὧν,
οὐδέτερον
Ibid. D. ὁ δὲ μὴ ἐπιτρέπων
P. 731. D. διὸ δεῖ — δεῖ pro
διὸ δὴ — δεῖν
μέγιστον κακῶν — πᾶς αὐ-
τῶν
P. 732. C. ἀγαθοῖσι
P. 733. A. κρατεῖ· καὶ τού-
τω, οἱ πάντες
Ibid. B. ἡμῖν εἶναι.
P. 734.

P. 734. A. συντόνους τε —
οὐδε λυπ.

Ibid. C. ὑπερβάλλη

Ibid. E. ἐνταυθοῖ — ξυνυ-
φῆν — πλέγμ' ἄλλ' ὅτι-
οὖν

ἐφυφῆν pro ξυνυφῆν

P. 735. A. κατασάσεις

Ibid. B. καθαίρη

Ibid. D. ἀγαπώντως pro
ἀγαπητῶς & in marg.
ἀγαπητᾶ

P. 736. A. ἀπαλλαγὴν —
δρατέον — δὴ μηχανᾶσθαι

Ibid. B. τὰ δ' ἐπέιπε pro
ἄλλ' ἐπέιπε

Ibid. C. ἱκανῶ διαβ. omis-
so χρόνω

Ibid. D. ἀκίνητον, οὐτ' ἂν
κινεῖν — ἐβελόντων τε

Ibid. E. οὐδὲ γάρ

P. 737. A. ἐξεφεύχομεν —
εἰρήσθω δὴ

Ibid. B. δὴ τὰς οὐσίας —
ἡμῶν, θεός — κοινὴν τε

Ibid. C. ὁπῆλκα pro πῆ-
λκα

καὶ πρὸς τὰς τῶν

Ibid. D. πλείονας

Ibid. E. διανεμηθῆτων —
ξυνομή — περὶ ἀριθμῶν —
νενοηκέναι, τίς

P. 738. C. τούτων νομοθέτην

P. 739. B. εἶπατε pro δὴ πᾶ-
τε fed hoc in marg.

τὸ φίλον αὐτῶ τῆς αὐτοῦ

Ibid. C. δὴ τὸ δυνατόν pro
δ' εἰς τὸ δυνατόν

Ibid. D. πλείους pro πλείο-
νες

Ibid. E. καὶ ἡμῶν δευτέρως

Ibid. E. καὶ ἡμῶν δευτέρως

P. 740. D. εὖρους ἢ — νο-
θετήσεσι

Ibid. E. νοθετικῶν
ὧν ἂν pro οἷ ἂν

P. 741. A. ὑπερβάλλειν pro
παρεμβάλλειν fed hoc in
marg.

Ibid. C. εὐχαῖς

P. 742. A. ἀποτείνειν — ἢ
καὶ τινος ἀναγκῆς ἄλ-
λης τῇ πόλει κηρυκείας ἐκ-
πέμπειν τινὰ ἂν δέη,

τούτων χάριν ἀναγκὴ ἐκᾶ-
στοτε κεκτῆσθαι τῇ πόλει
νόμισμα Ἑλληνικόν

Ibid. B. παρέμενος pro πα-
ραυτησάμενος Sed hoc ad-
scriptum in marg.

ἂν τις φαίνεται

Ibid. D. χρύσεια καὶ ἀρ-
γύρεια

P. 743. A. διαφόρως, καὶ —
διὰ πλάσιν ἐλάττωσιν In
marg. διαφερόντως

Ibid. B. κτημάτων pro χρη-
μάτων & πάγκalos pro
πάγκalos

Ibid. C. ἐκ τῶν δικαίων
οἱ δὲ μὴ pro εἰ δὲ μὴ

Ibid. E. σώματος δὲ περὶ
μέσῃ

P. 744. B. σωμάτων ἰσχύς
καὶ εὐμορφίας — καὶ τὰς
ἀρχὰς

Ibid. D. ἐαυτοῖσιν τίμημα

Ibid. E. — ὃν δὴ μένειν —
αὐτὸν θέμενος τὰ πε-
ριγυγνόμενα τοῦ μέτρου τῇ
πόλει

V

P. 745.

P. 745. D. καὶ δὴ καὶ μετὰ
τοῦτο

Ibid. E. τὰ δώδεκα τῆς
πόλεως τμήματα

P. 746. A. ὥς εἶρηκεν

Ibid. B. ἔχει δὲ — χρὴ δὲ
πάντα λαμβάνειν in marg.
ἐπαναλαμβάνειν

τόνδε εἶναι τὸν

Ibid. C. ξυμβαίνει

Ibid. D. γεννώμενα
ἀγῶνας pro ἀγωγὰς sed
hoc in marg.

P. 747. D. διηλήσεις in marg.
διειλήσεις

ἐναῖσιοι pro ἀναῖσιοι

Ibid. E. λήξεις εἰ ἐν τοῖς
ἀεὶ In marg. εἶεν, τοὺς
οὕτως — οὕτως

Lib. VI.

P. 751. A. ἔχει γὰρ οὕτω
pro ΚΛ. ἔχει γὰρ οὖν
οὕτω

Ibid. C. λῶβαι καὶ πολὺ
αὐτοὺς αἰρήσεσθαι pro αὐ,
τοὺς — αἰρήσεσθαι

Ibid. D. τῶν Κρητῶν

P. 752. A. καταλοίπομι
πλανώμενος, ἂν ἀπάντη
τοιοῦτος ὢν ἄμορφος ἂν
φαίνοιτο.

Ibid. B. πάντι σοφῶ pro
πάνυ σοφῶ

Ibid. C. ραδίως ὥς γε —
προσδέξασθαι — καὶ κοι-
νωνήσειαν

Ibid. D. ἡ νῦν κατοικίζε-
ται — τῇ πόλει σοι

P. 753. A. μέγα δὲ καὶ pro
μέγα μὲν καὶ

Ibid. D. διατομίῳ πορευό-
μενος pro διὰ τῶν αὐτῶν
πορευόμενος

P. 754. A. ταύτην τὴν πό-
λιν in marg. ταύτη τῇ
πόλει

κατοικισθέντων pro κατοι-
κισθείσων sed hoc in marg.

Ibid. C. λέγω γε — καλὸν
ῥηθὲν

Ibid. D. εἰκεῖν pro οἰκεῖν
ἡρήσθωσαν pro εἰρείσθω-
σαν. In marg. ἐρείσθω-
σαν

Ibid. E. αἰσχροκερδείας

P. 755. B. ὑπηρεσίας pro
ὑπηρετάς sed hoc in
marg.

Ibid. C. τούτων δὴ

Ibid. D. ἐκάσῃ φυλακῇ pro
ἐκάσῃ φυλῇ

P. 756. B. γίγνηται τούτοις,
ἡγεμόνας — τούτοις οἷς-
περ — ἐκάστοις ἑκάσων

Ibid. C. βουλευμάτων pro
τιμημάτων

Ibid. D. φέρειν μὲν οὖν

Ibid. E. ἀφ' ἐκάσων pro
ἀφ' ἐκάστου

P. 757. D. εἰ μέλλει

Ibid. E. τῷ τοῦ κλήρου ἴσῳ

P. 758. A. διαλεγομένη pro
διαγομένη

Ibid. B. ἰόντι τ' ἔστιν ποθὲν
Sed vulg. in marg.

P. 759. A. ἐλέσθαι δὲ In
marg. δεῖ

Ibid. C. περὶ τὰ θεῖα πάντα

P. 759.

- P. 759. D. ἱερωσύνην ἐκά-
στην — ἀγιστεύσειν — τρεῖς
Φερέτωσαν — δοκιμάσαν-
τας, ἑννέα
ἀνελεῖν pro ἀφελεῖν
- P. 760. A. ἐμμελέσεται ἰέναι
pro ἐμμελέσεται, ἕνα Sed
hoc in marg.
- Ibid. B. καταδέξασθαι pro
καταλέξασθαι
- Ibid. E. τὸ τρίτον δὲ pro
τῷ τρίτῳ δὲ
- P. 761. A. δὲ πάντα ποιεῖν
ἐν τοῖς — ὡς ἡμερώτατα
ἕκαστα
- Ibid. C. γερόντι καὶ λουτρὰ
pro γεροντικὰ λουτρὰ
- P. 762. A. ἕκασός τε pro
ἕκασοτε
- Ibid. D. ἀνεχέσθω pro ἐνε-
χέσθω
- Ibid. E. ἔπειτα, εἰ τοῖς
- P. 763. A. αὐτοὺς ἄλλους
- Ibid. B. ἡμῶντα pro ἡ-
βῶντα
- Ibid. C. ἐκείνους· τῶν —
τεταμένων
- Ibid. E. αὐτοὺς νόμους —
δέκα ἢ
- P. 764. A. καὶ τῷ τετάρτῳ —
παραγκείλωσιν
- Ibid. C. παιδείας αὐτῶν
- Ibid. D. γυμνασικοῖς pro
γυμνικοῖς
- Ibid. E. τὴν τῶν χορῶν —
ἐν ὀρχήσει τε καὶ
- P. 765. C. τοῖς περὶ pro τῆς
περὶ
δοκιμάσει — ἀποδοκη-
μασθῇ
- Ibid. E. τῶν δὲ pro τῶν τε
- P. 766. A. ἡμερώτατόν τε
pro ἡμερώτατόν τε
- Ibid. D. μέχρι περ ἂν τοῖς
παισὶν καταστήσωσιν —
σαφὲς δὲ αἰὲ τὸ ἀμφ.
- P. 767. C. δικασήριον ἡμῖν
γιγνέσθω — τὸν θεὸν ὀνο-
μάσαντας
- Ibid. D. ἐρεθέντων pro αἰρε-
θέντων
ἐλομένοις αὐτοῖς
- Ibid. E. ἐλομένους αὐτοῦ
- P. 768. C. ἀπολείποι
- P. 769. A. τόδε διευνοήσωμεν
- Ibid. C. τις σφάλληται pro
τι σφάλληται
- P. 770. A. λέγομεν pro μέλ-
λομεν
- P. 771. B. φῦναι pro φῦν
& ἱεράν pro ἱερὸν
- Ibid. D. ἐπιφημίσαντες
- P. 772. B. χρόρος pro χρόνος
Sed hoc in marg.
- Ibid. D. πάντα μὲν pro
πάντα δὲ & ὅποτε pro
ὁποθὲν
- Ibid. E. προτιθέναι pro πε-
ριτιθέναι
- P. 773. A. μυρίον pro μυρίῳ
- Ibid. D. ἔαν pro ἔαν
- P. 774. B. ταμιασῆς pro
ταμίας τῆς
- Ibid. C. γηράσκειν pro δι-
δάσκειν
- Ibid. D. ὀφλήσει ὀφειλέτω
μὲν τῷ Διὶ pro ὀφειλέτω
μὲν τῷ δημοσίῳ
- Ibid. E. ἕκασός τε pro ἕκά-
στοτε

P. 775. C. δεῖ μετὰ pro δεῖ
μὴ τῶν

P. 775. D. ὅλον τὸν ἐνῆαυτὸν

Ibid. E. νεοπτεῶν ἐν γέννησιν

P. 776. A. κολλᾶν

Ibid. B. χαλεπὰ πάντα

Ibid. C. καὶ τὰ λεγόμενα —

οὐ γὰρ πω —

Ibid. D. πενετικὸν pro πε-

νεσικόν

P. 777. A. λεγόμενα περι-

δεῖνων pro λεγομένων πε-

ριδίνων In marg. ποίρατῶν

διαπορήσει ἔτι

P. 778. C. πρὸ ταῖς pro πρὸς

ποῖς

P. 779. E. τοῦτο ἔστι pro

τοῦτο ἔτι

P. 780. C. τῷ προσάττοντι

δυσχερὲς

Ibid. E. εἰπόμεν pro εἰπὼν

& εἰλκται pro ἤκται

P. 781. D. οἵπερ pro ἥπερ

Ibid. E. τοσοῦτον χρόνον χρῆ

P. 782. D. ἀρετῆς τε

Ibid. E. ἀποπληροῦνται

P. 783. A. τρέπονται

Ibid. B. ἥνικα ἀφικόμε-

θα pro ἵνα καὶ ἀφικό-

μενοι

Ibid. C. αὐτοῖσι pro αὐτοῖς

P. 784. C. οἷδε πάξουσιν

Ibid. E. ἔσω πάντα

P. 785. A. ἀρχὴ κόρω καὶ

κόρη

Lib. VII.

P. 789. B. ἀσχοῦντας

Ibid. D. καὶ κινούμενα In

P. 789.

P. 790. A. πολλοῦ τε

P. 792. B. τὰ τριετῇ pro τὰ

τρία ἔτη

Ibid. D. ὡς ἱλεῶν — ταυτὸν

Ibid. E. προσχρήσεται

Ad μάργοις in marg. an-

notatum est: ὑβριστικοῖς

ἀκράτεσι· μαινομένοις.

P. 793. A. Post τέμνειν ἀεὶ

signum est positum, quo

significatur, alium lo-

qui. Omissum est illud

post ἅμα

Ibid. D. τριετῇ pro τριετοῦς

Ibid. E. τρεφομένοις

τε λέγομεν pro γ' ἐλέγο-

μεν

P. 794. A. μέχρι τῶν ἐξ

Ibid. B. ὡς ἂν pro ὅσα ἂν

Ibid. D. κατὰ pro κάτω

P. 795. C. διττὰ δὴ pro

διττὰ δεῖ

Ibid. E. Ad φυλάττοντας

in marg. φυλαττόντων

ἐκτάσεως, καὶ ἀποδιδό-

μένης

P. 796. C. πάντως — παι-

σιν pro πάντας — πασιν

P. 797. D. εὐμεταστάτους

pro εὐμενεστάτους Sed hoc

in marg.

ἀλλήλους· οὕτως — ψυ-

φῶν· ἐν, ὡς

Ibid. E. Ad ταχθέντας in

marg. ταχθέντα.

P. 798. E. δόγμα ἔχου

P. 799. B. τις τῷ θεῶν

P. 800. B. ἐκ μὲν pro ἐν μὲν

P. 800.

P. 800. C. Ad ὅτταν adscrip-
tum est in marg.: Φήμην
μαντείαν· καὶ ὀττεύεσθαι
τὸ μαντεύεσθαι

Ibid. D. Ad ἀποφράδες in
marg. ἡμέραι ἐν αἷς τοῖς
κατοιχομένοις χοῦν ἐπιφέ-
ρουσι καὶ πρὸς πράξεις ἀνε-
πιτήδευοι

Ibid. E. Ad Καρικῇ in
marg. τῇ θρηνῶδει. δοκοῦ-
σι γὰρ οἱ Κᾶρες θρηνῶδοι
τινες εἶναι καὶ ἀλλοτρίοις
νεκροῖς ἐπὶ μίσθῳ θρῆνειν·
που πρέπον πρὸ τι πρέπον
& ἡμᾶς αὐτοὺς πρὸ ὑμᾶς
αὐτοὺς

P. 801. C. κατὰ τὸ μέλος

P. 802. A. ἀνδράσιν τε καὶ

Ibid. B. ἐπανερóμενον

Ibid. C. Ad ἀκούων δὲ in
marg. δῆ

Ibid. E. ἀνάγκη

P. 803. A. τροπιδεῖα — τρο-
πιδεῖα

P. 804. A. ἔκητι — διανοου-
μένους πρὸ ἀέκητι — δια-
νοηθέντας

Ibid. D. οὐκ ὄντας ξένους —
τὰ αὐτὰ δὲ δῆ

P. 805. B. διελθεῖν — δεῖν
πρὸ διεξελθεῖν — δεῖ

P. 807. B. καταπεπισμένῳ
ζώῳ in marg. καταπε-
πιασμένῳ

ἀκριβεῖας μὲν ἱκανῆς

P. 809. A. τούτων δὲ πρὸ
τούτου δὲ

Ibid. B. χρήσοι

Ibid. D. τὸν ἐνιαυτὸν

Ibid. E. διείρηκες πρὸ διεί-
ρηκέ σοι in marg. διή-
ρηκες

Ad προσοιζέον in marg.
προσιτέον

P. 810. A. δὲ, εἰς ἑτέρας
μήδε πρὸ ἢ καὶ παιδείων
παιδείων πρὸ παιδίων

Ibid. B. τμημάτων πρὸ τι-
μημάτων

Ad τητῶμενα in marg.
σερισκόμενα

Ibid. D. Ad ἐχθοδοποῦ in
marg. κακοποιοῦ· ἀπεχ-
θοῦς ἢ ἐχθροποιοῦ
ἴσως πρὸ ἴσως δ' & in marg.
deest forte verbum.

Ibid. E. τριμέτρων καὶ πάν-
των δῆ τῶν λεγομένων
μετρῶν· οἱ

P. 811. D. πάθος ἐπῆλθε

Ibid. E. λόγων πρὸ νόμων

P. 812. B. μετὰ τὸν γραμ-
ματιστὴν ὁ κιθαριστὴς —
ἐξηκοντούτας

Ibid. C. ἀποβάλλη — προσ-
φέρων — προσκαλούμενος

P. 813. C. τοσοῦτον πρὸ το-
σοῦτων

Ibid. D. μηδὲν πρὸ μὴ δὲ

Ibid. E. συντείνει πρὸ ἐπι-
τείνει

P. 814. A. φυλάξαντας Ad
ἀπώμοτον in marg. ἀπη-
γορευμένον, Φευκτὸν

P. 816. B. ὄντων τε

Ibid. D. οἶα

P. 817. B. κατὰ δύναμιν ὅτι
καλλίστης

Ibid. D. δώσωμεν in marg.

- ἐν ἴσῳ τῷ εὐδοκιμεῖν καὶ
νικᾶν· καὶ γὰρ τῶν Ἀθη-
νῶν χοροῦ ἐτύγχανον καὶ
κωμωδίας καὶ τραγωδίας
ποιηταὶ οὐ πάντες, ἀλλ'
οἱ εὐδοκίμοῦντες καὶ δοκι-
μασθέντες ἄξιοι
- Ibid. E. μετρητικὴ pro με-
τρικῇ
- P. 818. D. πολλὴ καὶ μαρία
- Ibid. E. ὀρθῶς εἰρῆσθαι καὶ
κατὰ φύσιν
- P. 819. A. τοσάδε τοίνυν ἐ-
κάσων
- Ibid. D. ὑεινῶν pro ὑηνῶν
& in marg. σκαιῶν καὶ
ἀμαθῶν
- Ibid. E. ῥήματα pro ἡρέμα
in marg. ῥητὰ & ἡρέμα
ἄλληλα. ὥς πῶς ἄρ' οὐ
διανοοῦμεθα
- P. 820. E. οὐκοῦν — φιλο-
φρονῆται Hospiti Athen.
tribuitur.
- P. 821. A. δεῖ pro δεῖν
- Ibid. E. ἀκηκοῶς, σφῶν ἃ
- P. 822. A. τοῦτό γε τοσοῦ-
τον
- Ibid. C. τούτοις pro τού-
τοις
- Ad οὐ μὴν οὐδὲ in marg.
ἀλλὰ μὴν· ἢ οὐδαμῶς·
ἢ οὐ μόνον· ἢ ἔτι μὴν·
ἢ ὅμως δέ. Caeterum
γελοῖον μὲν — ὑμνοῦν-
των Cliniae & Ἀληθέστα-
τα — συγχεῖσθω Hospiti
Ath. tribuitur.
- Ibid. D. νομοθετεῖν — τοὺς
νόμους pro νομοθέτῃ —
τοῦ νόμους
- Ibid. E. Ad πολλῆς ἀνοίας
γε μὴν pro γε μὴν adscr.
γέμει
- τοῖς τοῦ νομοθέτου νομοθε-
τοῦντός τε καὶ ἐπαινοῦντος
- P. 823. C. τὸν μὲν, τὸν νο-
μοθέτην
- P. 824. A. μόνη δέ
- Ibid. B. διειρημένος pro διη-
ρημένος
- τοὺς ἱερεῖς pro ἱεροὺς
ἀργαῖς pro ἀγροῖς in
marg. ἀργοῖς
- Lib. VIII.
- P. 828. A. γίγνονται ἂν —
ἂν εἶναι νομοθετεῖν,
- Ibid. D. ἀεὶ τὸ pro ἀεὶ τῷ
- P. 829. A. μὴθ' ἑαυτοὺς ἀδι-
κεῖν μήτε pro μήτε αὐ-
τοὺς ἀδικεῖν ἄλλους, μή-
τε — ἐνδοθὲν ἂν ἦ, κακῇ
- Ibid. B. ξυνδοκεῖ
- Ibid. E. ὄντων — τίνας
ποτὲ
- P. 830. C. ποτὲ ἐν ἐρημίᾳ
γυμνασῶν
- ἐκάσος τε pro ἐκάστοτε
- Ibid. E. ἀληθῶς pro ἀλη-
θῶν
- P. 831. A. βασκανίαν pro
βάσανον Sed hoc adscrip-
tum est.
- P. 832. B. λέγεις pro λέ-
γειν
- P. 833. B. ἐφίππειον
- Ibid. C. παιδικὸν — κόραις
μὲν ἀγῆμοις
- Ibid. E. τῇ τοῦ — καὶ τοῦ
pro τί τοῦ — καὶ τοὺς
- P. 834.

- P. 834. C. παιδιὰν pro παι-
δείαν
P. 835. C. ἄνθρωπον — μό-
νω μόνος
P. 836. B. διαφυγεῖν
Ibid. E. ἄρ' οὖν
P. 837. D. πόλει ἐνεῖναι
P. 838. B. ἀσπαζόμενοι
P. 839. C. τότε γενέσθαι δο-
κεῖ
P. 840. A. τό γ' ἐμῶν pro
τῶν γ' ἐμῶν
Ibid. C. νομίμου pro νό-
μου
P. 841. B. χρώμενοι — προσ-
αγορεύομεν
Ibid. C. ἄρισται
P. 842. A. ὁ δὲ δὴ
Ibid. B. κατασκευάζεσθαι
Ibid. C. ἔχειν κατασκευασ-
μένα — παντοδαπῶς
Ibid. D. ἔτι δ' pro ἔτι δ'
Ibid. E. ὀρείου μὲν πρῶτος
νόμος ὅδε εἰρήσθω
P. 843. A. Φιλίαν τε καὶ
P. 844. A. γῆς : τὰ — ἀπο-
σέγειν — ἐλλιπῇ — αὐ-
τοῦ — κεραμίδος
Ibid. C. ταξέσθω
Ibid. D. δὲ δὴ χρῆ
Ibid. E. εἰάν μὲν ἐκ τῶν —
καρποῦσθω — ἐκείνος pro
εἰάν μὲν τῶν — δρεπέσθω —
ἐκείνως
P. 845. B. τὸν τοιοῦτον pro
τῶν τοιούτων
Ibid. C. ξένων pro ξένῳ &
ἀποφέρων pro ὑποφέρων
Ibid. D. ὕδωρ pro ἥλιον
Sed hoc in marg.

- P. 846. C. τῶν δὲ τῶν pro
τὸ δὲ τῶν
Ibid. E. δι' ἐκείνων pro
ἐκείνων
P. 847. A. ἀλλ' εἰς μίαν
ἑκάστος τέχνην — αὐτὸν
δρόμον
Ibid. D. στρατικοὶ pro στρα-
τηγοὶ
P. 848. A. οἵτινες αὐτῶν
pro οἵ τε τινες αὐτῶν
Ibid. B. ἔχέτω· μήτε pro
ἔχέτω ἢ τοῖς
Ibid. C. κατὰ μέσας τῶν
pro κατὰ μέσον τὸ
Ibid. E. γεωργοῖσι
P. 849. A. περὶ τοὺς ξένους
Ibid. D. οἴνου τε μεταβαλ-
λόμενος
Adscriptum in marg. με-
ταπιπράσκων
καθόσον ἂν βούλοιο —
ὅρους θῶνται τῶν
P. 850. A. κατοικεῖν pro με-
τοικεῖν
Ibid. C. μείνας, ἴτω ὅπῃ
αὐτῷ φίλον pro μεινᾶτω
ὅπῃ αὐτῷ φίλον

Lib. IX.

- P. 853. A. ἀκόλουθα
Ibid. C. δεῖ φοβεῖσθαι
Ibid. D. νόμων — συλή-
σεων — τολμῶσι pro νό-
μον — συλήσεως — τολμᾷ
P. 854. A. προειρητέον —
λέγω — οἷσρος δὲ σέ τις
P. 855. E. ἅπαντας χρῆ
P. 856. A. τοῦτο πράττων
P. 856.

P. 856. C. οἷσπερ pro οἷπερ

P. 857. A. In marg. καὶ
μία δίκη τιμωρίαις ξύμ-
πασι

Ibid. C. Ad παραπεπτω-
κότι adscr. παρόντι

Ibid. D. χρωμένω

P. 858. B. οὐκ ἔστιν ἔξδν

Ibid. D. γραφόντων

P. 859. B. ἀκριβῶς τὸν περὶ

Ibid. D. καὶ πραγμάτων
καὶ πράξεων

P. 860. A. παρακέλλειν pro
παραγγέλλειν

Ibid. B. μετέθεσιν pro με-
γέθει

Ibid. C. ὑμέτερον pro ἡμέ-
τερον

P. 861. D. που γίνεσθαι

Ibid. E. ποιητῶν pro πολι-
τῶν

P. 862. A. ἐλάττων τῶ

Ibid. B. ἡγεμονικὴν καὶ
pro ἡγε μὴ νικᾷ
ἀβλαβές pro βραβέν

P. 863. B. βίω — πρᾶττειν
πάν

Ibid. C. κοῦφον — εἰδῶς
σου

Ibid. D. παιδείᾳ τε pro
παιδων τε

P. 864. B. ἔστι μᾶλλον — ἐλ-
πίδος — τούτου δὲ αὐτοῦ
τρία διχῇ

Ibid. C. γίγνοιτο ἄν

Ibid. D. παιδείᾳ

P. 865. A. φίλιον pro φίλον

Ibid. B. καθάρως τις, κατὰ
τῶν

Ibid. D. ἄν ἔλη pro ἀνέλη

Ad ἐν ἐλευθέρῳ Φρονήματι
βεβιωκῶς adscr. in marg.

βίω ὡς ἐλευθέρῳ

P. 866. A. ἐγγύτατα — ἐθέ-
λοι

Ibid. B. περιεληλυθότος

Ibid. C. ἔλθῃ

P. 867. B. διὸ χαλεποὶ —

καὶ τοῖς μὲν μετ'

Ibid. C. λέγωμεν

Ibid. D. καθόδου pro καθόλου

P. 868. C. γίγνεσθαι

Ibid. D. ἀπενιαυτεῖν — ἱε-
ρῶν · ὁ δὲ ἀσεβῶν

P. 869. A. ὁ δράσας τι τοιοῦ-
τον pro ὁ τοῦτο δράσας

Ibid. D. ἀμυνομένον κτείνῃ

Ibid. E. οἱ τε καθάρμοι —
ἡττας

P. 870. A. πολλοῖς ἢ τῶν

P. 871. A. τῇ γραφῇ ὡς
pro τῆς γραφῆς ὅς

Ibid. D. ποῦ, τῶν τῆς pro
τούτων τῆς

Ibid. E. κρίσιν pro τίσιν

P. 872. A. βουλευτῇ pro
βουλεύσῃ

Ibid. C. προσφιλέσι

P. 873. A. κομίσῃ ταῦτα
δὴ — παρὰ τῶν νόμων

Ibid. C. δίκη pro δίκην

P. 874. B. Pro ὁπταφον οὐ-
τος δὴ · · · ὑπὸ τῶν Cod.

habet ὁπταφον · οὐ κυρίως
κείμενος καὶ παρὰ τοιαῦτα

μέχρι τούτων αὐτῶς τῶν
δὲ ὁρθῶς ἄν καθαρός εἴη

τάδε ἔστω νόμῳ In marg.

ἐν ἄλλῳ οὕτως εἶπον

οὗτος δὲ νόμος εἰς ἡμῖν
ἔσω κυρίως περὶ Φόνου κεί-
μενος· καὶ τὰ μὲν περὶ
τὰ τοιαῦτα μέχρι τούτων,
οὕτως· ὧν δὲ ὁ κτείνας
ἐφ' οἷς τε ὀρθῶς ἀν κα-
θαρθεῖη.

Ibid. C. νηποινὲ

Ibid. E. τὰ μὲν ἀκούσια —
πάντων

P. 875. C. προσήσεται pro
συστήσεται

Ibid. D. τὸν τιτρώσαντα,
ἢ τίνας pro τὸ, τί τρώ-
σαντα, ἢ τίνα

P. 876. B. μὴ ληφθέντα

Ibid. C. τὸ πολλὰ — ἡμῖν δὲ

Ibid. E. ἡ δὲ pro ἡ δὲ

P. 877. C. καὶ ὡς ὀρφανῶν

P. 879. B. ὑπερ pro οἵπερ

Ibid. D. καὶ ἑαυτὸν

Ibid. E. αὐτὸς πατάξῃ —
καὶ ἥλικα

P. 880. C. εἴκοσιν ἔτεσιν ἢ
πλείοσιν ἑαυτοῦ

Lib. X.

P. 885. B. ὑποθεμένων

Ibid. D. μυριάκις pro πολ-
λάκις

Ibid. E. ἐδόκει pro δοκεῖ

P. 886. A. ἄσρά τε καὶ τὰ —
μήπως ἡμῶν

Ibid. D. αἰτιαθήτω

Ibid. E. νῦν δὲ ὄντες pro
νῦν δὲ ὅτε

P. 887. A. οὐ γὰρ τι βρα-
χὺς — τὸν δὲ, εἰς

Ibid. B. γελοῖον δὲ δὴ

Ibid. D. λεγομένων — τοὺς
αὐτῶν γονέας — ἐσπουδα-
κότας — προσδιαλεγόμε-
νους

P. 888. D. περὶ θεῶν

P. 889. A. μάλιτα pro κάλ-
λιτα

Ibid. C. οὐδὲ διὰ

Ibid. E. ἄλλους ἄλλη

P. 890. A. σάσεις δὲ

Ibid. B. ἀνθρώποισι

Ibid. C. ὑφηγήσεται

Ibid. D. τί οὐ — λόγοις,
οὕτως εἰς — Τί δαί,

P. 891. D. οἱ λόγων ἀπτό-
μενοι — ἄλλοί τε

Ibid. E. ἀπεφάναντο γε-
γονός

P. 892. D. παρεποίη pro
παραπείση

νεώτατος δ' ἐγὼ — ἡμῶν

P. 893. A. Ad Cliniae re-
sponsum annotatum est
in marg. ἄγε δεῖξον ὥς
εἰσὶ θεοὶ

Ibid. D. πληγὴ pro πηγὴ

P. 895. A. μεταβολὴν μά-
λιτα εἶπες συγχωρητέα τε
τούτοις

Ibid. E. ἀριθμῶ· τούτῳ —
ἀριθμῶ — Ναὶ τὸ τοιοῦτον
φράζω. Μῶν

P. 896. B. γενομένη γε ἀρ-
χικὴ κινήσεως in marg.
ὅρος ψυχῆς. ἐν ἄλλῳ τὸ
σαυτὸ κινεῖν Φῆς

P. 897. B. θεοῖς ὀρθὰ pro
θεὸς οὕσα, ὀρθὰ sed hoc
in marg.

Ibid. E. γε τοσοῦτον τῶν
τό-

τότε, ἔτι τοῦ τόγε, ὅτι
pro τόγε τοσοῦτον τῶν
τότε ἔτι, ὅτι fed hoc
adscriptum est.

P. 898. A. τὴν — Φερομέ-
νην pro τοῖν — Φερομένοιν

Ibid. B. μηδὲ πρὸς ταυτὰ,
μηδ' ἐν ἐνὶ Φερομένῃ

Ibid. D. ποιησώμεθα — Τί-
νας

P. 899. B. ὅλως — ὁμολο-
γῶν pro ὅπως — ὁμο-
λογεῖ

Ibid. C. χρόνον pro βίον Sed
hoc in marg.

Ibid. D. ἐπιδεῶς — ἐπι-
δεῶς — μὲν ἡγούμενον pro
ἐπιδέον — ἐπιδέον — ἡγού-
μενον

Ibid. E. δόξαις δὲ εὐδαιμο-
νιζομέναις

P. 900. A. πάντα τὰ τοιαῦτα

Ibid. E. τί δαὶ pro τί δὲ

P. 901. A. τί οὖν δὴ τρυφῶν
Adscripti sunt in marg.
versus Hesiodi Op. & D.
vs. 300 — 304.

τε ὧν — πᾶς pro τε (δὲν —
πᾶσιν

Ibid. B. ὁ πράττων — Λέ-
γωμεν

Ibid. D. μαθεῖν pro λαθεῖν

P. 903. A. τὸ διανόημα

Ibid. B. λόγου pro ὅλου

Ibid. D. συντεταγμένη pro
ἐπιτεταγμένη

Ibid. E. εἶπερ ἂν ἔχοι ῥα-
σώνης

P. 905. B. ἀγιώτερον pro
ἀγριώτερον

P. 906. A. φόβων pro φόβον

Ibid. C. Ad φασὶν adscr.
σφίσιν

φησὶν pro σφίσιν

ἐνιαυτοῖς pro ἐνιαυτῶν

αὐτὸ pro αὐτὸ τὸ

Ibid. E. λοιβῇ τε οἴνου·
κνίσῃ Adscr. κνίσα

ναύτοισι pro ναύτας

P. 907. A. Ad Ἐυφήμει in
marg. σιώπα, μὴ ἀκαι-
ρολόγει.

μέσον — λόγων τῶν τότε

περὶ — πᾶς pro μέσων —

ὁ λόγος. τῶν τε περὶ —

πῶς

Ibid. C. κοινῶν pro κακῶν

P. 908. B. ὧ — νομίζοντι

pro οἷς — νομίζουσι

Ibid. D. εὐτυχῆς pro εὐ-
φυῆς

Ibid. E. νομίζον — γεννᾶν —

ἅμα pro νομίζειν — γεν-
νᾶ — ἄλλα

P. 909. B. ἐξευρεῖν pro ἐξαι-
ρεῖν

Ibid. E. ἐπιμελεῖς· συνευ-
ξέσθω

P. 910. B. βελτίστοις — ἀπο-
λάβῃ pro βελτίοσι — ἀπο-
λαύῃ

Ibid. D. παιδίον pro παι-
δίαν

Lib. XI.

P. 913. A. εὐφρονα pro ἔμ-
φρονα

Ibid. B. ἐπιδίδοι pro ἐπιδι-
δοῖα

P. 914.

- P. 914. B. εἴτε ἄκων pro ἡ
ἄκων
- P. 915. C. δίκαια δ' ἔσω-
σαν — ὁτρωοῦν
- Ibid. D. ἀλλάττηται
- P. 916. A. Ad ἀναγωγῶν
in marg. ἀναγωγὴ ἐστὶν ἡ
τῶν πραθέντων τῶν ἀνδρα-
πόδων ἀνάδοσις ἐχόντων
αἰτίαν τινὰ
- P. 917. A. αἰδεῖσθαι πᾶσιν
πάντα — ὅθεν οὖν ὁ νῦν
- Ibid. C. ὀρκοῦ τε — ἀπτέ-
στω — ἀνατὶ τυπτέτω τις
- Ibid. D. τῇ μάσιγι τυπτέ-
σθω
- P. 918. C. ἀξιοσώμεθα pro
ἐξιασαίμεθα
- P. 919. A. ἀγαπηταῖς —
εὐδιανῆν
- Ibid. B. ὥσπερ pro ὥς πρὸς
- Ibid. C. ἀγωγὴ — ὅσις σμι-
κροτάτῳ pro ἀρωγὴ —
ὅτι σμικροτάτῳ
- Ibid. D. γιγνέσθω μαγνη-
τῶν — οὗς ὁ — κατοι-
κίζει
- P. 920. B. ταύτῃ δὴ
- P. 921. A. κλέπτων — ἐξερ-
γάζεσθαι pro βλέπων —
ἐξεργαζέσθω
- Ibid. B. προσταττεῖν
- Ibid. C. λύει
- Ibid. D. στρατηγῶν δὲ
- P. 922. A. ὀρφανικὰ
- Ibid. D. εἴτε ἅμα pro εἰ
τὰ ἐμὰ
- Ibid. E. ἐτίθεσαν· τὸ ἐξεῖναι
- P. 923. B. ὑπολαβῶν pro
ὑποδραμῶν
- Ibid. E. υἱῶν pro υἱδν
- P. 924. C. πάντα pro πάν-
των
- Ibid. D. κλέπτων pro βλέ-
πων
- P. 925. D. ἕκτη δὲ ἀδελ-
Φῆς πατρὸς — μὴ δοκεῖν
- Ibid. E. ὁπόταν ἡ σωμά-
των — συγγνώμη
- P. 926. A. πράττει pro προ-
σάττει
- Ibid. C. αὐτὸν τὸν νομοθέ-
την — ὁ δὲ τι — εἰ τις
- Ibid. E. Ad ἐν μελέτῃ in
marg. ἐμμελῇ
- P. 927. D. Ad περὶ in marg.
πέρῃ
- P. 928. E. ἐπὶ pro ἐπεὶ
- P. 929. A. ἀπορηθῆναι In
marg. ἀπαγορευθῆναι
- Ibid. E. συμβουλεύσωσιν
ἀτυχία pro δυστυχία
- P. 930. A. κεχρημένους pro
κεκραμένους In marg. κε-
κραμμένους
- Ibid. B. ὄντως pro ὄντων
- Ibid. D. γενόμενον — δέκται
pro γεννώμενον — δέηται
& αὐτῷ — ἱδρυμα pro
αὐτῶν — οἶκημα
- P. 931. B. ὑπηκόους pro ἐπη-
κόους
- Ibid. C. ἀραῖος pro βλα-
βερός
- P. 932. B. ἐπιμελουμένους
- Ibid. D. ἡ καὶ κακουμένων —
σώμασι σώματα
- P. 933. E. ὦν τῆς — ἀπο-
τείνειν ὅς ἂν τις ἕτερον
ἄλλον

- βλέπων pro κλέπτων
 μὴ ζημιώσας In marg.
 ζημιούσθω
 ἑκάστος πρὸς ἑκάστῳ
 P. 934. A. ἐν φόβοις ἢ δει-
 λία ὥς ἢ
 Ibid. D. περιορᾶν — νῦν
 οὖν εἶπομεν
 P. 935. B. ὅσοι pro ὅς οὐ
 Ibid. C. ἀνατὶ — Φιλονι-
 κήσῃ
 Ibid. E. καὶ μὴ δέ
 P. 936. E. θέλειν pro θέλη
 P. 937. B. κατασκευασμένους
 pro κατασκευασμένους
 Ibid. E. αὕτη του — αὐτῆς
 τ' εἶναι pro αὐτὴν τῷ —
 αὐτῆς εἶναι

Lib. XII.

- P. 941. B. οἰέσθω pro ἀνα-
 πειθέσθω
 Ibid. D. ἢ κρίσιν pro ἢ
 κρίσις
 P. 942. D. εὐβουλίαν pro
 εὐκολίαν
 P. 943. A. νόμους δ' αὖ
 Ibid. C. ἔθεσιν pro ἔθνεσι
 P. 944. A. εἰπώμεν· εἰσκο-
 μισθεῖς — τῶν ὀπλων
 Ibid. B. τελεῖν pro τεμεῖν
 Ibid. C. μὴ ἀμελείτω
 Ibid. D. ἀνδρὸς pro ἀνδρῶν
 Ibid. E. κινδυνεύη — κακῶς
 P. 945. B. εὐθυτῆς — αὐτῶν
 καμφθεῖς ὑπὸ βάρους μὲν
 τὴν ἀρχὴν πράξῃ· τῆς δ'
 Ibid. C. ἀρχόντων — εὐθυ-

- τὰς pro ἀρξάντων — εὐ-
 θυντὰς
 Ibid. E. κοινὸν pro καινὸν
 P. 964. D. ἑκάστῳ pro ἑκα-
 στος
 Ad εὐθύνας in marg. εὐ-
 θύνη ἐστὶ κρίσις κατὰ τῶν
 ἀρξάντων ἢ πρεσβευσάν-
 των ἢ τὶ τῶν τῆς πόλεως
 χειροσάντων ὅλως.
 P. 947. A. ἐτέρῳ — ἀρχιερέ-
 ων pro ἐτέρων — ἀρ-
 χιερέα
 Ibid. B. θρήνων δέ
 Ibid. D. ψαλίδα pro ἀψίδα
 Ibid. E. περιφυτεύουσι —
 ἄν ἐπιδεῇ
 P. 948. C. νῦν δέ δὴ, ὅτε
 μέρος τι μὲν φαμέν —
 τῶν δέ δὴ In marg. νῦν
 δέ ὅτε δὴ μέρος μὲν τι
 φαμέν
 Ibid. D. χρῇ pro δεῖ
 P. 949. C. πομπάσεων
 Ibid. D. τοιούτων τὴν πρῶ-
 τὴν ἀνάγκην ἰατὴν εἶναι
 τῆς ζημίας
 Ad ἐνεχυρασίαν in marg.
 ἀσφαλείαν
 P. 950. C. χείρονας pro
 χείρους
 Ibid. E. τῷ Διὶ
 P. 951. C. Πῶς οὖν γίγνεται
 ἀμφοτέρω; non Cliniae,
 sed Hospiti Ath. adscri-
 bitur.
 P. 952. B. αὐτοὺς, διαφε-
 ρόντως τε τηροῦντας καὶ
 τιμᾶν μὲν κατορθοῦντας,
 ἀτι

ἀτιμάζειν δὲ — ἀνθρώ-
ποις — εὐρεῖν — ἅττα ἢ,
P. 953. A. ἔχεται pro δέ-
χεται
παρεσκευασμέναις
Ibid. B. δικαστοῖς pro δίκας
τοῖς
Ibid. C. δόξαι pro δεῖξαι
P. 954. A. Ad Φωρᾶν in
marg. ἐρευνᾶν. ζητεῖν.
P. 955. A. γυμνασικῆς pro
γυμνικῆς
Ibid. E. τῇ μὲν οὖν ἐσίχα
τε, οἰκήσεως ἱερὰ — ἱερὰ
πᾶσι πάντων θεῶν καθιε-
ρούτω
P. 956. A. ξύλου δὲ καὶ μο-
νόξυλον — λευκὰ καὶ πρέ-
ποντ'
Ibid. B. εἴρηται
Ibid. D. ἐν τοῖς πρώτοις
Ibid. E. χρόνους — ἀνο-
μοιῶν pro χρόνοι — ἀνα-
βολῶν
P. 959. A. δὲ χρῆ pro δ'
ἐστὶ
τὴν ψυχῆς pro τὴν ψυχὴν
Ibid. B. τῷ μὲν γὰρ
Ibid. C. διαφερόντως pro
διαφέροντα
Ibid. D. ἔχει pro ἔχη
P. 960. A. πρόαγειν pro
προσάγειν
Ibid. B. ζημίαν
Ibid. C. ὑμνῆται· σχεδόν
pro εἴρηται σχεδόν
Ibid. D. μὴ δυνατὸν pro
καὶ δυνατὸν
P. 962. A. σώματι
Ibid. B. Ad μηδ' εἰδείη in

marg. μὴ οἶδεν
Ibid. C. Ad τοπάζειν in
marg. σοχάζεσθαι, ἐνθυ-
μεῖσθαι, ὑπονοεῖν καὶ ὑ-
ποτοπεῖν δὲ
Ibid. E. ταῦτά τε
P. 963. A. δεῖ ξυνακολουθεῖν
Ibid. C. ὑπὲρ ἄλλων —
ἐφῆσαμεν
Ibid. E. Ad λέγω in marg.
ἐρῶ
P. 964. A. εἰδότα pro ἰδόντα
Ibid. B. Φρόνησις δὲ
Ibid. C. πᾶσαν ἀρετὴν
P. 965. C. θεατέον pro θε-
τέον
Ibid. D. οὗς βλέπτεον
Ibid. E. οὕτως ἐν pro οὐθ'
ὥς ἐν
ἄλλως δὲ, πῶς pro ἀμω-
σγέπως Ad μηχανῶτο in
marg. μηχανῆς τὸ
P. 966. A. τί δαὶ δὴ — τοῦ-
το διανοούμεθα
Ibid. B. τί δαὶ pro τί δὲ
Ibid. D. τὸν πρὸς pro τῶν
πρὸς
Ibid. E. διακεκοσμηκῶς
P. 967. C. Ad ἐξεργασμένους
in marg. ἐξεργασάμενας
Ibid. D. ἀπεικάζοντας
Ad ἀλλὰ ταῦτα ἀνόητ'
εἰπεῖν in marg. ἀλλά τε
ἀνόητα εἰπεῖν
P. 968. B. προσοίσωμεν —
λέγωμέν τε — νόμους
τί δαὶ pro τίς δὲ
Ibid. D. ἂν εἴη — δύνα-
μιν — οἷς τε pro ἂν ἢ —
δυνάμεσι — οὗς τε
X 3 P. 968.

P. 968. E. Ad λεχθέντα in
marg. ἐλεχθέντα

τρεῖς — ταῦτα pro τρεῖς —
πάντα

P. 969. B. κεφαλῆς νῦν.
οὔτε κοινωνίας

Epinomis.

P. 973. A. ποτε χρῆ

Ibid. B. νῦν δέ — ἀκού-
σασθαι

P. 974. A. μήτι — ὁ μή-
τοι — ὄν

Ibid. C. προσέχοι — συμ-
φρόνως pro προσέοιχ' —
συμφώνως

Ibid. D. ἀναγκαιόταται

P. 975. C. τούτων δέ

Ibid. D. παιδία — λόγους

P. 976. A. ἀνδρεία — σοφία
δεδεμένη — ὅσων

ψυχικαὶ pro ψύχει καὶ

Ibid. B. ὅτι πᾶσαν λανθά-
νει pro ὅ, τι περ ἂν μαν-
θάνῃ

Ibid. C. ὅταν δέ pro ὅτάν-
τε & θήσουσι pro φή-
σουσι

Ibid. D. τὸ κατιδεῖν

P. 977. C. τυχὴ pro ψυχὴ
μνήμας ἔχοι μόνον

Ibid. E. ἀπολείπεται — τίς,
βραχ. — ἀποβλέψας pro
ἀπολείται — τισι βραχ. —
ἀποβλέψαςι

P. 978. A. ὁ καὶ pro ὅτι καὶ

P. 979. A. μείζονος ἔνεκα,
καὶ τούτου δέ σελήνην
φέρουσιν pro φθίνουσιν

P. 980. A. παιδεία pro παι-
διᾷ

P. 981. B. ὁ λέγωμεν — τῷ
δὲ λέγωμεν

Ibid. C. νοητῷ δέ — ἕκα-
στον ζῶον

Ibid. E. δεῖ πάλιν — δυοῖν
δὲ αὐτοῖν

P. 982. A. ὁ λέγωμεν — λέ-
γωμεν

Ibid. B. ἐσβαίνει

Ibid. E. καὶ διὰ ταυτὰ pro
καὶ τὰ αὐτὰ
μὲν καὶ καλλίστην

P. 983. B. ἑτέρα pro ἑτέρως

Ibid. C. ἐκάστοις, εἶτα εἰς

Ibid. D. ἄρχον μὲν In
marg. δέ

P. 984. A. ἡ ταύτη pro ἡ
ταῦτα

Ibid. B. ᾧ φαίνομεν pro ᾧ
φαμέν

Ibid. D. θεοὺς δέ δὴ

P. 985. A. συμπλήρους δὴ

Ibid. B. πέμπτον ὄν, ἡμ.

Ibid. C. λεχθέντισιν —
δόξας παραγενομένας

Ibid. D. ἔχει, τί τρέψεται

Ibid. E. οἶον γὰρ — ἔφραξεν

P. 986. B. μία τῶν πλανη-
τῶν ἄστρον — μηδεὶς ἂν
ἄλλος — νομήσῃ

Ibid. E. τρόπος pro τόπος

P. 987. A. Συρία θ' ἱκα-
νῶς — θαρρόυντα
κεκτημένους pro κατω-
κισμένους

τὰ δὲ τίμια pro ἡ τάδε
μὴ θεῖα

εὐφρόνων pro ἐμφρόνων

P. 987.

P. 987. B. Pro ἀλλὰ γὰρ καὶ
ὀνόματα εἰλήφασιν πρὸς
ἐνίων — Ἐσπερός τε, ὁ
αὐτὸς εἶναι, ἔχει δὲ λό-
γον· ὁ δ' ὁμόδρομος —
καὶ τούτῳ, Στιλβων.
τρεῖς — λέγομεν — μά-
λιν· ἂν τις — προσαγο-
ρεύοι, ὥσγε Cod. habet:
ἀλλὰ γὰρ καὶ ἐπωνυμίαν
εἰλήφασιν θεῶν — Ἐσπε-
ρός τε ὢν αὐτὸς Ἀφροδί-
της εἶναι σχεδὸν ἔχει λό-
γον, καὶ μάλα Συρίῳ
νομοθέτῃ πρέπον· ὁ δ' ὁμό-
δρομος — καὶ τούτῳ σχε-
δὸν, Ἑρμοῦ. τρεῖς —
λέγωμεν — μάλιν τις —
προσαγορεύοι· ὁ δ' ἐναν-
τίος ἐκεῖνος ξύμπασιν πο-
ρεύεται, ἄγων τοὺς ἄλ-
λους, ὥσγε

Ibid. C. Pro μετεκληφῶτι·
λοιπὸν δὲ τρεῖς ἄλλοι,
ὧν εἷς μὲν — φαίνωνται δ'
αὐτὸν — ὄνομα — μετὰ
τοῦτον — φαέθοντα· Πυ-
ρόεις δ' ὁ μετὰ τοῦτον
Cod. habet: μετεκληφῶ-
τι· ὧκ' εἷς μὲν — ἡλίου
δ' αὐτὸν — ἐπωνυμίαν —
μετὰ τοῦτο — λέγειν χρὴ
Δίος· Ἄρεος δ' ὁ μετὰ
τοῦτον

P. 988. A. πᾶν δὲ τούτῳ

Ibid. C. καὶ ὁ μὲν καὶ οἷας
μετεχ. pro καὶ οἷας με-
τεχ. In marg. καὶ οἷμαι

Ibid. D. τῆς μὲν Φορᾶς

Ibid. E. κατὰ τῶν ἀνοσί-
ων, τιμωρὸν δὲ δίκην.

P. 989. A. δοκοῦμεν δὲ μοι
ὥς ἂν τις pro ὥς ἄρτι

Ibid. B. πείσθῃ — τά ται
γὰρ

Ibid. D. τοῦτο δὲ οὐ τὸ μέ-
ρος εἶναι φησὶν, φύσει
κάλλισα — εἴτ' οὖν δι-
δάσκει pro μάλιν — εἰ
οὖν τις διδάσκει

P. 990. A. δόξει ἐν διαπειρίαν
τοῦ πράγματος ἀστρονο-
μίαν ἀγνοεῖ τε ὅτι σοφώ-
τατον; ἀναγκή

Ibid. B. τροπὰς ἀγαγόν-
τα — καὶ τούτων

Ibid. C. ἐπεὶ δὲ — διαπο-
νήσασθαι — πρῶτον καὶ
ἀριθμῶν αὐτῶν

Ibid. D. ἐτέρᾳ τέχνῃ ὁμοιοῦ
ταύτῃ

Ibid. E. ὥσπερ

P. 991. B. ἀριθμοῦ τε — φύ-
σιν· εἴτε ὅσῃν pro ῥυθμοῦ
τε — φύσιν ἰτέον, ὅσῃν

Ibid. C. ῥαζώνη — πάντως

Ibid. E. δὲ σύστημα

P. 992. B. εἰάνπερ εἴται
ἀποθανῶν

Ibid. C. τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαυ-
τῶς — τῆς ἄλλης τε

Ibid. D. In marg. πάντων
μάλιν πάσας· καὶ

Ibid. E. δοκιμάσαντας, ἡ-
μᾶς ὁρθ.

ERRATA.

P. 37. 1. ult. Pro *locus* lege *locum*.

P. 82. 1. 5. Numerus Capitis excidit. Lege: Tu-
scul. I. c. 30.

P. 86. 1. 20. Pro οὐ ante ἡρμοσμένος lege οὐ post ἡρ-
μοσμένος.

I N D E X A U C T O R U M,

QUI ILLUSTRANTUR ET EMENDANTUR.

Aeschines, p. 61.

Alcinous, p. 32.

Aristaenetus, p. 115.

Aristides, p. 99.

Aristoxenus apud Stob. p. 17.

Charondas apud Stob. p. 89.

Euripides, p. 11.

Hesiodus, p. 68.

Julianus, p. 21, 119.

Juncus apud Stob. p. 52, 90.

Longinus, p. 111.

Lucianus, p. 2, 3, 5, 12, 20, 53, 112, 115, 127.

Maximus Tyrius, p. 11, 59, 68, 117, 123.

Numenius apud Eusebium, p. 76.

Plato ordine & ex industria: *Euthyphr.* p. 1 — 11.

Apol. S. p. 11 — 14. *Crito* p. 14 & 15. *Phaedo*

p. 15 — 23. *Amat.* p. 24 — 27. *Theaet.* p.

27 — 50. *Soph.* 50 — 56. *Euthyd.* 56 — 67.

Y

Pro-

Protag. p. 67 — 77. Hippias p. 77 — 79. Cratyl. p. 79 — 86. Gorg. p. 86 — 99. Phileb. p. 99 — 110. Meno p. 110 & 111. Alcib. I. p. 111 — 116. Alcib. II. p. 116. Charm. p. 116 — 120. Lach. p. 120 — 126. Lysis p. 126 — 129. Menex. 129 & 130. Politic. p. 130. ad finem.

Plato obiter & extra ordinem: Theaet. p. 10. Soph. p. 46. Cratyl. p. 87. Phileb. p. 62. Meno p. 87. Alcib. I. p. 39. Charm. 9, 96. Lach. p. 8, 96. Lysis p. 30, 96. De Rep. L. II. p. 93. L. III. p. 127. L. V. p. 31, 57, 116, 119. L. VI. p. 32. L. VII. p. 132. L. IX. p. 88. L. X. p. 32. De Legg. L. I. p. 76, 101. L. II. p. 102. L. III. p. 112. L. IV. p. 77. L. V. p. 89. L. VI. p. 52, 101. L. VII. p. 93. L. VIII. p. 64. L. IX. p. 89, 101, 102. L. XI. p. 105. Epinom. p. 80. Timaeus p. 9, 129, 130. Critias p. 40, 101, 133, 134, 135. Parmenides p. 10, 30. Sympos. p. 17, 31, 62, 65, 98. Phaedr. p. 119. Hipp. Maj. p. 44. Epist. II. p. 50. VIII. p. 113.

Plutarchus, p. 65, 90, 95, 110, 133.

Porphyrus, p. 40, 110.

Sophocles, p. 105.

Themistius, p. 9, 11, 17, 31, 32, 38, 31, 70, 71, 77, 93, 94, 105, 110, 124, 127, 138.

Thucydides, p. 116.

Xenophon, p. 18, 54, 73, 90, 114.

I N D E X R E R U M E T V E R B O R U M,

Quae obiter explicantur.

<p>Adjectiv. pro adverbio,
ut παντοδαπὸς συγκειμέ-
νους pro παντοδαπῶς συγκ.
p. 77.</p> <p>* Ἄλλο τι ἢ <i>nonne</i> p. 59.</p> <p>* Αναγκάζειν <i>affirmandi</i>,
<i>statuendi</i>, <i>urgendi</i> signi-
ficatione p. 33.</p> <p>* Ἀνθεῖν de formae pulcri-
tudine eleganter dicitur
p. 114, 115.</p> <p>Antithesis efficax. p. 128.</p> <p>* Ἀρξάμενος ἀπὸ exquisita</p> | <p>constructione. p. 39 & 40.</p> <p>Attica dictio ἔοικε δηλοῦντι.
p. 82.</p> <p>* Αὐτὸς. p. 63.</p> <p>—— pro αὐτόματος.
p. 30.</p> <p>—— <i>solus</i> p. 30, 31.</p> <p>—— pro simplici σὺ p. 96.</p> <p>Breviloquentia quaedam
Platoni frequens p. 129.</p> <p>Collum crassum stupidita-
tis indicium a Veteribus
habitum. p. 25.</p> |
|---|--|

- Δὲ non suum aliquando locum occupat. p. 54.
 Δειλὸς saepissime in δοῦλος mutatum 112, 113.
 Δεύτερος πλοῦς. p. 22, 23.
 Δηλονότι saepe est indicium glossae, quae ex marg. in contextum translata est. p. 15, 61, 62.
 Dictio Platoni propria. p. 74, 106.
 Disputatio venuste aliquando itineri comparatur. p. 130, 131.
 Δοκεῖ μοι absolute. p. 66.
 Dolores κοιμίζειν p. 90.
 Δόξη eleganter omittitur p. 102.
 Δράμα. p. 29.
 Ἐγείρειν p. 110, 111.
 Ἐκφορος λόγου. p. 126.
 Ellipsis p. 46, 58.
 ——— quaedam elegans Platoni frequens p. 7-10.
 Ἐν πατρὸς ιδέα p. 44.
 Εὔδειν p. 89, 90.
 Εὔρειν p. 104, 105.
 Forma γινώσκωμεν five ἴσμεν τοῦτον ὅτι ἔσσι & similes p. 51, 52.
 ——— οἷον ἐπιθυμῶ τῶν λόγων εἶναι p. 57.
 ——— Platoni frequens p. 87, 108, 118.
 Θηρεύεσθαι τὴν εὐνοίαν p. 87, 88.
 Ζητεῖν p. 104.
 Harmoniae notio venuste a Platone metaphorice translata p. 123.
 Homo εὐστροφώτατον ζῶον &c. p. 133, 134.
 Interrogandi ratio elegans p. 62.
 Ἰραμ κοιμίζειν p. 89, 90.
 Ἴχνος p. 137.
 Κατὰ verbis praepositum p. 127, 128.
 Κατὰ γε τὴν ἐμὴν p. 102.
 Καταντλεῖν p. 127.
 Καταχόω p. 42.
 Κινεῖν 110, 111.
 Κοιμίζειν de ira p. 90.
 ——— de doloribus. ib.
 ——— non semel a librariis in κοιμίζειν mutatum p. 89.
 Legum revera servi sunt, e Platonis sententia, cives fortes ac generosi. p. 113, 114.
 Μᾶλλον οὕτως, ὥς p. 12.
 Μαῖσμα i. e. ζήτημα quae-
 stio, disquisitio Platoni resti-

- restitutum. p. 83, 84.
 Μέν ante δὲ omittitur.
 p. 76.
 Μέντοι in responsione &
 affirmatione. p. 16.
Musica. E Musicis notio-
 nibus miram saepe dic-
 tioni venustatem affun-
 dit Plato. p. 123.
 Νομοθέτης saepe pro ὀνομα-
 θέτης scriptum. p. 79,
 80.
 Ευντεταμένως a librariis
 oblitteratum aliquot lo-
 cis restituitur. p. 105,
 106.
 Οἶον τοιόνδε & οἶον τὸ τοιόν-
 δε. p. 7.
 ὄνομα a Platone ex ὄν &
 μαίεσθαι deductum esse,
 depravati loci correctio-
 ne ostenditur. p. 83, 84.
 Orationis negligentia apud
 Platonem. p. 13, 14,
 64, 65.
 ————— conversio Plato-
 ni frequens. p. 49, 50.
 Οὐχ ὅτι licet. p. 71.
 Παρέχει τέμνειν τῷ ἰατρῷ
 sine ἑαυτὸν p. 91.
 Πέλαγος τοῦ καλοῦ p. 31.
 ————— τῆς ἀληθείας. ibid.
- Plato.* Philosophum decet,
 ex Platonis sententia,
 mentem a rebus exter-
 nis, quoad ejus fieri
 potest, totam avertere.
 p. 81, 82.
 Platonis placitum de im-
 probitatis atque injusti-
 tiae causa. p. 72, 73.
 ————— de poe-
 nis. p. 99.
 Placitum de legum origi-
 ne, ubique a Platone
 reprehensum. p. 92.
 Πλάττειν. p. 93.
 Ποῖος magnam aliquando
 in interrogatione indig-
 nandi vim habet. p. 108.
 Πολλάκις forte p. 125.
 Πόρρω σοφίας ἐλαύνειν p. 63.
 Proverbium ὁ γέρων δις
 παῖς γίγνεται. p. 135.
 Puerorum institutio, ex
 Platonis sententia, om-
 nium maxime in civitate
 curanda. p. 6, 7.
 Πῶς δὲ οὐ; & ποθεν δὲ οὐ;
 p. 25.
 Redundantia. p. 41.
 Repetitio verbi magnam
 aliquando vim habet.
 53, 54.

Respondendi forma. p. 24,

27.

Sophoclis dictum. p. 90.

Σώζειν eleganti usu. p. 36,

37.

Τί μαθὼν & ὅ, τι μαθὼν.

p. 57.

Ἐπέρου περιτροπή, p. 49,

50.

Venari de rebus jucundis.

p. 88.

Xenophon. Locus ex Dia-
logo Platonis *Protagora*
explicatur e similitate
illa, quae *Xenophon-*
tem inter & Platonem
fuit.

Heusde, Philipp Willem <<van>>,

Specimen criticum in Platonem

Lugdunum Batavorum 1803

A.gr.b. 2705

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10237579-4